

1. Dumnezeu nu trăiește pentru Sine

„Dacă nu S-ar gândi decât la El, dacă Și-ar lua înapoi duhul și suflarea, tot ce este carne ar pieri deodată și omul s-ar întoarce în țărână.” Iov 34:14,15

„Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” Matei 20:28

„În viața și învățăturile Sale, Hristos a dat o desăvârșită pildă de slujire neegoistă, care își are originea în Dumnezeu. Dumnezeu nu trăiește pentru Sine. Prin faptul că a creat lumea și că menține toate lucrurile, El slujește fără încetare altora. El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți’ (Mat. 5,45). Dumnezeu a încredințat Fiului Său acest ideal al slujirii. Lui Isus I s-a dat să stea în fruntea omenirii, pentru ca, prin pilda Sa, să învețe pe alții ce înseamnă să slujească. Întreaga Lui viață a fost stăpânită de legea slujirii. El i-a slujit pe toți, a servit tuturor. În felul acesta, El a trăit Legea lui Dumnezeu și, prin exemplul Său, ne-a arătat cum să ascultăm de ea.” E.White – Hristos lumina lumii, p. 650

„Spiritul iubirii jertfitoare de sine a Domnului Hristos este spiritul care cuprinde întreg cerul și care constituie esența fericirii sale. Acesta este spiritul pe care urmașii lui Hristos îl vor avea, lucrarea pe care ei o vor face.” E.White – Calea către Hristos, p.77

2. Primum continuu viață de la El

„Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina.” Psalmi 36:9

„Vrednic ești Doamne și Dumnezeuul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” Apocalipsa 4:11

„Fiecare bătaie a inimii și fiecare răsuflare provin de la El, care a suflat în nările lui Adam suflarea de viață, acea însuflare de la veșnic-prezentul Dumnezeu, marele Eu Sunt.” E.White – Review and Herald, 8 noiembrie 1898

„Însă puterea lui Dumnezeu este încă exercitată pentru susținerea obiectelor creației Sale. Inima bate și o răsuflare este urmată de alta nu pentru că mecanismul, odată pus în mișcare, continuă să funcționeze prin energia existentă în sine. Fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii reprezintă o dovadă a grijii Aceluia în care trăim, ne mișcăm și ne aflăm ființa. De la cea mai neînsemnată insectă până la om, fiecare ființă este dependentă zilnic de providența Sa.” E.White - Educație, p. 103

3. Vegherea lui Dumnezeu

„Eu, Domnul, sunt Păzitorul ei, Eu o ud în fiecare clipă; Eu o păzesc zi și noapte ca să n-o vatăme nimeni.” Isaia 27:3

„Cu siguranță nu există un pasaj mai mângâietor în Scriptură ca acesta. Este plin de cuvinte blânde, mângâietoare. ‚O, Israel, nu vei fi uitat de Mine.’ ‚Cel care te păzește nu va dormita. Iată, Cel care păzește pe Israel nu va dormita, nici nu va dormi.’ Psalmul 121:3, 4. Cât de des auzim pe vreun om spunând că Dumnezeu l-a uitat. Dar chiar respirația pe care o folosește atunci când spune acest lucru este o dovadă că Dumnezeu nu l-a uitat. Omul nu este doar o mașinărie. Nu este un ceas pe care posesorul îl întoarce și apoi îl lasă să meargă până ce arcul se încolăcește. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci toți ar fi trăit cel puțin până la o vârstă înaintată. Nici un om nu trăiește prin puterea lui, căci ‚nu este nici un om care să aibă putere asupra spiritului pentru a reține spiritul; nici nu are putere în ziua morții’. Eclesiastul 8:8. Ne întindem, adormim și ne trezim, pur și simplu pentru că Dumnezeu stă treaz și veghează. La început El a suflat suflarea vieții în nările omului și a continuat să facă acest lucru în fiecare moment de atunci încolo. Dacă S-ar gândi numai la El Însuși, dacă Și-ar lua asupra Sa Spiritul și suflarea, toată făptura ar pieri, iar omul s-ar întoarce iar în țărână. Iov 34:14, 15. Dar Dumnezeu nu uită nici un individ, de aceea trăim. Aceasta nu implică faptul că atunci când moare un om Dumnezeu l-a uitat. Nicidecum. Dumnezeu care înțelege atât de complet fiecare detaliu încât știe fiecare vrabie și numărul perilor de pe fiecare cap, ca și numărul nenumărabil ale stelelor, nu poate fi niciodată acuzat de uitare. Detaliile nu îl tulbură.” E.Waggoner – Comori din Isaia, cap.52

4. Legea vieții pentru pământ și cer

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ioan 3:16

„Venind să locuiască cu noi, Isus avea să descopere pe Dumnezeu atât oamenilor cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu – gândul lui Dumnezeu făcut auzit. În rugăciunea Sa pentru ucenici, El spunea: ‚Le-am făcut cunoscut Numele Tău’ – ‚plin de îndurare și milostiv, îndelung răbdător, plin de bunătate și adevăr’ – ‚ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Tu în ei.’ Dar descoperirea aceasta a fost dată nu numai copiilor Săi de pe pământ. Mica noastră

lume este cartea de studiu a universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l cunoască și care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârșite. Atât cei răscumparați, cât și ființele necăzute în păcat vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor. Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii ce se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii ce renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer, că iubirea care nu caută folosul său își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care nici un om nu se poate apropia.”

„În cer chiar legea aceasta a fost călcată. Păcatul a luat naștere prin înălțare de sine.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.9, 11*

5. Două principii antagoniste

„Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.” *Isaia 14:14*

„El [Isus], cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.” *Filipeni 2:6,7*

„Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică.” *Ioan 12:25*

„Altruismul, principiul Împărăției lui Dumnezeu, este principiul pe care-l urăște Satana; el îi tăgăduiește însăși existența. De la începutul mării controversate, el s-a străduit să dovedească faptul că principiile după care acționează Dumnezeu sunt egoiste; și el procedează la fel cu cei care-l slujesc lui Dumnezeu. Lucrarea lui Hristos și a tuturor celor ce-l poartă Numele este aceea de a dovedi falsitatea pretenției lui Satana. Isus a venit în chip de om în scopul de a ilustra altruismul în propria Sa viață. Și toți aceia care acceptă acest principiu trebuie să fie împreună lucrători cu El, demonstrându-l în viața practică.” *E.White – Educație, p.155*

„Toți cei care doresc să aducă roade ca lucrători împreună cu Hristos trebuie mai întâi să cadă pe pământ și să moară. Viața trebuie să fie aruncată în brazda nevoilor lumii. Iubirea de sine, interesul egoist trebuie să piară. Legea jertfirii de sine este în același timp legea păstrării de sine. Gospodarul își păstrează grăunțele aruncându-le. Tot astfel și în viața omului. A da înseamnă a trăi. Viața care va fi păstrată este viața dăruită cu generozitate în serviciul lui Dumnezeu și al omului. Aceia care pentru numele lui Hristos își vor jertfi viața în lumea aceasta, o vor păstra pentru viața veșnică.

Viața trăită pentru sine e ca un grăunte mâncat, dispare, dar nu sporește. Un om poate să adune cât se poate de mult pentru sine; el poate trăi, gândi și plănuși pentru sine; dar viața lui piere și nu-i mai rămâne nimic. Legea slujirii eului este legea distrugerii de sine.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.520*

6. Adoratorii eului aparțin împărăției lui Satana

„Simeon i-a binecuvântat și a zis Mariei, mama Lui: ,Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel, și să fie un semn, care va stârni împotrivire. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi.” *Luca 2:34,35*

„La crucea Golgotei, iubirea și egoismul au stat față în față. Acolo s-au descoperit în toată plinătatea lor. Hristos a trăit numai pentru a mângâia și a binecuvânta, iar Satana, punând la cale omorârea Sa, a dat pe față răutatea urii sale împotriva lui Dumnezeu. Prin aceasta, dovedea că adevăratul scop al rebeliunii sale era de a-L detrona pe Dumnezeu și de a-L nimici pe Acela prin care se manifesta iubirea lui Dumnezeu.

Prin viața și moartea lui Hristos, gândurile oamenilor sunt și ele scoase la iveală. De la staul până la cruce, viața lui Isus a fost o chemare la înfrângerea eului și la părtășie în suferință. Aceasta a dezvăluit intențiile oamenilor. Isus a venit cu adevărul cerului și toți cei care ascultă de glasul Duhului Sfânt sunt atrași de El. Adoratorii eului aparțin împărăției lui Satana. Prin atitudinea lor față de Hristos, toți vor dovedi de ce parte sunt. Și în felul acesta fiecare își hotărăște soarta.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.58*

7. O viață continuă de altruism

„...Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El.” *Fapte 10:38*

„Chiar din anii tinereții Sale, a fost stăpânit de o singură țință: să trăiască pentru a-i face pe alții fericiți.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.71*

„Jertfa pentru omenire Hristos n-a făcut-o numai pe cruce. Întrucât mergea înapoi și încolo și făcea bine, fiecare minut al vieții Sale era un sacrificiu al vieții Sale. Dar o viață ca aceasta nu putea să fie dusă decât într-un singur fel. Isus trăia într-o neîntreruptă dependență de Dumnezeu și în comuniune cu El. Din timp în timp oameni se îndreaptă spre

locul cel ascuns al Celui Atotputernic, sub adăpostul Celui Preaînalt, stau câtva timp acolo și atunci se observă că ei au purtări nobile, dar dacă nu mai au gust de credință, comuniunea cu Dumnezeu se sfârșimă și lucrarea vieții lor e nimicimă. Viața lui Isus era înșă o viață de continuă încredere, întreținută prin comuniune neîntreruptă, iar serviciul Său către cer și către oameni era fără greș și fără defect.” *E.White – Educație, p.81*

„Întreaga Sa viață a fost un sacrificiu de sine pentru salvarea lumii. Fie că postea în pustia ispitirii sau mânca la masa lui Matei împreună cu vameșii, Își dădea viața pentru mântuirea celor pierduți. Nu în plângere deșartă, nu doar într-o umilire trupească și în mulțimea jertfelor se dă pe față adevăratul spirit de devoțiune, ci în predarea de bunăvoie a eului în slujba lui Dumnezeu și a omului.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.279*

8. De ce nu-L înțelegem pe Dumnezeu?

„Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, cu toate că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.” *2 Corinteni 8:9*

„Ceea ce ne împiedică să vedem pe Dumnezeu este egoismul. Spiritul egoist judecă pe Dumnezeu ca fiind asemenea lui. Câtă vreme n-am renunțat la acest spirit, noi nu putem înțelege pe Acela care este iubire. Numai o inimă neegoistă, numai un spirit umil și încrezător va vedea pe Dumnezeu ca fiind ‘plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie.’ (Exod 34:6)” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.241*

„La nașterea lui Isus, Satana știa că venise Cineva care avea o împuternicire divină ca să lupte pentru a-i lua stăpânirea. El a început să tremure când a auzit cuvintele îngerului care adeverea autoritatea Împăratului nou născut. Satana cunoștea bine locul pe care-L avea Hristos în cer, ca Preaiubit al Tatălui. Faptul că Fiul lui Dumnezeu trebuia să vină pe pământul acesta ca om, îl umplea de uimire și de temere. El nu putea să pătrundă taina acestei mari jertfe. Sufletul lui egoist nu putea înțelege o așa iubire pentru neamul omenesc. Gloria și pacea din ceruri și bucuria legăturii cu Dumnezeu erau numai slab înțelese de oameni, dar ele erau prea bine cunoscute de Lucifer, heruvimul acoperitor. De când pierduse cerul, se hotărâse să se răzbune, făcând și pe alții să-i împărtășească soarta. Lucrul acesta căuta el să-l realizeze, făcându-i să subaprecieze lucrurile cerești și să-și lege inima de lucrurile pământești.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.84*

9. Egoismul și efectele lui mortale

„Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” *Luca 14:33*

„Apoi a zis tuturor: ,Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.’” *Luca 9:23*

„Egoismul înseamnă moarte.” *E.White - Hristos lumina lumii, p.418*

„Egoismul, rădăcina tuturor relelor.” *E.White - Educație p. 226*

„Egoismul este contrar spiritului creștinismului. El este întru totul satanic în natura și evoluția sa.” *E.White - Mărturii pt. Comunitate, vol.4, p.565*

„Egoismul este un păcat care distruge sufletul. Sub acest titlu vine lăcomia, care este idolatrie.” *E.White - Mărturii pt. Comunitate, vol.4, p.477*

„Egoismul este cel mai puternic și mai răspândit dintre impulsurile umane. ...este cea mai puternică patimă.” *E.White - Review and Herald, 7 decembrie 1886*

„Egoismul este urâciune în fața lui Dumnezeu și a îngerilor sfinți.” *E.White, Mărturii pt. Comunitate, vol. 2, p.552*

„Egoismul este cauza vinovăției umane și-i conduce pe aceia care-l nutresc la naufragiul credinței lor.” *E.White - Minte, caracter și personalitate, vol. 1, p. 273*

„Egoismul este esența imoralității (depravării)... Egoismul distruge asemănarea cu Hristos, umplând pe om cu iubire de sine. Aceasta conduce la o continuă depărtare de neprihănire.” *E.White - Review and Herald, 25 iunie 1908*

„Egoismul pervertește principiile și îi face pe oameni incapabili de a raționa în mod logic, tulburându-le judecata.” *E.White – Minte, caracter și personalitate, vol. 1, p. 273*

„Acest egoism este moartea oricărei evlavii...” *E.White - Review and Herald, 11 iunie 1899*

„Egoismul nu poate exista în inima în care locuiește Domnul Hristos. Dacă este nutrit, atunci el va pune stăpânire pe tot ceea ce este înăuntru.” *E.White – Fii și fiice ale lui Dumnezeu, p.92*

10. Sinele - rădăcina oricărui păcat

„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: ,Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.’” *Isaia 14:12-14*

„Nu este nevoie să mergem prea departe în adâncul experienței lui Satana; cu toții știm ce a dus la căderea lui. Ce anume? (Audiența: ‚mândria.’) Însă ‚eul’ este rădăcina mândriei; ‚eul’ este rădăcina oricărui lucru rău; mândria este doar rodul ‚eului’. Satana a privit la sine însuși înainte de a se mândri cu sine. Dacă el ar fi privit la fața Celui ce ședea pe scaunul de domnie, niciodată nu ar fi devenit mândru. El ar fi reflectat chipul Celui ce stă pe tron, tot așa cum acest chip este manifestat în Isus Hristos. Dar când el și-a întors fața de la Cel ce sta pe tron și și-a îndreptat-o spre sine, atunci a devenit mândru, atunci s-a admirat pentru frumusețea lui, iar inima lui a fost îngâmfată din pricina frumuseții sale, și a început să se încreadă în el însuși pentru ceea ce era. Ceea ce era el, venea de la Dumnezeu. Dar Lucifer s-a încrezut în sine însuși pentru tot ceea ce era și pentru că era ceea ce era. Prin aceasta nu s-a socotit el ca fiind existent prin sine însuși? De fapt, nu s-a pus în locul lui Dumnezeu? Aceasta venea de la ‚eu’, și acesta este gândul ‚eului. El a zis: ‚Voi fi ca Dumnezeu, voi fi ca Cel Prea Înalt.’ El ar fi vrut să fie în locul lui Hristos; și oricine se pune în locul lui Hristos se pune în locul lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este în Hristos.” *A.T. Jones – Solia îngerului al treilea, p.194*

11. Mândria – o piedică în calea pocăinței

*„Ascultați și luați aminte! Nu fiți mândri, căci Domnul vorbește! Dați slavă Domnului, Dumnezeului vostru, până nu vine întunericul, până nu vi se lovesc picioarele de munții noapții! Veți aștepta lumina, dar El o va preface în umbra morții, și o va preface în negură adâncă. Iar dacă nu vreți să ascultați, voi plânge în ascuns, pentru mândria voastră; mi se vor topi ochii în lacrimi, pentru că turma Domnului va fi dusă în robie.” *Jeremia 13:15-17**

„Spiritul nemulțumirii nu mai fusese cunoscut până atunci în ceruri. Acesta a constituit un element nou, ciudat, misterios, inexplicabil. Însuși Lucifer nu și-a cunoscut la început adevărata natură a sentimentelor sale; un timp, el nu a îndrăznit să-și exprime lucrările și închipuirile minții; totuși, nu le-a părăsit. El nu vedea până unde aveau să-l ducă. Însă au fost făcute eforturi - din cele pe care numai iubirea și înțelepciunea infinită le putea inventa - pentru a-l convinge de greșeala lui. Nemulțumirea lui s-a dovedit a fi fără motiv și el a fost făcut să vadă care avea să fie urmarea persistării în răzvrătire. Lucifer a fost convins că greșise. El a văzut că rânduielile divine sunt drepte și că el trebuie să recunoască acest lucru în fața cerului întreg.

Dacă ar fi făcut acest lucru, s-ar fi salvat pe sine și pe mulți îngeri. La data aceea, nu era cu totul nesupus lui Dumnezeu. Deși își părăsise poziția de heruvim ocrotitor, totuși, dacă ar fi vrut să se întoarcă la Dumnezeu, recunoscând înțelepciunea Creatorului, și s-ar fi mulțumit cu locul rânduit lui în marele plan al lui Dumnezeu, el ar fi fost repus la locul lui. Sosise timpul pentru decizia finală; el trebuia ori să se supună conducerii divine, ori să se răzvrătească pe față. Aproape că a luat decizia de a se întoarce, dar mândria l-a împiedicat să facă acest lucru.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.39*

„Încăpățânarea și mândria sunt rele ce au transformat îngeri în demoni și au închis porțile cerului pentru ei.” *E.White – Îndrumarea copilului, p.179*

12. Originea omului – motiv de smerenie, dar și de bucurie

*„Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” *Geneza 2:7**

„Ca și animalele, omul a fost luat din țărână. El nu este decât ‚țărână și cenușă’. El nu are nici un motiv să se laude, nici măcar față de animalele care sunt sub stăpânirea sa; pentru că numai datorită puterii lui Dumnezeu, care poate face din același lut un vas pentru cinste și altul pentru ocară, se deosebește el în vreun fel de acestea. Pământul este sursa tuturor creaturilor însuflețite. ‚Toate au fost făcute din țărână și toate se întorc în țărână’. (Ecl. 3:20) După moarte și descompunere, țărâna din care este făcut prințul nu poate fi deosebită de cea a săracului, nici măcar de cea a câinelui său. Dacă în cele din urmă el nu împărtășește soarta animalelor și nu este dat uitării, este numai pentru că a fost destul de smerit ca să accepte înțelepciunea care vine de la Dumnezeu: pentru că ‚omul pus în cinste, și fără pricepere, este ca dobitoacele pe care le tai’. (Ps. 49:20) ‘O, de ce trebuie să fie duhul muritorului așa de mândru?’

Omul este făcut din țărână ca să-și amintească faptul că prin el însuși nu este nimic; dar el este făcut de asemenea după chipul lui Dumnezeu pentru a cunoaște posibilitățile infinite care-i stau în față – asocierea cu Dumnezeu Însuși; în el însuși neavând mai multă putere decât praful pe care calcă, dar capabil de cele mai mărețe realizări prin puterea și bunătatea lui Dumnezeu. Și, oricât de ciudat ar părea, are cele mai mari posibilități atunci când este cel mai conștient de slăbiciunea sa. ‘Când sunt slab, atunci sunt tare. (2 Cor. 12:10)’” *E.Waggoner – Evanghelia în creațiune*

13. Veninul șarpelui semănat în mintea oamenilor

„Atunci șarpele a zis femeii: ‚Hotărât, că nu veți muri! Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul’”. Geneza 3:4,5

„Deci așa stând lucrurile, aceasta fiind mintea Satanei, atunci când el a venit la primii noștri părinți și când ei au primit mintea lui, ce minte au primit? Mintea ‚eului’, deoarece mintea lui Satana este ‚eu’. A fost insuflată în fața lor aceeași ambiție pe care a avut-o și el și care l-a făcut să fie ceea ce este: ‚Hotărât că nu veți muri: dar Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul. Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să facă pe cineva înțelept.’ (KJV) Era de dorit ca să facă ce anume? Să deschidă cuiva mintea, să facă pe cineva înțelept. Înțelept ca cine? Ca Dumnezeu! ‚Veți fi ca Dumnezeu’, cunoscând mai mult decât cunoașteți acum, cunoscând fel de fel de lucruri. Da, acest pom este de dorit ca să-mi aducă cunoștință, să-mi dea înțelepciune, și acest pom este canalul prin care îmi pot îndeplini scopul de a fi ca Dumnezeu. Asta este! Deci ce este mintea care este în noi? (Audiența: ‚Eu.’) Mintea firească este mintea Satanei, care este întotdeauna ‚eu’.

Dumnezeu nu i-a părăsit în această stare. Dumnezeu nu s-a oprit acolo. Dacă El i-ar fi lăsat în acea stare, atunci niciodată, în nici o minte a vreunui om din această lume nu ar fi putut fi vreun alt impuls decât al lui Satana; pentru că mintea firească este în întregime doar a ‚eului’ și a Satanei. Dar Dumnezeu a zis: ‚Voi sfărâma această minte’; ‚Voi pune vrăjmășie între tine și femeie, între sământa ta și sământa ei.’ Dumnezeu a pus această vrăjmășie, adică ura împotriva puterii Satanei, ura împotriva lucrurilor care ies din această minte. Dumnezeu a sădit această ură și ea este izvorul oricărui impuls spre bine sau spre dreptate și a oricărui lucru de acest fel care se poate ivi în mintea vreunui om din această lume.” A.Jones – *Solia îngerului al treilea*, p.194,195

14. Înălțarea de sine este depărtare de Dumnezeu

„Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.” Isaia 14:14

„Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” Mica 6:8

„Dumnezeu spune ‚Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt’. ‚De aceea fiți desăvârșiți după cum și Tatăl vostru care este în cer este desăvârșit.’ Lucifer a spus: ‚Voi fi ca Cel Prea Înalt’. În ce era Lucifer greșit? – Pur și simplu în asta, că a luat drumul cel rău de a fi ca Dumnezeu. A crezut că înălțându-se pe sine ar putea fi ca Dumnezeu, pe când înălțarea de sine face pe cineva cel mai neasemănător cu El. Cel care se înalță pe sine nu-L va găsi pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu cheamă pe toți să se umilească pentru a umbla cu El. Mica 6:8. ‚El a doborât pe cei puternici din scaunele lor și i-a înălțat pe cei umili.’ Luca 1:52. ‚Cel care se smerește va fi înălțat.’ Dumnezeu ‚a ridicat pe sărac din țărână și a înălțat pe cerșetor din gunoi ca să îi așeze printre prinți și ca să îi facă să moștenească tronul slavei.’ 1 Samuel 2:8.

În contrast cu Lucifer care a încercat să se înalțe pe sine însuși ca să ocupe locul lui Dumnezeu, avem cazul lui Hristos ‚care, fiind în forma lui Dumnezeu, nu a gândit ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a făcut pe El Însuși fără nici o reputație și a luat asupra Sa forma unui servitor și a fost făcut în asemănarea oamenilor și, fiind găsit la înfățișare ca un om, S-a smerit și a devenit supus până la moarte, chiar până la moartea pe cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte mult și I-a dat un nume care este mai presus de orice nume; pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi din lucrurile din cer și din lucrurile de pe pământ, și din lucrurile de sub pământ; și pentru ca fiecare limbă să mărturisească faptul că Isus Hristos este Domn, spre slava lui Dumnezeu Tatăl.’ Fil. 2:6-11.

Îndreptățirea de sine este prin urmare lipsa neprihănită. Cel care gândește să se facă neprihănit – care crede că are bunătate în el însuși – este vinovat de același păcat de care a fost vinovat Lucifer și este mișcat de același spirit. Este spiritul omului păcatului, care se opune și se înalță pe sine mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, arătându-se drept Dumnezeu’ sau dându-se drept Dumnezeu. 2 Tes. 2:3, 4.” E.Waggoner – *Comori din Isaia*, cap.14

15. Spiritul de îndreptățire de sine

„Și Domnul Dumnezeu a zis: ‚Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?’. Omul a răspuns: ‚Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.’” Geneza 3:11,12

„Adam nu putea nici să nege, nici să scuze păcatul său; dar, în loc să dea pe față pocăință, el a făcut tot posibilul să arunce vina asupra soției și, în acest fel, asupra lui Dumnezeu Însuși: ‚Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat’ (Gen.3,12). El, care din iubire pentru Eva, în mod deliberat, a ales să piardă aprobarea lui Dumnezeu, căminul său din Paradis și o viață veșnică plină de bucurie, putea acum, după căderea sa, să se

străduiască să-i facă răspunzători pentru păcat pe tovarăsa sa și chiar pe Creatorul său. Atât de teribilă este puterea răului!

Când femeia a fost întrebată: „Ce ai făcut?”, ea a răspuns: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom” (Gen.3,13). „De ce ai creat șarpele?” – acestea erau întrebările ce implicit se găseau în scuza ei pentru păcatul făcut. Astfel, asemenea lui Adam, ea Îl făcea pe Dumnezeu răspunzător pentru căderea lor. Spiritul îndreptăririi de sine își are originea în tatăl minciunii; el a fost nutrit de către primii noștri părinți de îndată ce ei s-au supus influenței lui Satana și a fost manifestat de către toți fiii și fiicele lui Adam. În loc ca în umilință să-și mărturisească păcatele, ei caută să se apere aruncând vina asupra altora, asupra împrejurărilor sau asupra lui Dumnezeu, făcând chiar din binecuvântările Sale o ocazie de a murmura împotriva Lui.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.58,59*

16. Am fi rămas sclavi pentru totdeauna...

„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.” *Geneza 3:15*

„Dumnezeu spune: „Voi pune vrăjmășie”. Această vrăjmășie nu se arată în mod natural. Când omul a călcat Legea divină, firea lui a devenit păcătoasă și el era în armonie și nu în luptă cu Satana. În mod natural, nu există vrăjmășie între omul păcătos și începătorul păcatului. Amândoi au devenit răi prin apostazie. Cel decăzut nu-și găsește odihnă niciodată, în afară de cazul când câștigă simpatie și sprijin, făcându-i și pe alții să-i urmeze exemplul. Pentru motivul acesta, îngerii căzuți și oamenii nelegiuți se unesc într-o tovărășie disperată. Dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit în mod deosebit, Satana și omul s-ar fi unit într-o alianță împotriva cerului; și, în loc să nutrească vrăjmășie contra lui Satana, întreaga familie omenească s-ar fi unit în împotrivire față de Dumnezeu.

Harul pe care Hristos îl sâdește în suflet este acela care creează în om vrăjmășia contra lui Satana. Fără acest har transformator și această putere înnoitoare, omul ar fi sclavul lui Satana, un rob totdeauna gata să împlinească pretențiile lui. Dar principiul nou în suflet creează conflict acolo unde până atunci fusese pace. Puterea pe care o împărtășește Hristos îl face pe om în stare să reziste tiranului și uzurpatorului. Pretutindeni unde se vede oroare față de păcat, în loc de iubire față de el, oriunde se rezistă acestor patimi care au pus stăpânire pe suflet și sunt biruite, acolo se vede efectul unui principiu întru totul de sus.” *E.White – Marea luptă, p.506,507*

17. Cea mai mare bătălie

„Fiindcă, după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...” *Romani 7:22-24*

„Lupta împotriva eului personal este cea mai mare și cea mai grea din câte s-au văzut vreodată. Supunerea eului și renunțarea noastră totală pentru Dumnezeu cer strădanii; dar înainte de a fi schimbați, înnoiți în sfințenie, noi trebuie să ne supunem lui Dumnezeu.” *E.White - Calea către Hristos, p.44*

„Viața creștinului este o bătălie și o alergare. Dar biruința despre care e vorba aici nu poate fi câștigată de puterea omenească. Câmpul de bătaie este inima omenească. Bătălia pe care trebuie s-o dăm – cea mai mare bătălie care a fost dată vreodată de om – este predarea eului personal în fața voinței lui Dumnezeu, predarea inimii în fața iubirii suverane. Omul cel vechi, născut din sânge și prin voința firii pământești, nu poate să moștenească Împărăția lui Dumnezeu. Înclinațiile moștenite, obiceiurile vechi trebuie să fie lepădate.

Acela care se hotărăște să intre în Împărăția spirituală va constata că toate puterile unei firi nerenăscute, sprijinite de forțele împărăției întunericului, se ridică împotriva lui. Egoismul și mândria vor lua poziție împotriva oricărei încercări de a le arăta că sunt păcătoase. Prin noi înșine, nu suntem în stare să ne înfrângem dorințele și obiceiurile rele, care se luptă pentru supremație. Nu putem avea biruință asupra puternicului dușman care ne ține în sclavia sa. Numai Dumnezeu poate să ne dea această biruință. El dorește să avem stăpânire asupra noastră înșine, asupra voinței și căilor noastre. Dar nu poate lucra în noi fără consimțământul și conlucrarea noastră. Duhul Sfânt lucrează prin facultățile și puterile date omului. Puterile noastre trebuie să lucreze împreună cu Dumnezeu.

Biruința nu este câștigată fără multă rugăciune stăruitoare, fără îngenuncherea eului la fiecare pas. Voința noastră nu trebuie să fie silită să conlucreze cu uneltele divine, ci trebuie să se supună de bună voie.” *E.White – Cugetări, p.142,143*

18. Cain - Inițierea mântuirii prin fapte

„După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi-născute ale turmei lui și din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui, n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața. *Geneza 4:3-5*

„Cain se înfățișă înaintea lui Dumnezeu având în inima sa nemulțumire și necredință cu privire la jertfa făgăduită și la nevoia de a aduce jertfe ca daruri. Darul său nu dovedea pocăință față de păcat. El gândea, așa cum mulți gândesc astăzi, că ar fi o dovadă de slăbiciune a urma exact planul rânduit de Dumnezeu, de a se încrede în totul pentru mântuire în ispășirea Mântuitorului făgăduit. El a ales calea încrederii în sine. El avea să se înfățișeze în virtutea propriilor sale merite. El nu a adus mielul și nu a unit sângele mielului cu darul său, ci a adus roadele sale, produsele muncii sale. El a adus darul său ca o favoare pe care o făcea lui Dumnezeu, prin care nădăjduia să-și asigure binecuvântarea divină. Cain a ascultat prin faptul că a zidit un altar, a ascultat să aducă o jertfă; dar el a dat pe față numai o ascultare parțială. Partea esențială, recunoașterea nevoii unui Mântuitor, a fost trecută cu vederea.

Cain și Abel reprezintă două clase de oameni, care vor exista întotdeauna în lume până la încheierea vremurilor. Una dintre clase se folosește de jertfa rânduită pentru păcat, în timp ce cealaltă clasă se aventurează să depindă de propriile ei merite; jertfa lor este o jertfă lipsită de puterea mijlocirii divine și, astfel, ea nu este în stare să-l facă pe om să aibă iarăși parte de favoarea lui Dumnezeu. Căci numai prin meritele Domnului Isus păcatele noastre pot fi iertate. Aceia care nu simt nevoia de sângele lui Hristos, care cred că prin propriile lor fapte, fără harul divin, pot să-și asigure aprobarea lui Dumnezeu, fac aceeași greșeală pe care a făcut-o și Cain. Dacă nu primesc sângele curățător, ei sunt sub osândă. O altă cale prin care să poată scăpa de sub blestemul păcatului nu există.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.73,74*

19. Păcatul antediluvienilor

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ.” *Geneza 6:5,12*

„Avem istoria celor dinainte de potop și a locuitorilor cetăților din câmpie, a căror purtare a degenerat de la ușurătate și frivolitate până la păcate josnice care au atras mânia lui Dumnezeu printr-o nimicire dintre cele mai înfricoșătoare, pentru a scăpa pământul de influența lor contaminatoare. Tentația și patima au trecut peste rațiune. Eul a fost dumnezeul lor, iar cunoștința Celui Prea Înalt a fost aproape ștearsă printr-o îngăduire egoistă a patimilor stricate.” *E.White - Scrisoarea 84, 1888*

20. Fiecare om își are „turnul” lui

„Și au mai zis: „Haide să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului.”” *Geneza 11:4*

„Locuitorii Babelului erau hotărâți să stabilească o conducere care să fie independentă de Dumnezeu. Erau totuși printre ei unii care se temeau de Dumnezeu, dar care fuseseră amăgiți de declarațiile celor necredincioși și atrași în planurile lor. Din pricina acestor credincioși, Dumnezeu a amânat judecățile Sale și le-a dat oamenilor timp în care aceștia să dea pe față adevăratul lor caracter. În timp ce avea loc acest lucru, fiii lui Dumnezeu se străduiau să-i întoarcă de la planurile lor; dar oamenii erau strâns legați în acțiunea aceasta dârză împotriva Cerului. Dacă ar fi mers mai departe nestingheriți, ei ar fi ticăloșit lumea chiar din copilăria ei. Alianța lor a fost întemeiată pe răzvrătire, o împărăție întemeiată pe înălțare de sine și în care Dumnezeu nu avea să aibă nici stăpânire, nici onoare. Dacă această alianță ar fi fost îngăduită, o putere teribilă avea să se ridice pentru a izgoni de pe pământ neprihănirea – și cu ea pacea, fericirea și siguranța. În locul legilor divine, care sunt „sfinte, drepte și bune” (Rom.7,12), oamenii se străduiau să pună legi care să corespundă cu scopurile inimilor lor egoiste și crude.

Uneltirile ziditorilor Babelului au sfârșit în rușine și înfrângere. Monumentul mândriei lor a devenit un semn de aducere aminte a nebuniei lor. Cu toate acestea, oamenii continuă să meargă pe același drum, încrezându-se în ei înșiși și respingând Legea lui Dumnezeu. Este același principiu pe care Satana a căutat să-l înfăptuiască în ceruri; același principiu care l-a stăpânit pe Cain atunci când și-a adus jertfa.

Există ziditori de turnuri și în zilele noastre.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.124*

21. Chemare la sacrificiu de sine

„Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat, și a plecat fără să știe unde se duce.” *Evrei 11:8*

„N-a fost deloc ușoară încercarea prin care a trecut Avraam și sacrificiul ce se cerea din partea lui nu era nicidecum dintre cele mai mici. Erau legături puternice care îl legau de țara sa, de rudeniile și familia sa. Dar el n-a ezitat să asculte chemarea. El nu avea nici o întrebare de pus în legătură cu țara făgăduinței, dacă solul era fertil și clima sănătoasă, dacă țara avea locuri plăcute și dacă îi oferea posibilitatea să strângă avere. Dumnezeu a vorbit și slujitorul Său trebuia să asculte; locul cel mai fericit de pe pământ pentru el era locul în care Dumnezeu voia ca el să fie.

Sunt mulți aceia care, asemenea lui Avraam, sunt puși la probă. Ei nu aud vocea lui Dumnezeu vorbindu-le în mod direct, din ceruri, ci El îi cheamă prin învățăturile Cuvântului Său și prin evenimentele providenței Sale. Acestora poate că li se cere să părăsească legăturile apropiate și aducătoare de folos, să se despartă de rude și să pornească pe o cale ce pare a fi numai o cale a lepădării de sine, a greutăților și sacrificiului. Dumnezeu le-a rânduit o lucrare pe care s-o facă; dar o viață lipsită de griji, cum și influența prietenilor și rudelor, i-a împiedicat în dezvoltarea trăsăturilor de caracter esențiale pentru împlinirea ei. El i-a chemat undeva departe de influența și ajutorul omenesc și-i conduce să simtă nevoia după ajutorul Său și să depindă numai de El, pentru ca El să li se poată descoperi. Cine este oare gata ca la chemarea Providenței să renunțe la planurile la care ținea cu drag și să se despartă de legăturile familiale? Cine este gata să accepte noi răspunderi și să pășească în câmpuri necunoscute de activitate, aducând la îndeplinire lucrarea lui Dumnezeu cu hotărâre și inimă binevoitoare, socotind – de dragul lui Hristos – pagubele ca un câștig? Cel care va face astfel are credința lui Avraam și va împărtăși cu el acea „greutate veșnică de slavă” (2 Cor.4,17), cu care „suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături” (Rom.8,18).” *E.White – Patriarhi și profeți, p.127,128*

22. Alege tu, frate!

„Avram i-a zis lui Lot: ,Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine, și între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați. Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga.’” *Geneza 13:8,9*

„Aici s-a dat pe față spiritul neegoist al lui Avraam. Cât de mulți sunt aceia care, în condiții asemănătoare, fără să țină seama de urmări, s-ar agăța de drepturile și preferințele lor personale! Câte familii nu s-au distrus din pricina aceasta! Câte biserici n-au fost dezbinat, făcând ca lucrarea, cauza adevărului, să ajungă de ocară și batjocură printre cei nelegiuiți! ,Să nu fie ceartă între mine și tine’, a spus Avraam, ,căci suntem frați’, nu numai prin legături naturale de rudenie, ci și ca închinători ai viului Dumnezeu. Copiii lui Dumnezeu de pe întreaga față a pământului sunt o singură familie și același duh al iubirii și al împăcării ar trebui să-i stăpânească. ,Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia’ (Rom.12,10), aceasta este învățătura Mântuitorului. Cultivarea unui comportament totdeauna la fel de plin de curtenie, cultivarea bunăvoinței de a face altora ceea ce am dori ca ei să ne facă nouă, ar reduce la jumătate suferințele vieții. Spiritul de înălțare de sine este spiritul lui Satana; dar inima în care este cultivată iubirea lui Hristos va avea acea dragoste care nu caută la ale sale.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.133*

23. Nimic pentru mine

„Împăratul Sodomei i-a zis lui Avram: ,Dă-mi oamenii și ține bogățiile pentru tine.’ Avram a răspuns împăratului Sodomei: ,Ridic mâna spre Domnul, Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului, și jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălțăminte, ca să nu zici: Am îmbogățit pe Avram. Nimic pentru mine!’” *Geneza 14:21-23*

„Avraam, locuind în pace în dumbrăvile de stejari din Mamre, a aflat de la unul din fugari istoria celor petrecute în bătălie, cum și nenorocirea ce căzuse asupra nepotului său. El nu păstrase amintiri neplăcute despre lipsa de recunoștință a lui Lot. Toată afecțiunea sa pentru el a fost trezită și se hotărî să-l scape. Căutând mai întâi sfatul divin, Avraam s-a pregătit de război. Din însăși tabăra sa, el a chemat trei sute optsprezece slujitori pregătiți, crescuți în temere de Dumnezeu, deprinși în serviciul stăpânului lor și în mânăuirea armelor. Aliații săi, Mamre, Eșcol și Aner, s-au unit cu cetele lor și împreună au început să-i urmărească pe invadatori. Elamiții și aliații lor tăbăraseră la Dan, la hotarul de miazănoapte al Canaanului. Amețiți de victorie și netemându-se că vor fi atacați de vrăjmașii lor înfrânți, ei s-au dedat la mâncare și băutură. Patriarhul și-a împărțit forțele, așa încât ele să se apropie din mai multe părți, și noaptea a atacat tabăra. Atacul său, atât de puternic și neașteptat, a avut ca rezultat o victorie rapidă. Împăratul Elamului a fost ucis și armata sa, lovită de panică, a fost cu desăvârșire nimicită. Lot și familia sa, împreună cu toți prizonierii și bunurile lor au fost eliberați și o bogată pradă de război a căzut în mâinile biruitorilor. Biruința se datora în primul rând lui Dumnezeu și apoi lui Avraam. Adoratorul lui Iehova nu numai că adusese un mare serviciu țării, dar se dovedise a fi un om curajos. Se dovedise că viața de neprihănire nu este lașitate și că religia lui Avraam l-a făcut curajos în susținerea a ceea ce este drept și gata să apere pe cel oprimat. Actul său eroic a adus o influență largă printre triburile înconjurătoare. La întoarcere, împăratul Sodomei i-a ieșit înainte cu suita sa pentru a-l onora pe biruitor. L-a invitat să ia bunurile, cerând numai ca prizonierii să fie eliberați. În conformitate cu uzanța războiului, prada de război aparținea biruitorilor; dar Avraam se angajase în această expediție fără vreun gând de câștig și refuză să profite de pe urma celor căzuți în nenorocire, cerând însă ca aliații săi să-și primească partea ce li se cuvenea.

Dacă ar fi supuși la o astfel de încercare, puțini ar fi aceia care s-ar arăta tot așa de nobili ca Avraam. Puțini ar fi rezistat ispitei de a pune mâna pe o astfel de bogăție. Exemplul său este o mustrare pentru cei iubitori de sine și puși pe câștig. El nu dorea să le dea ocazia să creadă că el s-a angajat în luptă de dragul câștigului sau să se spună mai târziu că prosperitatea lui se datorează darurilor sau bunăvoinței lor. Dumnezeu făgăduise că îl va binecuvânta pe Avraam și numai Lui trebuia să-I fie adusă slava.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.136*

24. Un neprihănit care se pocăiește mai adânc

„Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă.” Iov 42:5,6

„În experiența tuturor vin vremuri de descurajare cruntă și dezamăgire amară – zile când amărăciunea le este partea și le este greu să creadă că Dumnezeu mai este binefăcătorul cel iubitor al copiilor Lui de pe pământ, zile când necazurile hărțuiesc sufletul, până acolo încât moartea pare mai de dorit decât viața. În asemenea împrejurări, mulți își pierd încrederea în Dumnezeu și sunt duși în robia îndoielii, în sclavia necredinței. Dacă am putea, în acele situații, să vedem cu ochii spirituali semnificația providențelor lui Dumnezeu, am vedea îngerii căutând să ne salveze de noi înșine, luptând să ne așeze picioarele pe o temelie mai tare decât dealurile veșnice. Atunci o credință nouă, o viață nouă ar curge în ființa noastră.

„Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii” (Iov 38,1) și a descoperit slujitorului Său tăria puterii Sale. Când Iov a întrezărit o străfulgerare a Creatorului lui, i-a fost silă de sine și s-a pocăit în țărână și cenușă. Atunci, Domnul a fost gata să-l binecuvânteze cu îmbelșugare și să facă din anii lui de pe urmă, cei mai buni ani din viață.

Nădejdea și curajul sunt esențiale unei slujiri desăvârșite pentru Dumnezeu. Acestea sunt roadele credinței. Descurajarea este păcătoasă și irațională. Dumnezeu poate și dorește, cu mai multă tărie (Evrei 6, 17) să reverse asupra slujitorilor Săi puterea de care au nevoie în încercările și experiențele lor amare. Planurile vrăjmașilor lucrării Sale pot părea bine aranjate și puternice; dar Dumnezeu poate răsturna pe cel mai tare dintre ele. Și aceasta o face la timpul Său și pe calea Sa, atunci când vede că credința slujitorilor Săi a fost încercată îndestulător.” *E.White – Profeți și Regi, p.163-165*

25. Izbăvit de sine însuși și de Esau

„Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.”” Geneza 32:28

„Pentru a câștiga dreptul de întâi născut, care era deja al lui prin făgăduința lui Dumnezeu, Iacov a recurs la înșelăciune și a cules roadele: ura fratelui său. El a fost la rândul lui nedreptățit și înșelat în timpul celor douăzeci de ani de exil și a fost în cele din urmă nevoit să-și afle siguranța fugind; și a cules și o a doua recoltă, prin aceea că relele din propriul caracter au prins rădăcini și au adus roade în fiii lui; aceasta fiind o imagine cât se poate de fidelă cu pedepsele ce caracterizează viața omenească.

Însă Dumnezeu spune: „Nu vreau să cert în veci, nici să țin o mânie necurmată când înaintea Mea cad în leșin duhurile și sufletele pe care le-am făcut. Din pricina păcatului lăcomiei lui M-am mâniat și l-am lovit, M-am ascuns, în supărarea Mea, și cel răzvrătit a urmat și mai mult pe căile inimii lui. I-am văzut căile, și totuși îl voi tămădui; îl voi călăuzi, și-l voi mângâia, pe el și pe cei ce plâng împreună cu el. ... Pace, pace celui de departe și celui de aproape! zice Domnul. Da, Eu îl voi tămădui!” Isaia 57:16-19.

În nenorocirea lui, Iacov nu s-a lăsat copleșit. Se pocăise și se străduise să facă ispășire pentru nedreptatea care îl făcea vinovat față de fratele său. Iar când a fost amenințat cu moartea prin mânia lui Esau, el a căutat ajutor la Dumnezeu. „S-a luptat cu îngerul și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el”. „Și l-a binecuvântat acolo.” Osea 12:4. Geneza 32:29. Cel iertat s-a ridicat în virtutea puterii Sale, nu tot ca înșelător, ci ca un prinț al lui Dumnezeu. El nu câștigase doar izbăvirea de fratele său orbit de furie, ci izbăvirea de sine însuși. Fusesse frântă puterea răului din propria sa fire; caracterul său a fost transformat.” *E.White – Educație, p.148*

26. Iaboc: lecția zădărnicii ajutorului omenească

„Dă-ne ajutor, ca să scăpăm din necaz! Căci ajutorul omului este zădărnice.” Psalmi 60:11

„La vederea aceluia suferind schilod, Esau a alergat înaintea lui; s-au îmbrățișat, i s-a aruncat pe grumaz, și l-a sărutat, și au plâns” (Gen.33,4). Privind asupra acestei scene, chiar și inimile acelor soldați brutali au fost mișcate. Deși el le povestise visul său, totuși ei nu puteau înțelege schimbarea bruscă ce avusese loc cu căpitanul lor. Deși priveau infirmitatea patriarhului, puțin se gândeau ei că această slăbiciune a sa era de fapt chiar tăria lui.

În noaptea sa de chin de lângă Iaboc, când nimicirea părea că este chiar înaintea sa, Iacov primise lecția cu privire la zădărnicia ajutorului omului, cât de fără temei este orice încredere în puterea omenească. El a văzut că singurul său ajutor trebuia să vină de la Acela împotriva căruia el a păcătuit așa de grozav. Neajutorat și nevrednic, el a făcut apel la făgăduința lui Dumnezeu de a avea milă de păcătosul pocăit. Făgăduința aceea era asigurarea că Dumnezeu îl va ierta și îl va primi. Mai degrabă vor trece cerurile și pământul decât să nu se împlinească acel cuvânt; aceasta a fost ceea ce l-a susținut în timpul acelei lupte înfricoșate.

Prin lepădare de sine și credință puternică a câștigat Iacov ceea ce n-a putut câștiga prin luptă, biziindu-se pe propria sa putere. În acest fel, Dumnezeu l-a învățat pe slujitorul Său că numai puterea și harul divin puteau să-i facă parte de binecuvântarea pe care o dorea nespun. Tot așa va fi cu aceia care vor trăi în zilele de pe urmă. Când primejdiile îi înconjoară și disperarea pune stăpânire pe suflet, ei trebuie să depindă numai de meritele sângelui ispășitor! Prin noi înșine nu putem face nimic. În toată nevreținicia și neajutorarea noastră, noi trebuie să ne încredem în meritele Mântuitorului crucificat și înălțat. Nimeni nu va pieri dacă va face astfel. Lista cea lungă și neagră a nelegiuirilor noastre stă înaintea ochiului Celui Infinit. Consemnarea lor este completă; nici unul dintre păcatele noastre nu este uitat. Dar Acela care a ascultat strigătele slujitorului Său din vechime va auzi și rugăciunea credinței și va ierta păcatele noastre. El a făgăduit lucrul acesta și El Își va împlini cuvântul Său.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.201-204*

27. Esau - o viață dominată de eu

„Esau a răspuns: ‚Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul acesta de întâi-născut?’ Și Iacov a zis: ‚Jură-mi întâi.’ Esau i-a jurat și astfel și-a vândut dreptul de întâi-născut lui Iacov. Atunci Iacov a dat lui Esau pâine și ciorbă de linte. El a mâncat și a băut; apoi s-a sculat și a plecat. Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi-născut.” *Geneza 25:32-34*

„Esau a crescut iubind satisfacerea eului, concentrându-și tot interesul în prezent. Impulsiv în fața restricțiilor, se complăcea în libertatea sălbatică a vânătorii și, de timpuriu, a ales viața de vânător. Și, cu toate acestea, el era slăbiciunea tatălui.

Din cauza indiferenței sale față de binecuvântările și cerințele divine, Esau este numit în Sfintele Scripturi ‚Iumesc’ (Evrei 12:16,17). El îi reprezintă pe aceia care disprețuiesc valoarea mântuirii realizate pentru ei de către Hristos și sunt gata să sacrifice moștenirea lor cerească pentru lucrurile pieritoare de pe pământ. Mulți trăiesc pentru prezent, fără să se gândească sau să se îngrijească de viitor. Asemenea lui Esau ei strigă: ‚Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri’ (1 Cor. 15,32). Ei sunt stăpâniți de pornirile lor firești și, în loc să practice tăgăduirea de sine, ei trec cu vederea cele mai de preț lucruri. Dacă trebuie să se renunțe la ceva, la satisfacerea unui apetit stricat sau la binecuvântările cerului, făgăduite numai celui ce se tăgăduiește pe sine și se teme de Dumnezeu, cerințele apetitului biruiesc, iar Dumnezeu și cerul sunt în totul disprețuiți. Cât de mulți, chiar dintre cei ce mărturisesc a fi creștini, se agață de poftă ce sunt dăunătoare sănătății și care tocesc sensibilitățile sufletului. Când li se arată datoria de a se curăți de toate întinăciunile cărnii și ale spiritului, desăvârșind sfințenia în temere de Dumnezeu, ei se simt ofenși. Ei își dau seama că nu pot împlini astfel de poftă dăunătoare și totuși să câștige cerul și atunci ajung la concluzia că, deoarece calea spre viața veșnică este așa de îngustă, nicidecum nu vor merge pe ea.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.178-183*

28. Iosif recunoaște Sursa înțelepciunii sale

„Faraon i-a zis lui Iosif: ‚Am visat un vis. Nimeni nu l-a putut tălmăci; și am aflat că tu tălmăcești un vis, îndată după ce l-ai auzit.’ Iosif a răspuns lui Faraon: ‚Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon!’” *Geneza 41:15,16*

„A fost umilitor pentru faraon să se întoarcă de la magii și înțelepții împărăției sale și să ceară sfat de la un străin, și acesta un sclav, dar era gata să facă lucrul cel mai umilitor, dacă prin aceasta ființa sa tulburată putea găsi odihnă. S-a trimis imediat după Iosif; el s-a dezbrăcat de hainele sale de închisoare, s-a ras deoarece părul îi crescuse mult în timpul cât a fost în dizgrație, ținut în temniță. Apoi a fost dus înaintea împăratului.

„Faraon a zis lui Iosif: ‚Am visat un vis. Nimeni nu l-a putut tălmăci; și am aflat că tu tălmăcești un vis, îndată ce l-ai auzit’. Iosif a răspuns lui Faraon: ‚Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns lui Faraon’ (Gen.41,15-16). Răspunsul pe care Iosif l-a dat împăratului dă pe față umilința și credința sa în Dumnezeu. Cu modestie a respins onoarea – că ar avea în el însuși o înțelepciune deosebită. ‚Nu eu’, numai Dumnezeu poate explica tainele acestea.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.221*

29. Siguranță doar în dependența de Dumnezeu

„El nu este mai mare decât mine în casa aceasta și nu mi-a oprit nimic, în afară de tine, pentru că ești nevasta lui. Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” *Geneza 39:9*

„Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin.” *Psalmi 16:8*

„Dar credința și integritatea lui Iosif aveau să fie puse la probă prin încercări teribile. Soția stăpânului său căuta să-l ademenească pe tânăr să calce Legea lui Dumnezeu. Până aici, el rămăsese neatins de stricăciunea care domnea în țara aceea păgână; dar aceste ispite erau atât de neașteptate, atât de puternice și seducătoare – cum avea oare să facă față? Iosif știa foarte bine care aveau să fie consecințele împotrivrării sale. Pe de o parte erau tănuirea, favorurile și răsplătirile; pe de altă parte, dizgrația, închisoarea și poate moartea. Întreaga sa viață viitoare depindea de hotărârea unui moment. Va triumfa oare principiul? Va rămâne Iosif totuși credincios lui Dumnezeu? Cu o îngrijorare ce nu se poate

exprima în cuvinte, îngerii priveau la scena aceasta. Răspunsul lui Iosif a dat pe față puterea principiului religios. El nu va trăda încrederea stăpânului său de pe pământ și, indiferent de consecințe, el va fi credincios Stăpânului său din ceruri. Sub privirile cercetătoare ale lui Dumnezeu și ale sfinților îngeri, mulți își iau libertatea de a face fapte de care n-ar vrea să se facă vinovați în prezența semenilor lor, dar primul gând al lui Iosif a fost la Dumnezeu: „Cum aş putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (vers.9), zise el.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.218*

„Loialitatea față de Dumnezeu, credința în Cel Nevăzut, aceasta era ancora lui Iosif. În aceasta se ascundea puterea lui. „Măinile lui au fost întărite de mâinile puternicului lui Iacov.” *E.White – Educație, p.55*

30. *Eliberat de mândrie în școala pustiei*

„Moise a învățat toată înțelepciunea Egiptenilor, și era puternic în cuvinte și în fapte.” *Fapte 7:22*

„Peste patruzeci de ani, i s-a arătat un înger în pustia muntelui Sinai, în para focului unui rug.” *Fapte 7:30*

„Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului.” *Numeri 12:3*

„Omorându-l pe egiptean, Moise a căzut și el în aceeași greșeală pe care au săvârșit-o adesea și părinții neamului său, și anume de a lua în propriile mâini lucrarea pe care Dumnezeu făgăduise că o va îndeplini. Nu era voia lui Dumnezeu să-l elibereze pe poporul Său prin război, așa cum gândea Moise, ci prin tăria cea mare a puterii Sale, pentru ca gloria să fie a Lui și numai a Lui. Cu toate acestea, chiar acest act pripit a fost folosit de către Dumnezeu pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale. Moise nu era pregătit pentru marea sa lucrare. El mai avea de învățat aceeași lecție a credinței, pe care Avraam și Iacov o învățaseră, și anume să nu se sprijine pe tăria și înțelepciunea omenească, ci pe puterea lui Dumnezeu pentru împlinirea făgăduințelor Sale. Și mai erau și alte lecții pe care, în mijlocul singurătății munților, Moise trebuia să le învețe. În școala lepădării de sine și a greutăților, el trebuia să învețe răbdarea și stăpânirea pasiunilor. Înainte ca să poată cârmui cu înțelepciune, el trebuia să învețe să asculte. Inima lui trebuia să fie în deplină armonie cu Dumnezeu, înainte ca el să fie în stare să-l învețe pe Israel cunoașterea voii Sale. Prin propria sa experiență, el trebuia să fie pregătit să se poarte cu grijă părintească față de toți aceia care aveau nevoie de ajutorul său.

Omul s-ar fi dispensat de acea lungă perioadă de muncă și rămânere în obscuritate, socotind-o ca o mare pierdere de timp. Dar Înțelepciunea Infinită l-a chemat pe cel care avea să devină cârmuitorul poporului Său să petreacă patruzeci de ani, îndeplinind lucrarea umilă a unui păstor. Deprinderile astfel dezvoltate, și anume de a purta de grijă, de a se lepăda de sine și de a se îngriji cu blândețe de turma sa, aveau să-l pregătească să devină păstorul plin de milă și îndelung răbdător al lui Israel. Nici un avantaj, pe care educația sau cultura omenească îl putea da, nu putea înlocui această experiență.

Ascuns în fortăreața munților, Moise era singur cu Dumnezeu. Templele mărețe ale Egiptului nu-i mai impresionau mintea cu superstițiile și falsitatea lor. În măreția solemnă a dealurilor veșnice, el contempla maiestatea Celui prea Înalt și, prin contrast, își dădea seama cât de lipsiți de putere și însemnătate erau zeii Egiptului. Numele Creatorului era scris pretutindeni. Moise avea simțământul că se află în prezența Sa și că este coplesit de puterea Lui. Aici, mândria și mulțumirea de sine s-au spulberat. În simplitatea aspră a vieții din pustie, urmările vieții sale de lux și lipsite de griji din Egipt au dispărut. Moise a devenit un om răbdător, respectuos și umil, mai blând decât orice om de pe fața pământului’ (Num. 12:3), dar, în același timp, puternic în credința în Dumnezeul cel puternic al lui Iacov.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.248-252*

31. *Eul scăpat de sub control la Meriba*

„Moise și Aaron au chemat adunarea înaintea stâncii. Și Moise le-a zis: „Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?” *Numeri 20:10*

„După felul în care privesc oamenii lucrurile, Moise nu se făcuse vinovat de o mare nelegiuire; păcatul său era un păcat obișnuit. Psalmistul spune că „Moise a vorbit în mod ușuratic cu buzele’ (Psalmul 106,33). După judecata omenească, putea părea un lucru lipsit de importanță; dar dacă S-a purtat atât de sever față de acest păcat făcut de cel mai credincios și mai onorat slujitor al Său, Dumnezeu nu-l va scuza nici la alții. Spiritul înălțării de sine, înclinația de a-i critica și a-i condamna pe frații noștri sunt neplăcute înaintea lui Dumnezeu. Aceia care se complac în aceste rele aruncă îndoială asupra lucrării lui Dumnezeu și le dau celor sceptici o scuză pentru necredința lor. Cu cât mai importantă este poziția cuiva și cu cât mai mare este influența sa, cu atât mai mare este necesitatea ca el să cultive răbdare și umilință.

Dacă copiii lui Dumnezeu, în mod deosebit aceia care se află în poziții de răspundere, pot fi făcuți să-și atribuie lor slava ce I se cuvine lui Dumnezeu, atunci Satana jubilează. A câștigat biruința. De fapt, așa a căzut el. În felul acesta el izbutește cel mai bine să-i ispitească pe unii, spre ruina lor. Pentru a ne pune în gardă împotriva șiretlicurilor lui, Dumnezeu ne-a dat în Cuvântul Său atât de multe lecții spre a ne învăța despre primejdia înălțării de sine. Nu există nici un impuls al naturii noastre, nici o capacitate a minții sau vreo înclinație a inimii care să nu aibă nevoie să stea clipă de clipă sub controlul Duhului lui Dumnezeu. Nu există nici o binecuvântare pe care Dumnezeu o dă omului, nici o încercare prin care El îi îngăduie să treacă și pe care Satana să nu poată și să nu vrea să le folosească pentru a ispiti, a chinui și a nimici sufletul, dacă i se dă chiar și cel mai mic prilej. De aceea, oricât de mare ar fi lumina spirituală, oricât

ne-am bucura de grația și binecuvântarea divină, trebuie să umblăm totdeauna smeriți înaintea Domnului, cerând în credință ca Dumnezeu să călăuzească fiecare gând și să controleze fiecare impuls al inimii.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.421,422*

32. Rămâi ultimul când este de luat

„După ce au isprăvit de împărțit țara, după hotarele ei, copiii lui Israel au dat lui Iosua, fiul lui Nun, o moștenire în mijlocul lor. După porunca Domnului, i-au dat cetatea pe care o cerea el: Timnat-Serah, în muntele lui Efraim. El a zidit cetatea din nou, și și-a așezat locuința acolo.” *Iosua 19:49,50.*

„Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățescă. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.” *Romani 12:10*

„După ce au isprăvit de împărțit țara și fiecărei seminții i s-a dat moștenirea ei, și-a prezentat și Iosua cererea. Ca și lui Caleb, i se dăduse o făgăduință deosebită cu privire la moștenire; cu toate acestea, el nu a cerut o provincie întreagă, ci numai o cetate. După porunca Domnului, i-au dat cetatea pe care o cerea el... El a zidit cetatea din nou și și-a așezat locuința acolo’ (Iosua 19,49.50). Numele dat cetății a fost Tinat-Serah, adică ‘partea care a rămas’ – o mărturie dăinuitoare despre caracterul nobil și starea sufletească plină de lepădare de sine a cuceritorului care, în loc să fie primul care-și lua partea din pradă, a așteptat cu cererea până când și cel mai umil din popor și-a primit partea.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.516*

33. Dumnezeu poate folosi doar pe cei smeriți

„Ghedeon I-a zis: ‚Rogu-te, domnul meu, cu ce să izbăvesc pe Israel? Iată că familia mea este cea mai săracă din Manase și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu.›” *Judecători 6:15*

„Conducătorul pe care-l alesese Dumnezeu pentru a-i zdrobi pe madianiți nu era un fruntaș de seamă în Israel. El nu era nici cârmuitor, nici preot, nici levit. El însuși se socotea ca fiind cel mai mic în casa tatălui său. Dar Dumnezeu a văzut în el un bărbat plin de curaj și cinste. El nu se încredea în sine însuși, ci era bucuros să fie călăuzit de Dumnezeu.

Dumnezeu nu alege totdeauna pentru lucrarea Sa oameni cu talente deosebite, ci îi alege pe aceia de care Se poate servi mai bine. ‚Smerenia merge înaintea slavei’ (Prov. 15:33). Domnul poate să lucreze cel mai bine prin aceia care sunt cei mai conștienți de lipsa lor de putere și care se încred în El, în calitatea Sa de Conducător și Izvor al puterii lor. El vrea să-i facă puternici, prin aceea că unește slăbiciunea lor cu puterea Sa, și înțelepți, prin aceea că unește neștiința lor cu înțelepciunea Sa.

Domnul ar putea să facă mult mai mult pentru poporul Său, dacă ar cultiva adevărata umilință; dar puțini sunt aceia cărora El le poate acorda o mare măsură de răspunderi și succes, fără să ajungă plini de încredere în ei înșiși și să uite cât sunt de dependenți față de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care, la alegerea uneltelor Sale, Dumnezeu trebuie să-i treacă cu vederea pe aceia pe care lumea îi socotește mari, plini de talente și strălucitori. Prea adesea ei sunt plini de îngâmfare și încredere în sine. Ei se consideră destul de competenți ca să acționeze fără să ceară sfat de la Dumnezeu.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.554,555*

34. Succesul nu depinde de număr

„Domnul i-a zis lui Ghedeon: ‚Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult ca să dau pe Madian în mâinile lui; el ar putea să se laude împotriva Mea, și să zică: ‚Mâna mea m-a izbăvit’. Și Domnul i-a zis lui Ghedeon: ‚Cu cei trei sute de oameni care au limpăit, vă voi mântui, și voi da pe Madian în mâinile tale. Toți ceilalți din popor să se ducă fiecare acasă.›” *Judecători 7:2,7*

„Deoarece mărimea oștirii sale, în comparație cu a vrăjmașilor, era așa de mică, Ghedeon se reținuse să vestească anunțul obișnuit. Când i s-a spus că oastea lui este prea mare, a fost umplut de uimire. Dar Domnul a văzut mândria și necredința din inima poporului. Înflăcărați de chemările stăruitoare ale lui Ghedeon, ei au venit hotărâți la armă, dar mulți s-au umplut de teamă la vederea cavelor madianiților. Și, cu toate acestea, dacă Israel ar fi biruit, tocmai unii ca aceștia și-ar fi însușit slava în loc de a recunoaște că biruința era a lui Dumnezeu.

Ghedeon a ascultat de porunca Domnului și, cu strângere de inimă, a văzut cum douăzeci și două de mii, sau mai mult de două treimi din toată oastea, au plecat la casele lor. Din nou a ajuns la el cuvântul Domnului: ‚Poporul este încă prea mult. Pogoară-i la apă, și acolo ți-i voi alege; acela despre care-ți voi spune: Acesta să meargă cu tine, va merge cu tine’. Așteptând un atac asupra vrăjmașului fără întârziere, poporul a fost condus la apă. Câțiva au luat repede puțină apă în căușul palmei, sorbind-o, în timp ce-și continuau drumul; dar aproape toți au îngenucheat și au băut pe săturate din apa râului. Cei care luaseră din apa râului în căușul palmei au fost numai trei sute din cei zece mii; cu toate acestea, ei au fost aleși; tuturor celorlalți li s-a poruncit să se întoarcă la casele lor. Caracterul este adesea pus la încercare prin mijloacele cele mai simple. Aceia care în timp de primejdie au fost lacomi să-și satisfacă nevoile nu sunt oamenii pe care te poți sprijini la vreme de nevoie. Domnul nu are loc în lucrarea Lui pentru cei delăsători sau doritori de a-și satisface propriile plăceri. Bărbații aleși de El au fost acei câțiva care n-au îngăduit ca nevoile proprii să-i împiedice de

la împlinirea datoriei. Cei trei sute de bărbați aleși nu numai că aveau curaj și stăpânire de sine, dar erau și bărbați ai credinței. Ei nu se mândriseră cu închinarea la idoli. Dumnezeu putea să-i călăuzească și prin ei să-l salveze pe Israel. Succesul nu depinde de număr. Dumnezeu poate să salveze atât printr-un număr mic, cât și printr-un număr mare. El este proslăvit nu atât de mult prin numărul, cât prin caracterul acelora care-I servesc.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.550,551*

35. *Samson – doborât de sine*

„Atunci ea a zis: ‚Filistenii sunt asupra ta, Samson!’ Și el s-a trezit din somn și a zis: ‚Voi face ca și mai înainte, și mă voi scutura’. Nu știa că Domnul Se depărtase de el. Filistenii l-au apucat, și i-au scos ochii; l-au pogorât la Gaza, și l-au legat cu niște lanțuri din aramă. El învățea la rășniță în temniță.” *Judecători 16:20,21*

„Fizic, Samson era cel mai puternic om de pe pământ, dar în ce privește stăpânirea de sine, cinstea și tăria suflotească se găsea printre cei mai slabi. Mulți privesc în chip greșit patimile tari ca fiind tărie de caracter, când de fapt omul care se lasă stăpânit de patimile sale este un om slab. Adevărata mărire a unui om se măsoară după tăria sentimentelor pe care și le stăpânește, și nu după a acelora care-l stăpânesc.

Grija providențială a lui Dumnezeu fusese asupra lui Samson, ca să poată fi pregătit să îndeplinească lucrarea pe care fusese chemat s-o facă. Chiar de la începutul vieții sale fusese înconjurat de situații favorabile dezvoltării tăriei fizice, vigoriei intelectuale și curăției morale. Dar, sub influența prietenilor lui răi, el s-a desprins din legătura lui cu Dumnezeu, singura capabilă să-l păstreze pe om în siguranță și a fost smuls de curentul răului. Aceia care sunt ispitiți pe calea datoriei trebuie să fie siguri că Dumnezeu îi sprijină; dar dacă oamenii se așază de bună voie sub puterea ispitei, vor cădea mai curând sau mai târziu.

Satana se străduiește cu toată puterea lui să-i rătească tocmai pe aceia pe care are de gând să-i folosească Dumnezeu ca unelte ale Sale în vederea ajungerii unui anumit scop. El ne atacă în părțile noastre slabe și caută ca, prin slăbiciunile caracterului nostru, să stăpânească asupra întregii ființe; și el știe că va avea succes dacă omului îi plac aceste slăbiciuni. Dar nu e nevoie ca cineva să fie înfrânt. Omul nu este lăsat să biruie puterea răului numai prin propriile sale puteri, prin eforturile sale slabe. Ajutorul este la îndemână și îi va fi oferit oricărui suflet care-l cere din toată inima.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.568,569*

36. *Succesul l-a făcut încrezător în sine*

„Samuel a zis: ‚Când erai mic în ochii tăi, n-ai ajuns tu căpetenia semințiilor lui Israel și nu te-a uns Domnul ca să fii împărat peste Israel?’” *1 Samuel 15:17*

„Când a fost chemat la tron, Saul avea păreri umile despre însușirile sale și primea cu bucurie învățătura. Era lipsit de cunoștințe și experiență și avea grave defecte de caracter. Dar Domnul i-a dat Duhul Sfânt ca îndrumător și ajutor și l-a adus în situații în care putea să-și dezvolte însușirile necesare pentru a fi un conducător al lui Israel. Dacă ar fi rămas umilit și ar fi căutat fără încetare să fie condus de înțelepciunea divină, el ar fi fost capabil să-și îndeplinească cu succes și onoare datoriile înaltei lui chemări. Sub influența harului divin, fiecare însușire bună ar fi crescut, iar defectele și-ar fi pierdut puterea. Aceasta este lucrarea pe care vrea să o facă Domnul pentru toți aceia care I se predau Lui. Sunt mulți cei pe care El îi cheamă în poziții de răspundere în lucrarea Sa, deoarece au un duh umil și dispus să învețe. În providența Lui, îi aduce în situații în care să învețe de la El. El vrea să le descopere lipsurile lor de caracter și tuturor acelora care caută ajutorul Lui le va da putere să-și îndrepte greșelile.

Dar Saul, bizuindu-se pe înalta sa poziție, l-a dezonorat pe Dumnezeu prin necredință și neascultare. Cu toate că fusese umil și neîngâmfat la începutul chemării sale, succesul l-a făcut încrezător în sine. Chiar prima izbândă din timpul domniei sale îi stârnise mândria inimii, iar aceasta era cea mai mare primejdie a sa. Vitejia și talentul militar pe care le desfășurase la eliberarea cetății Iabes-Galaad au stârnit entuziasmul întregii națiuni. Poporul își onora împăratul și uita că el nu era decât unealta prin care lucruse Dumnezeu. Și, cu toate că la început Saul l-a atribuit lui Dumnezeu onoarea, mai târziu și-a atribuit sieși slava. A pierdut din vedere dependența lui de Dumnezeu și în inima lui s-a îndepărtat de Domnul. În felul acesta s-a pregătit calea pentru păcatul încumetării și pentru nelegiuirea de la Ghilgal. Aceeași încredere oarbă în sine l-a făcut să lepede mustrarea lui Samuel. Saul l-a recunoscut pe Samuel ca fiind un profet trimis de Dumnezeu; de aceea ar fi trebuit să primească mustrarea chiar dacă nu putea să vadă că păcătuse. Dacă ar fi fost dispus să-și recunoască greșelile, această experiență amară s-ar fi dovedit ca un adăpost pentru viitor.” *E.White – Patriarhi și profeți, p. 633,634*

37. *Stimularea eului prin flatare*

„Femeile care cântau își răspundeau unele altora, și ziceau: ‚Saul a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii.’ Saul s-a mâniat foarte tare, și nu i-a plăcut vorba aceasta. El a zis: ‚Lui David îi dau zece mii și mie-mi dau mii! Nu-i mai lipsește decât împărăția.’” *1 Samuel 18:7,8*

„Cine lingușește pe aproapele său, îi întinde un laț sub pașii lui.” *Proverbe 29:5*

„Un mare defect al caracterului lui Saul era dorința lui de a fi lăudat. Trăsătura aceasta avusese o influență stăpânitoare asupra gândirii și acțiunii lui; totul era caracterizat de această dorință după laudă și înălțare de sine. Măsura cu care măsura ce este drept și ce este nedrept era măsura nedemnă a entuziasmului aprobator al gloatelor. Nimeni nu se află în siguranță dacă trăiește pentru a fi plăcut oamenilor și nu caută mai întâi să fie plăcut lui Dumnezeu. Era ambiția lui Saul de a fi cel mai prețuit dintre toți oamenii și, când se cânta imnul acesta, în inima împăratului s-a aprins convingerea sigură că David câștigase inima poporului și că va domni în locul lui.

Saul și-a deschis inima făcând loc duhului invidiei prin care sufletul lui a fost otrăvit. Împotriva învățăturilor pe care le primise de la profetul Samuel, și care arătau că Dumnezeu Își poate îndeplini voia fără ca cineva să-L poată împiedica, împăratul dovedi lămurit că nu avea o cunoaștere adevărată a planurilor sau puterii lui Dumnezeu. Cărmuitorul lui Israel și-a pus voința sa împotriva voinței Celui Infinit. În timp ce a condus împărăția lui Israel, Saul nu a învățat să se conducă pe sine însuși. A îngăduit ca judecata să-i fie stăpânită de înclinații, până când a fost cuprins de furia patimii. A ajuns să aibă accese de furie în care era gata să omoare pe oricine îndrăznește să se opună voinței sale. Din aceste accese cădea într-o stare de descurajare și dispreț de sine însuși, iar muștrările de conștiință îi chinuiau sufletul.” E.White – Patriarhi și profeți, p.651

38. Caracterul distructiv al invidiei

„Am mai văzut că orice muncă și orice iscusință la lucru își are temeiul numai în pizma unuia asupra altuia. Și aceasta este o deșertăciune și goană după vânt.” *Eclesiastul 4:4*

„Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele.” *Iacov 3:16*

„Deși Saul era într-o permanentă alertă, pentru a găsi ocazia de a-l distruge pe David, în prezența lui era plin de teamă, întrucât era evident că Domnul este cu David. Caracterul nepătat al lui David stârnea furia regelui; chiar viața și prezența lui însemnau pentru el o muștrare directă, deoarece, prin contrast, propriul lui caracter era așezat într-o lumină nefastă. Ceea ce făcea ca viața lui Saul să fie foarte nefericită și punea în pericol cauza tronului său nu era altceva decât propria lui invidie.

Cât de nespuse de mari sunt dezastrele pe care le-a produs această trăsătură rea de caracter în lumea noastră! Vrăjmășia care a existat în inima lui Saul este aceeași vrăjmășie care a stârnit inima lui Cain împotriva fratelui lui Abel, pentru că faptele lui Abel fuseseră neprihănite și pentru că Dumnezeu l-a onorat pe Abel, iar faptele lui Cain fuseseră rele, iar Domnul nu l-a putut binecuvânta. Invidia este rodul mândriei, iar dacă este nutrită în inimă, aceasta va conduce la ură și chiar la răzbunare și crimă. Instigând furia lui Saul împotriva lui David, care nu - i făcuse niciodată vreun rău, Satana și-a dezvăluit încă o dată propriul său caracter.” E.White – Patriarhi și profeți, p.651

„Invidia nu este numai o pervertire a firii, ci și o nemulțumire care tulbură toate facultățile. Ea a început cu Satana. El a dorit să fie primul în ceruri și, pentru că n-a putut să aibă toată puterea și slava pe care le dorea, s-a răzvrătit împotriva guvernării lui Dumnezeu. El i-a invidiat pe primii noștri părinți și i-a ispitit să păcătuiască, în felul acesta ruinându-i atât pe ei, cât și tot neamul omenesc.

Omul invidios închide ochii în fața calităților bune și a faptelor bune ale altora. El este totdeauna gata să vorbească de rău și să prezinte greșit ceea ce, de fapt, este excelent. Adesea, oamenii mărturisesc și iartă greșelile altora, dar este puțină speranță de la omul invidios. Aceasta pentru că a invidia o persoană înseamnă să admiti că el îți este superior, iar mândria nu admite nici o concesie. Dacă se face o încercare de a convinge pe cel invidios de păcatul său, el devine și mai pornit împotriva obiectului patimii sale și, prea adesea, este incurabil.

Omul invidios împrăștie otravă oriunde merge, înstrăinând pe prieteni și stârnind ură și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și a omului. El caută să fie considerat ca fiind cel mai bun și cel mai mare, nefăcând eforturi eroice cu lepădare de sine de a atinge ținta desăvârșirii, ci stând pe loc și micșorând meritele altora.” E.White – Mărturie pt. Comunitate, vol.5, p.57

39. În mâinile celui mai mare dintre tirani

„Saul a întrebat pe Domnul și Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim..., nici prin prooroci. Atunci Saul a zis slujitorilor lui: ,Căutați-mi o femeie care să cheme morții, ca să mă duc s-o întreb.’ Slujitorii lui i-au zis: ,Iată că în En-Dor este o femeie care cheamă morții.’” *1 Samuel 28:6,7*

„Schimbându-și hainele, Saul a plecat noaptea numai cu două ajutoare, pentru a afla ascunzătoarea vrăjitoarei. Vai, ce privilegii tristă! Împăratul lui Israel, dus de Satana ca rob acolo unde îi plăcea lui! Ce potecă întunecoasă pentru picioarele unui om este cea aleasă de cel care a stăruit în a-și alege singur calea, împotrivindu-se influențelor sfinte ale Spiritului lui Dumnezeu! Ce sclavie este mai îngrozitoare ca aceea a omului care s-a predat stăpânirii celui mai rău dintre tirani – eul!” E.White – Patriarhi și profeți, p. 679

40. Fără înțelepciunea divină greșim

„Când au intrat ei, Samuel, văzând pe Eliab, și-a zis: ‚Negreșit, unsul Domnului este aici înaintea Lui.’ Și Domnul i-a zis lui Samuel: ‚Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.’” 1 Samuel 16:6,7

„La sfârșitul jertfei și înainte de a începe masa, Samuel a început cercetarea profetică a fiilor cu nobilă înfățișare ai lui Isai. Eliab era cel mai în vârstă și semăna cu Saul în ce privește înălțimea și frumusețea, mai mult decât ceilalți. Plăcutele trăsături ale feței lui și făptura lui frumoasă, bine dezvoltată, au atras asupra sa privirile profetului. În timp ce îi admira ținuta princiară, Samuel gândea în sine: ‚Negreșit, unsul Domnului este aici, înaintea Lui’, așteptând confirmarea divină ca să-l ungă. Dar Domnul nu Se uita la cele exterioare. Eliab nu se temea de Domnul. Dacă ar fi fost chemat la tron, ar fi fost un domnitor mândru și pretențios. Cuvântul Domnului către Samuel a fost: ‚Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu Se uită la ceea ce se uită omul; omul se uită la ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă’. Frumusețea exterioară nu poate face o inimă să fie plăcută înaintea Domnului. Înțelepciunea și superioritatea care se manifestă în caracter și în purtare arată adevărata frumusețe a omului; valoarea lăuntrică și superioritatea inimii fac să fim acceptați înaintea Domnului oștirilor. Cât de profund ar trebui să simțim noi acest adevăr atunci când ne judecăm pe noi înșine sau chiar pe alții! Să învățăm din greșeala lui Samuel cât de zadarnică este aprecierea care se bazează pe frumusețea fizionomiei sau a nobilei ținute a corpului. Să învățăm cât de incapabilă este înțelepciunea omenească, fără o specială iluminare cerească, de a pricepe tainele inimii sau a cuprinde sfaturile lui Dumnezeu. Gândurile și căile lui Dumnezeu cu privire la fapăturile Sale sunt mai înalte decât mintea noastră mărginită, dar să fim siguri că toți copiii Săi vor fi conduși exact în locul pentru care sunt calificați și vor fi făcuți în stare să aducă la îndeplinire chiar lucrarea încredințată mâinilor lor, dacă își supun voința lor voinței lui Dumnezeu, pentru ca planurile Sale binevoitoare să nu fie nimicite prin stricăciunea omenească.” E.White – *Patriarhi și profeți*, p. 641

41. Ești un umil David sau un Goliat batjocoritor?

„David a zis Filisteanului: ‚Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliță și cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel pe care ai ocărât-o. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele, te voi doborî, și-ți voi tăia capul; astăzi voi da stârvurile taberei Filistenilor păsărilor cerului și fiarelor pământului. Și tot pământul va ști că Israel are un Dumnezeu. Și toată mulțimea aceasta va ști că Domnul nu mântuiește nici prin sabie nici prin suliță. Căci biruința este a Domnului. Și El vă dă în mâinile noastre.’” 1 Samuel 17:45-47

„Când prezintă adevărul nepopular, lucru care presupune o cruce grea, predicatorii ar trebui să fie atenți ca fiecare cuvânt să fie așa cum l-ar vrea Dumnezeu. Aceste cuvinte ale lor ar trebui să nu fie niciodată tăioase. Ei ar trebui să prezinte adevărul în umilință, cu cea mai adâncă iubire pentru suflete și cu o dorință profundă pentru salvarea lor și să lase ca însuși adevărul să taie. Nu ar trebui să-i sfideze pe slujitorii altor denominațiuni și nici să caute să-i provoace la o polemică. Ei nu ar trebui să ia o poziție asemănătoare cu aceea a lui Goliat, când a sfidat oștile lui Israel. Israel nu l-a sfidat pe Goliat, ci Goliat s-a lăudat cu mândrie împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său. Sfidările, lăudăroșenia și injuriile trebuie să vină din partea împotrivorilor adevărului care iau poziția lui Goliat. Însă nimic din acest spirit nu ar trebui să se vadă la aceia care au fost trimiși de Dumnezeu să vestească ultima solie de avertizare unei lumi pierdute.

Goliat se încredea în armura sa. Îngrozea oștile lui Israel prin lăudăroșenia lui sfidătoare, sălbatică, în timp ce își expunea extraordinara sa armură, care era tăria lui. David, în umilință și zelul lui pentru Dumnezeu și poporul Său, s-a oferit să-l înfrunte pe acest lăudăros. Saul a consimțit și i-a oferit lui David propria lui armură împărătească. Acesta n-a vrut s-o poarte. A lăsat deoparte armura împăratului, căci nu era deprins cu ea. El era deprins cu Dumnezeu și, încrezându-se în El, câștigase victorii deosebite. Dacă și-ar fi pus armura lui Saul, ar fi dat impresia că este un războinic, când nu era decât micul David care păștea oile. El a avut grijă ca nu cumva biruința să-i fie pusă în seama armurii lui Saul; căci încrederea lui era în Domnul lui Israel. El și-a ales câteva pietre de la pârâu și, cu praștia și toiagul său, singurele lui arme, s-a dus în Numele Dumnezeului lui Israel pentru a-l înfrunta pe războinicul înarmat.

Predicatorii noștri nu ar trebui să fie sfidători și să provoace discuții. Sfidarea să vină din partea celor ce se împotrivesc adevărului lui Dumnezeu. Mi s-a arătat că fratele K. și alți pastori s-au comportat prea mult ca Goliat. Și apoi, după ce au îndrăznit și au provocat discuții, s-au încrezut în argumentările lor pregătite dinainte, așa cum a vrut Saul ca David să aibă încredere în armura sa. Ei nu s-au încrezut, ca umilul David, în Dumnezeul lui Israel, făcând din El tăria lor, ci au înaintat încredători și lăudăroși ca Goliat, preamărindu-se pe ei înșiși și neascunzându-se în spatele lui Isus. Ei știau că adevărul este puternic și, prin urmare, nu și-au umilit inimile și nu s-au lăsat cu credință în mâinile lui Dumnezeu, pentru ca El să dea adevărului biruința. Ei s-au lăsat pradă euforiei și și-au pierdut echilibrul; discuțiile au fost adesea lipsite de succes, iar rezultatul a fost un rău provocat propriilor lor suflete și sufletelor altora.” E.White – *Mărturie pt. Comunitate*, vol.3, p.219,220

42. Nebunia încrederii în inima firească

„Cine se încrede în inima lui este un nebun, dar cine umblă în înțelepciune va fi mântuit.” Proverbe 28:26

„David și-a zis în sine: ,Voi peri într-o zi ucis de mâna lui Saul; nu este nimic mai bine pentru mine decât să fug în țara Filistenilor, pentru ca Saul să înceteze să mă mai caute în tot ținutul lui Israel; așa voi scăpa de mâna lui.’” 1 Samuel 27:1

„Cea dintâi greșală a lui David a fost necredința față de Dumnezeu, la Nob, iar a doua lui eroare a fost prefăcătoria înaintea lui Achis. David a dat pe față trăsături nobile de caracter și capacitatea lui intelectuală câștigase de partea lui favoarea poporului; dar, când a fost pus la probă, credința lui s-a clătinat și s-au dovedit slăbiciuni omenești. În oricine vedea un spion și un trădător. Aflat într-o mare strâmtorare, David a privit cu ochiul neclintit al credinței la Dumnezeu și l-a biruit pe uriașul filistenilor. A crezut în Dumnezeu și a înaintat în Numele Său. Dar, fiind persecutat și urmărit, descumpănirea și necazul L-au ascuns dinaintea ochilor lui pe Tatăl ceresc.

Totuși, această întâmplare a slujit ca să-l învețe pe David înțelepciunea, deoarece l-a determinat să-și recunoască slăbiciunea și nevoia unei dependențe continue de Dumnezeu. O, cât de plăcută este blânda mângâiere a Duhului lui Dumnezeu, când vine la cei apăsăți și deznădăjduiți, când îl încurajează pe cel cu inima zdrobită, îl întărește pe cel slab și dă curaj și sprijin servilor lui Dumnezeu puși la încercare! O, ce Dumnezeu avem noi, care se poartă iubitor cu cei căzuți în greșală, iar în vremuri potrivnice, când suntem copleșiți de multe și grele necazuri, El își arată răbdarea și bunătatea!

Orice greșală săvârșită de copiii lui Dumnezeu trebuie pusă pe seama lipsei lor de credință. Când umbre înconjoară sufletul, când avem nevoie de lumină și călăuzire divină, trebuie să privim în sus; acolo e lumină dincolo de întuneric. David n-ar fi trebuit să-și piardă nici o clipă încrederea în Dumnezeu. Avea toate motivele să-și pună încrederea în El. Era unsul Domnului și, în toate timpurile de primejdie, fusese ocrotit de îngerii lui Dumnezeu; fusese înzestrat cu curaj pentru a săvârși lucruri minunate și, dacă și-ar fi mutat gândurile de la situațiile grele în care fusese adus, la puterea și maiestatea lui Dumnezeu, ar fi avut pace chiar și sub umbrele morții; cu încredere ar fi putut să repete făgăduința: ,Pot să se munte munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina’ (Is.54,10).” E. White – Patriarhi și profeți, p. 657,658

43. Smerenia – adevărata măreție

„David a suit dealul măslinilor. Suia plângând și cu capul acoperit, și mergea cu picioarele goale; și toți cei ce erau cu el și-au acoperit... și ei capul, și suiau plângând...” 2 Samuel 15:30

„David și oamenii lui și-au văzut de drum. Șimei mergea pe coasta muntelui, în dreptul lui David, și mergând, blestema, arunca cu pietre împotriva lui, și vântura praful.” 2 Samuel 16:13

„Conștiința îi spunea lui David adevăruri dureroase și umiltoare. În timp ce supușii lui credincioși se mirau de această răsturnare subită a sorții, pentru împărat nu era o taină. Deseori avusese presimțirea că va veni un timp ca acesta. Pentru el fusese de mirare că Dumnezeu a avut atât de multă îndelungă răbdare față de păcatele sale și că amânase atât de mult răsplata cuvenită. Iar acum, în fuga lui tristă și grăbită, cu picioarele goale, îmbrăcat în sac în locul hainelor împărătești, când vaietele celor ce-l urmau trezeau ecoul munților și când gândea la scumpa lui capitală – locul ce fusese scena păcatului său – el își amintea de bunătatea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și nu era chiar fără nădejde. Simțea că Domnul totuși va lucra cu milă față de el.

Mulți răufăcători și-au scuzat păcatele, arătând greșelile lui David; dar cât de puțini sunt aceia care au dat pe față o pocăință și o umilință ca ale lui David! Cât de puțini ar fi suportat mustrarea și răsplata cu răbdarea și tăria pe care le-a arătat el! Cât de natural ar fi fost ca David să cârtească împotriva lui Dumnezeu în marea lui durere! Dar el vedea că rădăcina necazurilor lui este în propriul său păcat. Cuvintele proorocului Mica redau spiritul care stăpânea inima lui David. ,Chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este lumina mea! Voi suferi mânia Domnului, căci am păcătuit împotriva Lui – până ce El îmi va apăra pricina și îmi va face dreptate’ (Mica 7,8.9). Și Domnul nu l-a părăsit pe David. Capitolul acesta din experiența lui, când, fiind insultat și lovit cu cruzime, a dovedit că este umil, neegoist, plin de lepădare de sine și supus, este unul dintre cele mai frumoase din întreaga lui viață. Cu adevărat, niciodată n-a fost cârmuitorul lui Israel mai mare înaintea Cerului ca în vremea aceasta de cea mai profundă manifestare vizibilă de umilință.” E. White – Patriarhi și profeți, p. 738,739

44. Numărând din îngâmfare

„Satana s-a sculat împotriva lui Israel, și a ațâțat pe David să facă numărătoarea lui Israel.” 1 Cronici 21:1

„Vai de cei ce se pogoară în Egipt după ajutor, se biziuesc pe cai și se încred în mulțimea carelor și în puterea călăreților, dar nu privesc spre Sfântul lui Israel, și nu caută pe Domnul!” Isaia 31:1

„David se bucurase de experiențe minunate în ce privește iubirea lui Dumnezeu și fusese înzestrat din belșug cu Duhul Său; în istoria vieții lui Saul, el văzuse cât de neajutorat este omul care se sprijină numai pe înțelepciunea omenească. Și, cu toate acestea, succesul și onorurile lumești i-au slăbit atât de mult caracterul, încât David a fost deseori înfrânt de ispititor.

Relațiile cu națiunile păgâne au dus la nașterea dorinței de a merge după obiceiurile lor naționale și au trezit ambiția după mărirea lumească. Israel, ca popor al Domnului, trebuia să fie onorat, dar, crescându-le mândria și încrederea îi ei înșiși, izraeliții nu fuseseră mulțumiți cu această întâietate. Se gândeau mai mult la poziția lor între celelalte națiuni. Spiritul acesta nu putea întârzia să-i atragă ispita. Cu dorința de a-și extinde stăpânirea asupra națiunilor străine prin cucerire, David s-a hotărât să-și sporească oștirea, cerând serviciu militar de la toți cei de vârstă corespunzătoare. Pentru aceasta, se simțea nevoia unui recensământ al populației. Ceea ce îl îndemna pe împărat să facă această lucrare era îngâmfwarea și ambiția. Numărătoarea populației avea să arate contrastul dintre slăbiciunea împărăției când David s-a urcat pe tron și tăria și prosperitatea ei în timpul domniei lui. Lucrul acesta urma să contribuie și el la creșterea încrederii în sine, și așa destul de mare, atât a împăratului, cât și a poporului. Scriptura zice: „Satana s-a sculat împotriva lui Israel și a ațâțat pe David să facă numărătoarea lui Israel”. Propășirea lui Israel în timpul lui David se datora binecuvântării lui Dumnezeu, și nu iscusinței împăratului sau tăriei oștirii lui. Dar sporirea puterii militare a împărăției urma să le dea națiunilor înconjurătoare impresia că încrederea lui Israel era în oștirile lui, și nu în puterea Domnului.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.747*

45. Scriptura vrea să trezească neîncredere în noi înșine

„Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” *Romani 15:4*

„Ce urmează atunci? Suntem noi mai buni decât ei? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci, sunt sub păcat.” *Romani 3:9*

„Biblia are puține cuvinte de spus pentru a-i lăuda pe oameni. Puțin spațiu se ia pentru a povesti chiar virtuțile celor mai buni oameni care au trăit vreodată. Tăcerea aceasta nu este fără un scop anume și nu este lipsită de învățătură. Toate însușirile bune pe care le au oamenii sunt darul lui Dumnezeu; faptele lor bune sunt săvârșite prin harul lui Dumnezeu, prin Domnul Hristos. Întrucât Îi datorează totul lui Dumnezeu, slava pentru tot ce sunt sau fac Îi aparține Lui; ei sunt instrumente în mâna Lui. Mai mult decât atât – așa după cum ne învață toate lecțiile din Biblie – este primejdios a-i lăuda sau a-i înălța pe oameni; căci, dacă cineva ajunge să creadă că nu mai depinde în totul de Dumnezeu, ci dimpotrivă se încrede în propria sa putere, este lucru sigur că el va cădea. Omul se luptă cu vrăjmași mai puternici decât este el. „Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Ef. 6,12). Este cu neputință ca noi, prin propria noastră putere, să ducem lupta; și tot ce abate mintea de la Dumnezeu, tot ce duce la înălțare de sine sau încredere în sine pregătește în chip sigur calea pentru înfrângere. Cuvântul Scripturii imprimă în inima oamenilor lipsă de încredere în puterea omenească și încurajează încrederea în puterea divină.”

„Dumnezeu voia ca istoria căderii lui David să servească drept avertizare, ca nici chiar aceia pe care El i-a binecuvântat și favorizat foarte mult să nu se simtă în siguranță și să neglijeze rugăciunea și vegherea. Și așa a și fost cu aceia care, în umilință, au căutat să învețe lecția pe care Dumnezeu vrea să o dea. Generație după generație, mii de oameni au ajuns în felul acesta să-și dea seama de primejdia în care se aflau și ei față de puterea ispititorului. Căderea lui David, om atât de mult onorat de Dumnezeu, a trezit în ei neîncredere față de eul personal. Ei și-au dat seama că numai Dumnezeu poate să-i susțină prin puterea Lui, prin credință. Știind că în El sunt puterea și siguranța lor, s-au temut să facă chiar numai un pas pe terenul lui Satana.” *E.White – Patriarhi și profeți, p. 718,725*

46. Voi fi al doilea după tine

„Ionatan a întărit și mai mult față de David dragostea pe care o avea pentru el, căci îl iubea ca pe sufletul lui.” *1 Samuel 20:17*

„Atunci Ionatan, fiul lui Saul, s-a sculat și s-a dus la David în pădure. El i-a întărit încrederea în Dumnezeu, și i-a zis: „Nu te teme de nimic, căci mâna tatălui meu Saul nu te va atinge. Tu vei domni peste Israel, și eu voi fi al doilea după tine; tatăl meu Saul știe și el bine lucrul acesta.”” *1 Samuel 23:16,17*

„În raportul despre cei care au fost părtași, prin dăruire de sine, la suferințele lui Hristos stau – unul în Vechiul Testament și celălalt în Noul Testament – numele lui Ionatan și al lui Ioan Botezătorul.

Ionatan a fost moștenitor al tronului prin naștere, știindu-se însă înlăturat prin hotărâre divină; pentru rivalul său a fost cel mai delicat și credincios prieten, apărând viața lui David chiar cu prețul primejduirii propriei vieți; statornic lângă tatăl său prin zilele întunecate ale slăbirii puterii acestuia și tot lângă el căzând în cele din urmă – numele lui Ionatan este prețuit în ceruri, iar pe pământ rămâne ca mărturie despre existența și puterea iubirii altruiste.” *E.White – Educație, p.157,158*

47. Fii și tu o Abigailă!

„Când a zărit Abigail pe David, s-a dat jos repede de pe măgar, a căzut cu fața la pământ înaintea lui David, și s-a închinat până la pământ. Apoi, aruncându-se la picioarele lui, a zis: ‚Eu sunt de vină, domnul meu! Îngăduie roabei tale să-ți vorbească la urechi, și ascultă cuvintele roabei tale.‘ David a zis Abigailei: ‚Bindecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, care te-a trimis astăzi înaintea mea!’” 1 Samuel 25:23,24,32

„Prin răbdare se înduplecă un voievod, și o limbă dulce poate zdrobi oase.” Proverbe 25:15

„Cuvintele acestea nu puteau veni decât de pe buzele cuiva care le primise din înțelepciunea venită de sus. Evlavia Abigailei se arăta, ca și parfumul unei flori, cu totul inconștient, pe trăsăturile feței ei, în cuvintele și în purtarea ei. Duhul Fiului lui Dumnezeu sălășluia în inima ei. Vorbirea ei dreașă cu har, plină de amabilitate și pace, răspânda o influență cerească. O, de ar fi cât mai mulți ca femeia aceasta israelită, care a domolit sentimentele iritate, a evitat porniri nechibzuite și, prin cuvinte liniștite și potrivite, a împiedicat săvârșirea unor mari rele. O viață creștină sfințită răspândește totdeauna lumină, mângâiere și pace. Ea este caracterizată prin curăție, tact, simplitate și utilitate. Este stăpânită de iubirea aceea dezinteresată care sfințește influența. Este plină de Hristos și lasă o influență luminoasă în orice loc pe unde ar merge cel care o posedă.” E. White – Patriarhi și Profeți, p.668

48. Vitând care este izvorul puterii lui

„Solomon își aducea caii din Egipt; o ceată de negustori de ai împăratului se ducea să-i ia cu grămada pe un preț hotărât: un car se aducea din Egipt cu șase sute de sicli din argint, și un cal cu o sută cincizeci de sicli. De asemenea aduceau cai cu ei pentru toți împărații Hetiților și pentru împărații Siriei.” 1 Regi 10:28,29

„Apostazia lui Solomon a fost atât de treptată încât înainte de a-și da seama, el se îndepărtase mult de Dumnezeu. Aproape pe neobservate, a început să se încreadă din ce în ce mai puțin în binecuvântarea și în călăuzirea divină și să-și pună încrederea în propria sa putere. Puțin câte puțin, s-a întors din acea neclintită ascultare de Dumnezeu, care putea să facă din Israel un popor deosebit și s-a apropiat din ce în ce mai mult de obiceiurile popoarelor înconjurătoare. Căzând în ispite legate de succesele și de poziția lui înălțată, a uitat Izvorul prosperității sale. Ambiția de a întrece toate celelalte popoare în putere și strălucire l-a adus să pervertească pentru scopuri egoiste darurile cerești – daruri care până acum fuseseră folosite pentru slava lui Dumnezeu. Banii, cărora trebuia să li se dea o întrebuițare sfântă pentru binele săracilor și pentru răspândirea principiilor de viață sănătoasă în toată lumea, au fost cheltuiți în mod egoist în proiecte ambițioase.

Captivat de dorința nestăpânită de a întrece celelalte popoare în desfășurări de fală, împăratul a pierdut din vedere nevoia de a-și însuși frumusețea și desăvârșirea de caracter. Căutând să se slăvească înaintea lumii, el și-a vândut onoarea și integritatea. Veniturile enorme, realizate din comerțul cu multe țări au fost sporite prin impozite grele. În felul acesta mândria, ambiția, risipa și îngăduința de sine au dat ca rod cruzime și stoarcere. Spiritul de corectitudine și de chibzuință, care caracteriza purtarea lui cu oamenii în prima parte a domniei sale a fost schimbat. Din cel mai înțelept și cel mai milos dintre conducători, Solomon a degenerat într-un tiran. Cel care odinioară fusese ocrotitorul poporului, milos și temător de Dumnezeu, a devenit apăsător și despot. Un impozit după altul era pus peste popor pentru ca aceste mijloace să întrețină luxul curții.” E. White - Profeți și regi, p.56,57

49. Sărmană, slabă fire omenească!

„Și Solomon a făcut ce este rău înaintea Domnului, și n-a urmat în totul pe Domnul, ca tatăl său David. Atunci Solomon a zidit pe muntele din fața Ierusalimului un loc înalt pentru Chemoș, urâciunea Moabului, pentru Moloc, urâciunea fiilor lui Amon.” 1 Regi 11:6,7

„Calea lui Solomon a adus pedeapsa ei sigură. Despărțirea de Dumnezeu, prin legăturile cu cei idolatri, a fost ruina lui. Când a lepădat legământul lui cu Dumnezeu și-a pierdut stăpânirea de sine. Puterea lui morală s-a pierdut. Sensibilitățile lui fine s-au tocit, iar conștiința s-a împietrit. Acela care la începutul domniei dăduse pe față atât de multă înțelepciune și milă, redând unei mame nefericite pe copilul ei neajutorat (1 Împ. 3:16-28), a căzut atât de jos, încât a consimțit la înălțarea unui idol căruia i se ofereau ca jertfă copii vii. El, care în tinerețe fusese înzestrat cu înțelegere și tact și care, în bărbăția lui, fusese inspirat să scrie: ‚Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte’ (Prov. 14:12), în anii de mai târziu s-a despărțit atât de mult de curăție, încât a îngăduit ritualurile revoltătoare și destrăbălate, legate de adorarea lui Chemoș și a Astartei. El, care la consacrarea templului spusese poporului său: ‚Inima voastră să fie în totul a Domnului, Dumnezeului vostru’ (1 Împ. 8:61), a devenit un hulitor care își contrazicea cuvintele în inimă și în viață. El a confundat libertatea cu desfrânarea. A încercat, dar cu ce preț, să împace lumina cu întunericul, binele cu răul, curăția cu necurăția, pe Hristos cu Belial.

După ce a fost unul dintre cei mai mari împărați care au purtat vreodată un sceptru, Solomon a devenit un nelegiuit, unealta și robul altuia. Caracterul lui, odinioară nobil și bărbătesc, a devenit neputincios și fără vlagă. Credința lui în

Dumnezeu cel viu a fost anihilată de îndoielei ateiste. Necredința i-a întunecat fericirea, i-a slăbit principiile și i-a degradat viața. Dreptatea și generozitatea de la începutul domniei s-au schimbat în despotism și tiranie. Sărmană, slabă fire omenească! Dumnezeu nu poate face decât puțin pentru oamenii care-și pierd simțământul dependenței de El.”
E. White – Profeți și regi, p.58,59

50. Siguranță în „valea” umilinței

„Solomon a strâns care și călărime; avea o mie patru sute de care și douăsprezece mii de călăreți pe care i-a așezat în cetățile unde ținea carele și la Ierusalim lângă împărat. Împăratul a făcut argintul și aurul tot atât de obișnuite la Ierusalim ca pietrele, și cedrii tot atât de obicinuiți ca sicomorii care cresc în câmpie.” 2 Cronici 1:14,15

„Aruncă, deci, aurul în țărână, aruncă aurul din Ofir în prundul pâraielor! Și atunci Cel Atotputernic va fi aurul tău, argintul tău, bogăția ta.” Iov 22:24, 25

„În mijlocul prosperității se ascunde primejdia. De-a lungul veacurilor, bogățiile și onoarea au fost însoțite totdeauna de primejdierea umilinței și a spiritualității. Nu vasul gol este greu de purtat; vasul plin până sus trebuie echilibrat cu atenție. Necazul și împotrivirea pot produce amărăciune; dar prosperitatea este cât se poate de primejdioasă pentru viața spirituală. Dacă elementul omenesc nu este în continuă supunere față de voia lui Dumnezeu, dacă nu este sfințit prin adevăr, atunci prosperitatea va trezi cu siguranță tendința naturală către îngâmfare.

În valea umilinței, unde oamenii depind de Dumnezeu, ca El să-i învețe și să le călăuzească fiecare pas, acolo este o anumită siguranță. Dar aceia care stau într-un turn înalt și care, datorită poziției lor, se presupune că au o mare înțelepciune se află în cea mai gravă primejdie. Dacă astfel de oameni nu fac din Dumnezeu sprijinul lor, ei vor cădea cu siguranță. Când mândria și ambiția sunt îngăduite, viața se ruinează; căci mândria nu simte nici o nevoie și închide inima față de binecuvântările nemărginite ale Cerului. Acela care își ia ca țintă proslăvirea de sine, se va pomeni lipsit de harul lui Dumnezeu, cu al cărui ajutor sunt câștigate bogățiile adevărate și cele mai depline bucurii. Dar acela care dă totul și face totul pentru Hristos va cunoaște împlinirea făgăduinței care zice: „Binecuvântarea Domnului îmbogățește, și El nu lasă să fie urmată de nici un necaz” (Prov. 10:22). Cu atingerea plăcută a harului, Mântuitorul alungă din suflet neliniștea și ambiția nesfântă, transformând vrăjmașia în dragoste și necredința în încredere. Atunci când El vorbește sufletului, invitându-l: „Urmează-Mi”, vraja atracției este îndepărtată. La sunetul glasului Său, duhul de lăcomie și de ambiție părăsește inima, iar oamenii se ridică, eliberați, ca să-L urmeze.” *E. White – Profeți și regi, p.60,61*

51. Pierzând spiritul de jertfire de sine

„În fiecare zi Solomon mânca: treizeci de cori de floare de făină, și șazeci de cori de altă făină, zece boi grași, douăzeci de boi de păscut, și o sută de oi, în afară de cerbi, căprioare, ciute și păsări îngrășate.” 1 Regi 4:22,23

„Și Solomon a dat lui Hiram douăzeci de mii de cori de grâu pentru hrana casei lui și douăzeci de cori de untdelemn curat; iată ce a dat Solomon în fiecare an lui Hiram.” 1 Regi 5:11

„Printre cauzele principale care l-au condus pe Solomon la risipă și asuprire, a fost faptul că nu a mai menținut și nu a mai întărit spiritul de jertfire de sine.

Când la poalele muntelui Sinai, Moise a făcut cunoscută poporului porunca divină: „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod. 35,8), răspunsul izraeliților a fost însoțit de daruri corespunzătoare. „Toți cei cu tragere de inimă și bunăvoință” au adus daruri (Exod 35,21). Pentru construirea sanctuarului, au fost necesare pregătiri mari și vaste; se cerea o cantitate mare de material scump și costisitor, dar Domnul a primit numai daruri de bună voie. „Să-l primiți, de la orice om care va da cu tragere de inimă” (Exod 25,2) – a fost porunca pe care Moise a repetat-o înaintea adunării. Consacrarea față de Dumnezeu și un spirit de sacrificiu au fost primele condiții pentru pregătirea locașului Celui Prea Înalt.

O chemare asemănătoare la jertfirea de sine a fost făcută atunci când David i-a încredințat lui Solomon răspunderea clădirii templului. David i-a cerut mulțimii adunate: „Cine vrea să mai aducă de bună voie daruri înaintea Domnului?” (1 Cron. 29:5). Această chemare la consacrare și la o slujire de bună voie ar fi trebuit să fie păstrată întotdeauna în atenție de aceia care aveau de a face cu ridicarea templului.

Datorită priceperii lui neobișnuite, Hiram a cerut prețuri mari. Treptat, principiile păcătoase pe care le nutrea, au ajuns să fie primite și de tovarășii lui. Lucrând cu el zi de zi, ei s-au supus tendinței de a compara plata lor cu a lui și au început să piardă din vedere caracterul sfânt al lucrării lor. Spiritul de lepădare de sine i-a părăsit și a luat loc spiritul lăcomiei. Urmarea a fost cererea de sume mai mari, care le-a fost acceptată.

Influențele dăunătoare care au luat naștere în felul acesta au pătruns în toate ramurile slujirii Domnului și s-au răspândit în toată împărăția. Salariile mari, pretinse și obținute, au dat multora posibilitatea de a-și permite lux și risipă. Sărăcii erau năpăstuiți de bogați, spiritul de jertfire de sine se pierduse aproape cu totul. În efectele îndepărtate ale acestor influențe se poate găsi una dintre principalele cauze ale apostaziei grozave a aceluia care odinioară se număra printre cei mai înțelepți dintre muritori.” *E. White – Profeți și regi, p.62,65*

52. Templul „lui Solomon”

„Așa vorbește Domnul: înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Cel ce se laudă, să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în aceasta găsesc plăcere Eu, zice Domnul.” Ieremia 9:23,24

„La încheierea vizitei, împărăteasa fusese atât de deplin învățată de Solomon cu privire la izvorul înțelepciunii și priceperii lui, încât a fost silită să nu înalte unealta omenească, ci să exclame: ‚Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeuul tău, care a binevoit să te pună pe scaunul de domnie al lui Israel! Pentru că Domnul iubește pentru totdeauna pe Israel, de aceea te-a pus împărat, ca să slujești și să faci dreptate’ (1 Împ. 10:9). Aceasta era impresia pe care Dumnezeu intenționa să o facă asupra tuturor popoarelor. Iar atunci când ‚toți împărații pământului căutau să-l vadă pe Solomon, ca să audă înțelepciunea pe care o pusese Dumnezeu în inima lui’ (2 Cron. 9,23), Solomon L-a onorat pentru o vreme pe Dumnezeu, atrăgându-le atenția cu respect către Creatorul cerului și al pământului, către Conducătorul Universului, Cel Atotînțelept.

Care ar fi fost istoria lui Solomon, dacă ar fi continuat în umilința sufletului să îndrepte atenția oamenilor de la sine către Acela care îi dăduse înțelepciunea, bogăția și cinstea! Dar, în timp ce raportează virtuțile lui, pana inspirată dă o mărturie credincioasă și cu privire la căderea lui. Înălțat pe culmea măreției și înconjurat cu darurile bogăției, Solomon a fost amețit, și-a pierdut echilibrul și a căzut. Înălțat continuu de oamenii lumii, n-a mai fost în stare să respingă flatările la adresa lui. Înțelepciunea încredințată lui pentru a-L preamări pe Dătător l-a umplut de mândrie. În cele din urmă, a îngăduit oamenilor să vorbească despre el ca despre unul vrednic de laudă pentru strălucirea neîntrecută a clădirilor plănuite și înălțate în cinstea Numelui Domnului Dumnezeului lui Israel.

În felul acesta, templul lui Iehova a ajuns să fie cunoscut printre popoare, ca fiind ‚templul lui Solomon’. Unealta omenească și-a atribuit slava care îi aparținea Aceluia ‚mai mare decât cel mare’ (Ecl. 5:8). Până în ziua de astăzi, templul despre care Solomon declarase: ‚Numele Tău este chemat peste casa aceasta pe care am zidit-o’ (2 Cron. 6:33) este cel mai adesea numit nu ‚templul lui Iehova’, ci ‚templul lui Solomon’.

Omul nu poate da pe față o slăbiciune mai mare decât atunci când îngăduie oamenilor să-i atribuie cinstea pentru darurile care îi sunt date de cer. Creștinul adevărat va face din Dumnezeu cel dintâi, cel de pe urmă și cel mai bun în toate. Nici un motiv născut din ambiție nu va răci dragostea lui pentru Dumnezeu; stăruitor și neabătut, el va face ca cinstea să-I fie dată Tatălui ceresc.” E. White – *Profeți și regi*, p.68-70

53. Atingând punctul în care Dumnezeu poate lucra

„[Ilie] a zis slujitorului său: ‚Suie-te și uită-te înspre mare.’ Slujitorul s-a suit, s-a uitat și a zis: ‚Nu este nimic!’ Ilie a zis de șapte ori: ‚Du-te iarăși.’ A șaptea oară, slujitorul a zis: ‚Iată că se ridică un mic nor din mare, ca o palmă de om.’ Ilie a zis: ‚Suie-te, și spune lui Ahab: ‚Înhamă, și pogoară-te, ca să nu te oprească ploaia.’” 1 Regi 18:43,44

„Slujitorul lui Ilie privea cerul cu atenție atunci când Ilie se ruga. De șase ori s-a întors de la examinarea cerului spunând: ‚Nu este nimic, nici un nor, nici un semn de ploaie’. Dar profetul nu a căzut în descurajare. El a continuat să-și examineze viața pentru a vedea unde a neglijat să dea slavă lui Dumnezeu... Cercetându-și inima s-a simțit din ce în ce tot mai mic atât în proprii ochi, cât și în ai lui Dumnezeu. Și-a dat seama că el nu era nimic și că Dumnezeu era totul, și când a ajuns la punctul lepădării de sine, în timp ce s-a prins în totul de Mântuitorul ca de singura lui tărie și neprihănire, răspunsul a venit. Slujitorul a venit și a spus: ‚Iată că se ridică un mic nor din mare ca o palmă de om.’” E. White – *Înalta noastră chemare*, p.130

54. Un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi

„Ilie era un om supus acelorași slăbiciuni ca și noi...” Iacov 5:17a

„Izabela a trimis un sol la Ilie, să-i spună: ‚Să mă pedepsească zeei cu toată asprimea lor, dacă mâine, la ceasul acesta, nu voi face cu viața ta ce ai făcut tu cu viața fiecăruia din ei.’ Ilie, când a văzut lucrul acesta, s-a sculat și a plecat, ca să-și scape viața.” 1 Regi 19:2,3

„Se părea că, după ce a dat pe față un curaj atât de neînfricat, după ce i-a învins atât de deplin pe împărat, pe preoți și pe popor, Ilie nu ar mai fi putut niciodată ceda descurajării și nici n-ar mai fi putut să se înspăimânte. Dar el, care fusese binecuvântat cu atât de multe dovezi ale grijii iubitoare a lui Dumnezeu, nu era în afara slăbiciunilor omenești, și în acest ceas întunecat, credința și curajul său l-au părăsit.

Dar o reacție care adesea urmează după o credință tare și un succes strălucit s-a declanșat în ființa lui Ilie. El se temea că reforma începută pe Carmel nu va dura mult și l-a cuprins descurajarea. Atunci fusese înălțat pe vârful Pisga; acum se afla în vale. Când fusese sub inspirația Celui Atotputernic făcuse față celei mai aspre încercări a credinței, dar în acest timp de descurajare, cu amenințarea Izabelei sunându-i în urechi, văzând că Satana luptă încă pentru biruință

prin complotul acestei femei nelegiuite, el și-a pierdut încrederea în Dumnezeu. El fusese înălțat peste măsură de mult și reacția a fost înspăimântătoare. Uitând pe Dumnezeu, Ilie fugea tot mai departe, până când s-a găsit singur, într-o pustie întristătoare.

Nădejdea și curajul sunt esențiale unei slujiri desăvârșite pentru Dumnezeu. Acestea sunt roadele credinței. Descurajarea este păcătoasă și irațională. Dumnezeu poate și dorește, cu mai multă tărie (Evrei 6, 17) să reverse asupra slujitorilor Săi puterea de care au nevoie în încercările și experiențele lor amare. Planurile vrăjmașilor lucrării Sale pot părea bine aranjate și puternice; dar Dumnezeu poate răsturna pe cel mai tare din ele. Și aceasta o face la timpul Său și pe calea Sa, atunci când vede credința slujitorilor Săi a fost încercată îndestulător.” *E.White – Profeti și regi, p.160-165*

55. Ce faci tu aici, Ilie?

„Și acolo, Ilie a intrat într-o peșteră, și a rămas în ea peste noapte. Și cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: ‚Ce faci tu aici, Ilie? El a răspuns: ‚Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor; căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale, și au ucis cu sabia pe proorocii Tăi; am rămas numai eu singur, și caută să-mi ia viața!’” *1 Regi 19:9,10*

„Atâta timp cât Ilie nu învăța să se încreadă pe deplin în Dumnezeu, el nu putea să-și ducă la bun sfârșit lucrarea pentru aceia care fuseseră amăgiți să se închine lui Baal. Biruința deplină de pe înălțimile Carmelului deschisese calea pentru biruințe și mai mari; dar de la aceste ocazii minunate care i se deschiseseră Ilie fusese alungat de amenințarea Izabelei. Omul lui Dumnezeu trebuia să fie făcut să înțeleagă slăbiciunea stării lui actuale în comparație cu poziția avantajoasă pe care Dumnezeu dorea ca el să o ocupe.

Dumnezeu întâmpină pe slujitorul Său încercat cu întrebarea: ‚Ce faci tu aici, Ilie? Eu te-am trimis la pâraul Cherit și, după aceea, la văduva din Sarepta. Te-am însărcinat să te întorci la Israel și să stai înaintea preoților idolatri pe Carmel; apoi te-am încins cu putere ca să conduci carul împăratului până la poarta Izreelului. Dar cine te-a trimis în această fugă grăbită în pustie? Ce misiune ai tu aici?’” *E.White – Profeti și regi, p.168*

56. Oferă și ultima bucățică

„Pe când se ducea ea să-i aducă, a chemat-o din nou și a zis: ‚Adu-mi, te rog, și o bucată de pâine în mâna ta.’ Și ea a răspuns: ‚Viu este Domnul, Dumnezeul tău, că n-am nimic copt, n-am decât un pumn de făină într-o oală și puțin untdelemn într-un ulcior. Și iată, strâng două bucăți din lemne, apoi mă voi întoarce și voi pregăti ce am pentru mine și pentru fiul meu: vom mânca și apoi vom muri.’ Ilie i-a zis: ‚Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai, pregătește-mi întâi mie cu untdelemnul și făina aceea o mică turtă, și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău.’” *1 Regi 17:11-13*

„Aruncă-ți pâinea pe ape, și după multă vreme o vei găsi iarăși! Împarte-o în șapte și chiar în opt, căci nu știi ce nenorocire poate da peste pământ.” *Eclesiastul 11:1,2*

„În acest cămin lovit de sărăcie [al văduvei din Sarepta], foamea apăsă greu și puțină hrană era pe terminate. Venirea lui Ilie chiar în ziua în care văduva se temea că trebuie să renunțe la lupta pentru susținerea vieții a supus unei probe cât se poate de aspre credința ei în puterea Dumnezeului celui viu de a îngriji de nevoile ei. Dar chiar în acest impas teribil, ea a dat mărturie despre credința ei, împlinind cererea străinului care i-a cerut să împartă cu el ultima ei bucățică de pâine.

Nu s-ar fi putut cere o încercare mai mare a credinței decât aceasta. Văduva îi tratase și până acum pe toți străinii cu bunătate și darnicie. Acum, cu toată suferința care putea să urmeze pentru ea și pentru copil încrezându-se în Dumnezeu lui Israel pentru împlinirea tuturor nevoilor ei, a făcut față acestei încercări supreme a ospitalității, făcând ‚după cuvântul lui Ilie’.

Minunată a fost ospitalitatea dovedită prorocului lui Dumnezeu de această femeie feniciană, iar credința și generozitatea ei au fost minunate răsplătite. ‚Multă vreme a avut ce să mănânce, ea și familia ei, și Ilie. Făina din oală n-a scăzut și untdelemnul din ulcior nu s-a împușinat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie.’” *E.White – Profeti și regi, p.131,132*

„I-am auzit pe mulți scuzându-se că nu au primit în căminele și în inimile lor pe sfinții lui Dumnezeu. ‚De ce? Nu au nimic pregătit; nu au nimic gătit; trebuie să se ducă în altă parte.’ Și în acel loc pot găsi alte scuze inventate pentru a nu primi pe cei care au nevoie de ospitalitate, iar simțămintele oaspeților sunt profund afectate și ei pleacă cu impresii neplăcute despre acești așa-zisi frați și surori. Dacă nu ai pâine, sora mea, imită cazul relatat în Biblie. Du-te la vecina ta și spune-i: ‚Prietenă mea, împrumută-mi trei felii de pâine. Un prieten de-al nostru a trecut pe la noi în călătoria sa și nu am nimic să-i pun înainte.’ Nu avem nici un exemplu că lipsa pâinii ar fi fost vreodată scuză pentru neprimirea unuia care bate la ușă. Când Ilie a venit la văduva din Sarepta, ea a împărțit bucățica ei cu profetul lui Dumnezeu, iar acesta a făcut o minune și datorită acestui lucru, pentru că a oferit un loc de odihnă slujitorului Său și și-a împărțit bucățica de pâine cu el, ea însăși a fost ajutată și viața ei și a fiului ei salvată. La fel se poate întâmpla și cu alții, dacă vor face acest lucru cu bucurie pentru slava lui Dumnezeu.’” *E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.2, p.28*

57. Lepra egoismului

„Ghehazi, slujitorul lui Elisei, omul lui Dumnezeu, a zis în sine: *„Iată că stăpânul meu a cruțat pe Sirianul acela Naaman, și n-a primit din mâna lui ce aduse. Viu este Domnul că voi alerga după el, și voi căpăta ceva de la el.”*” 2 Regi 5:20

„Ghehazi, slujitorul lui Elisei, avusese, de-a lungul anilor, ocazia să dezvolte spiritul de lepădare de sine care caracteriza lucrarea de o viață a stăpânului lui. El avusese privilegiul să devină un nobil purtător de steag în oștirea Domnului. Cele mai bune daruri ale Cerului fuseseră multă vreme la îndemâna lui, dar lăsând la o parte toate acestea, el poftise bunurile de puțină valoare ale bogăției lumești. Iar acum dorințele ascunse ale spiritului său avar l-au determinat să cedeze unei ispite care-l stăpânea. *„Iată”,* a cugetat el, *„stăpânul meu a cruțat pe Sirianul acela Naaman, și n-a primit din mâna lui ce aduse. Viu este Domnul că voi alerga după el, și voi căpăta ceva de la el.”* Și astfel, în ascuns, Ghehazi a alergat după Naaman?”

Când Ghehazi s-a apropiat de casa lui Elisei a dat drumul slujitorilor și a ascuns argintul și hainele. După ce a făcut acest lucru, s-a dus și s-a înfățișat înaintea stăpânului său și ca să se apere de muștrare a spus a doua minciună. La întrebarea proorocului *„de unde vii?”*, Ghehazi a răspuns: *„Robul tău nu s-a dus nicăieri”*.

Atunci a venit o muștrare puternică, arătând că Elisei știa totul. *„Oare n-a fost duhul meu cu tine, când a lăsat omul acela carul și a venit înaintea ta? Este oare acum vremea de luat argint, haine, măslini, vii, oi, boi, robi și roabe? Lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sămânța ta pentru totdeauna.”* Îndată a venit pedeapsa peste omul vinovat. El a ieșit dinaintea lui Elisei *„plin de lepră, alb ca zăpada.”*” *E.White – Profeți și regi, p.251,252*

„Mi-a fost arătat, frate I, că există în familia dumitale un element de egoism care se ține de voi ca lepra. Acest egoism trebuie văzut și biruit, căci este un păcat grav înaintea lui Dumnezeu.” *E.White – Mărturii vol.3, p.522*

58. Nu etala sinele; înalță-L pe Dumnezeu

„În același timp, Berodac-Baladan, fiul lui Baladan, împăratul Babilonului, a trimis o scrisoare și un dar lui Ezechia, căci auzise de boala lui Ezechia. Ezechia a ascultat pe soli, și le-a arătat locul unde erau lucrurile lui de preț, argintul și aurul, mirodeniile și untdelemnul cel scump, casa lui cu arme și tot ce se afla în vistieriile lui: *n-a fost nimic pe care să nu li-l fi arătat Ezechia în casa lui și în toate moșiile lui.”* 2 Regi 20:12,13

„Vizita acestor soli de la împăratul din țara îndepărtată îi dădea lui Ezechia ocazia să-l înalțe pe Dumnezeul cel viu. Cât de ușor i-ar fi fost să vorbească despre Dumnezeu ca susținător al tuturor lucrurilor create, prin a Cărui favoare îi fusese cruțată viața tocmai când toate nădejtile se spulberaseră! Ce transformări uimitoare ar fi avut loc dacă acești căutători după adevăr de pe câmpiile Caldeii ar fi fost conduși să recunoască suveranitatea supremă a Dumnezeului celui viu!

Dar mândria și vanitatea au pus stăpânire pe inima lui Ezechia, și în înălțare de sine a lăsat deschise înaintea ochilor lacomi comorile cu care Dumnezeu îmbogățise pe poporul Său. Împăratul *„a arătat trimișilor locul unde erau lucrurile lui de preț, argintul și aurul, miresmele și untdelemnul de preț, toată casa lui de arme și tot ce se afla în vistieriile lui: n-a rămas nimic în casa și în ținuturile lui, pe care să nu li-l fi arătat”* (Isaia 39:2). Nu pentru a proslăvi pe Dumnezeu a făcut el aceasta, ci ca să se înalțe în ochii prinților străini. El nu a stat să aprecieze că acești bărbați erau reprezentanții unui popor puternic, care nu avea nici temere și nici dragoste de Dumnezeu în inimă, și că era imprudent să le împărtășească tainele privind bogățiile pământești ale națiunii.

Vizita trimișilor la Ezechia a fost punerea la probă a recunoștinței și devoțiunii lui. Raportul biblic spune: *„Însă, când au trimis căpeteniile Babilonului soli la el să întrebe de minunea care avusese loc în țară, Dumnezeu l-a părăsit ca să-l încerce, pentru ca să cunoască tot ce era în inima lui”* (2 Cron. 32:31). Dacă Ezechia ar fi folosit ocazia dată lui ca să dea mărturie despre puterea, bunătatea și mila Dumnezeului lui Israel, raportul trimișilor ar fi fost o lumină care pătrunde întunericul. Dar el s-a înălțat mai presus de Domnul oștirilor. El n-a răsplătit binefacerea pe care a primit-o, căci i s-a îngâmfat inima (2 Cron. 32:25) ”” *E.White – Profeți și regi, p.345-347*

59. Slava lui Dumnezeu umilește eul

„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau. Strigau unul la altul, și ziceau: *„Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!”* Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și casa s-a umplut de fum. Atunci am zis: *„Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”*” *Isaia 6:1-5*

„Serafimii se aflau în prezența lui Isus, totuși ei își acopereau fața și picioarele cu aripile. Ei priveau frumusețea Împăratului și se acopereau. Când Isaia a văzut slava lui Dumnezeu, sufletul lui s-a prosternat în țărână. În urma viziunii clare, pe care avusese favoarea să o primească, el a fost umplut cu sentimente de umilință. Acesta va fi întotdeauna efectul asupra minții omenești atunci când Soarele Neprihănirii strălucește asupra sufletului... Pe măsură ce slava tot

mai mare a Domnului Hristos este descoperită, unealta omenească nu va mai vedea nici o slavă în ea însăși; căci este descoperită urâciunea ascunsă a sufletului său, iar meritele proprii și slava proprie se sting. Eul moare, iar Hristos trăiește.” *E.White – Adevărul despre îngeri, p.137*

60. *Curăță felinarul ca să strălucească lumina*

„Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul, și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce.” *Daniel 1:8*

„Acum, cei ce cred în Hristos sunt mijloacele prin care lumina lui Dumnezeu, prin Spiritul Său cel Sfânt, trebuie să lumineze în lume. Lumina este desăvârșită. Este imposibil de a se găsi vreo lipsă oarecare în strălucirea luminii în sine. În măsura în care există vreo lipsă în strălucirea desăvârșită, aceasta se datorează numai lipsei din mijlocul prin care lumina trebuie să strălucească. Și orice lucru care amorțește nervii sau împovărează sângele, pângărește sistemul și întunecă lumina lui Dumnezeu tot atât de sigur după cum acea sticlă murdară a felinarului împiedică lumina lămpii.

Orice gen de stimulent sau narcotic – vin, tutun, bere, cafea, ceai [negru sau verde - notă] – amorțește nervii; și toată hrana bogată, excesiv condimentată, și carnea împovărează sângele; astfel, efectul tuturor sau oricăror sortimente din această hrană este de a pângări sistemul, și de a întuneca lumina lui Dumnezeu care ar străluci, prin Spiritul Său cel Sfânt, prin viețile noastre în întunericul acestei lumi.

Daniel a trăit în cea mai întunecată eră a vechiului Israel – era în care s-a prăbușit sub povara propriei fărâdelegi. El a trăit de asemenea în cea mai întunecată eră a vechiului Babilon – era în care și Babilonul s-a prăbușit sub povara propriei fărâdelegi. Daniel a stat în lume ca unul care făcea parte din pretinsul popor al lui Dumnezeu, prin care lumina lui Dumnezeu trebuia să strălucească în întunericul lumii din perioada sa.

Noi trăim astăzi într-o perioadă care corespunde atât aceleia a Ierusalimului, cât și a Babilonului. Astăzi, Dumnezeu își cheamă poporul afară din Babilon, pentru ca „să nu se facă părtași păcatelor ei” și „să nu primească plăgile ei.” Noi stăm ca pretins popor al lui Dumnezeu, prin care lumina trebuie să strălucească în întunericul lumii. Și totuși sute, și noi ne temem că este vorba de mii de preținși creștini, beau ceai, cafea sau alte rele asemănătoare, și obișnuiesc să mănânce carne, delicatose și hrană foarte condimentată; și apoi să miră de ce vecinii dâșnilor nu „văd lumina”! Ei Îi cer Domnului Spiritul Său cel Sfânt, și apoi se miră de ce au „atât de mică influență!” *A.Jones – Locul Bibliei în educație, p.130*

61. *Nu eu, ci Domnul poate*

„Împăratul a luat cuvântul și i-a zis lui Daniel, care se numea Belșațar: „Ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am visat și tâlcuirea lui?” Daniel a răspuns înaintea împăratului și a zis: „Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare să o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descopere tainele, și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă.” *Daniel 2:26-28*

„Priviți pe robul evreu liniștit și stăpân pe sine, în fața împăratului celui mai puternic imperiu din lume. De la primele cuvinte, el nu și-a asumat onoarea, ci l-a înălțat pe Dumnezeu ca izvor al oricărei înțelepciuni. La întrebarea îngrijorată a împăratului: „Ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am visat și tâlcuirea lui?” el a răspuns: „Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare să o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă.” *E.White – Profeți și regi, p.497*

„Luați seama la modul cum a procedat Dumnezeu cu poporul Său în trecut. Observați cum, atâta vreme cât purtau steagul Lui, El îi înălța în fața inamicilor lor. Dar când, din înălțare de sine, se îndepărtau de credințioșia și supunerea lor, când înălțau o putere și un principiu care Îi erau opuse, ei erau lăsați să-și atragă dezastru și înfrângere.

Luați seama la experiența lui Daniel. Când a fost chemat să stea înaintea Împăratului Nebucadnețar, Daniel nu a ezitat să recunoască izvorul înțelepciunii sale. Nu cumva credințioasa recunoaștere a lui Dumnezeu a îndepărtat influența pe care o avea Daniel la curtea împărătească? Nicidecum; acesta era secretul puterii lui; aceasta l-a făcut să capete trecere înaintea cârmuitorului Babilonului. În Numele lui Dumnezeu, Daniel a făcut cunoscut împăratului solia cerească de lămurire, avertizare și mustrare și n-a fost respins. Lucrătorii lui Dumnezeu de azi trebuie să citească mărturia fermă și curajoasă a lui Daniel și să-i urmeze exemplul.

Niciodată omul nu dă pe față mai multă nebulie, decât atunci când caută să-și asigure acceptarea și recunoașterea lumii, sacrificând în oricare măsură ascultarea și onoarea datorate lui Dumnezeu. Atunci când ne așezăm în situația în care Dumnezeu nu poate conlucra cu noi, puterea noastră se va vedea că este slăbiciune. Tot ce se face în direcția refacerii chipului lui Dumnezeu în om se face datorită faptului că Dumnezeu este eficiența lucrătorului.” *E.White – Mărturie pt. comunitate, vol.7, p.152*

62. Adevărata sfințire conține umilința

„Atunci căpeteniile și dregătorii au căutat să afle ceva asupra lui Daniel, ca să-l pârască în ce privea treburile împărăției. Dar n-au putut să găsească nimic, nici un lucru vrednic de muștrare, pentru că el era credincios, și nu se găsea nici o greșeală la el și nici un lucru rău.” Daniel 6:4

„Doamne, nouă ni se cuvine să ni se umple fața de rușine, da, nouă, împăraților noștri, căpeteniilor noastre, și părinților noștri, pentru că am păcătuit împotriva Ta!” Daniel 9:8

„O singură rază a slavei lui Dumnezeu, o singură licărire a curăției Domnului Hristos care pătrund în suflet fac ca fiecare pată de necurăție să apară dureros de clar descoperind diformitatea și defectele caracterului omenesc. Aceasta va pune în evidență dorințele nesfințite, necredințioșia inimii și necurăția buzelor. Actele de neascultare ale păcătosului, prin care acesta desconsideră legea lui Dumnezeu ca fiind fără valoare, îi sunt înfățișate privirii și înțelegerii, iar spiritul său este copleșit și mâhnit sub influența cercetătoare a Duhului lui Dumnezeu. El se dezgustă de sine însuși atunci când vede caracterul curat și fără pată al Domnului Hristos.

Când profetul Daniel a privit slava ce înconjură pe solul ceresc care a fost trimis la el, a fost copleșit de simțământul propriei sale slăbiciuni și imperfecțiuni. Descriind efectul acestei scene minunate el spune: „Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slujit și am pierdut orice vlagă” (Daniel 10:8). Sufletul mișcat în acest fel va urî egoismul, va detesta iubirea de sine și va căuta: prin neprihănirea Domnului Hristos: acea curăție a inimii care este în armonie cu legea lui Dumnezeu și cu caracterul Domnului Hristos.” E.White – *Calea către Hristos*, p.30

63. Secretul adevăratei măreții

„Daniel însă întrecea pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt; și împăratul se gândea să-l pună peste toată împărăția.” Daniel 6:3

„În împărăția ta este un om, care are în el duhul dumnezeilor celor sfinți; și pe vremea tatălui tău, s-au găsit la el lumini, pricepere și o înțelepciune dumnezeiască.” Daniel 5:11

„Dumnezeu dorește să descopere prin tinerii și copiii de astăzi aceleași adevăruri pline de putere care au fost dezvăluite prin acești bărbați. Povestea lui Iosif și a lui Daniel este o ilustrație a ceea ce va face El pentru aceia care se predau Lui și caută din toată inima să împlinească scopul Său.

Nevoia cea mai mare pe care o are lumea este aceea de bărbați – bărbați care să nu se lase cumpărați sau vânduți, bărbați care să fie cinstiți și credincioși în adâncul sufletului lor, bărbați care să nu se teamă să spună păcatului pe nume, bărbați a căror conștiință este la fel de bine orientată către datorie, precum este acul busolei către pol, bărbați care vor lua poziție neclintită pentru adevăr, chiar dacă s-ar prăbuși cerurile.

Însă un asemenea caracter nu este rezultatul accidentului; nu se datorează unor favoruri sau înzestrări deosebite ale providenței divine. Un caracter nobil este rezultatul auto-disciplinării, subordonării firii inferioare firii superioare – predarea eului pentru a-L sluji din iubire pe Dumnezeu și pe om.

Trebuie ca tinerii să fie impresionati de adevărul că înzestrările pe care le au nu sunt ale lor. Putere, timp, intelect – toate acestea nu sunt decât niște comori împrumutate. Ele aparțin lui Dumnezeu și fiecare tânăr ar trebui să ia hotărârea de a le folosi în modul cel mai înalt.” E.White – *Educație*, p.58

64. Adevărul folosit pentru înălțare de sine

„Împăratul Nebucadnețar a făcut un chip din aur, înalt de șaiszeci de coți și lat de șase coți. L-a ridicat în valea Dura, în ținutul Babilonului. Împăratul Nebucadnețar a poruncit să cheme pe dregători, pe îngrijitori și pe cârmuitori, pe judecătorii cei mari, pe vistiernici, pe legiuitori, pe judecătorii și pe toate căpeteniile ținuturilor, ca să vină la sfințirea chipului, pe care-l înălțase împăratul Nebucadnețar.” Daniel 3:1,2

„Reprezentarea simbolică prin care Dumnezeu descoperise împăratului și poporului planul Său cu privire la națiunile pământului avea să slujească proslăvirii puterii omenesti. Interpretarea lui Daniel urma să fie lepădată și uitată; adevărul avea să fie greșit interpretat și aplicat. Simbolul plănuț de Cer să descopere minților oamenilor evenimentele importante ale viitorului avea să fie folosit pentru a împiedica răspândirea cunoștinței pe care Dumnezeu dorea ca lumea s-o primească. În felul acesta, prin uneltirile bărbaților ambițioși, Satana căuta să zădărnicească planul divin pentru neamul omenesc. Vrajmașul omenirii știa că adevărul neamestecat cu rătăcirea este o forță în stare să mântuiască; dar că atunci când este folosit ca să înalțe eul și să promoveze planurile oamenilor, el devine o putere spre rău.

Nebucadnețar a poruncit ca din tezaurul său bogat să se facă un chip mare de aur, asemănător în trăsăturile generale cu acela pe care-l văzuse în vedenie, cu excepția materialului din care era făcut. Obișnuiți cu reprezentările mărețe ale zeităților lor păgâne, caldeeni nu făcuseră niciodată mai înainte o statuie atât de impresionantă și maiestuoasă ca această statuie strălucitoare de șaiszeci de coți înălțime și șase coți grosime. Și nu este surprinzător ca, într-o țară în care închinarea idolatră avea o răspândire generală, chipul frumos și scump din câmpia Dura, reprezentând slava Babilonului, puterea și măreția lui, să fie consacrat ca obiect de închinare.” E.White – *Profeți și regi*, p.506

65. Mândria - echivalentul nebuniei

„După douăsprezece luni, pe când se plimba pe acoperișul palatului împărătesc din Babilon, împăratul a luat cuvântul și a zis: ‚Oare nu este acesta Babilonul cel mare pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?’ Nu se sfârșise încă vorba aceasta a împăratului și un glas s-a pogorât din cer și a zis: ‚Află, împărate Nebucadnețar, că ți s-a luat împărăția!’” Daniel 4:29-31

„Împăratul și-a văzut prosperitatea și, din cauza aceasta, s-a îngâmfat. Fără a ține seama de avertismentele pe care i le dăduse Dumnezeu, el a făcut chiar lucrurile acelea pe care Domnul i-a spus să nu le facă.

El a privit la împărăția sa cu mândrie și a exclamat: ‚Nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?’ (Dan.4,30). În clipa când cuvintele au fost rostite, s-a pronunțat sentința judecării. Împăratului i s-au luat mințile. Puterea de judecată pe care el o socotise atât de desăvârșită și înțelepciunea cu care se mândrise i-au fost luate. Comoara inteligenței, care îl înalță pe om deasupra animalelor, dispăruse.

Sceptrul nu mai e în mâna mândrului și puternicului monarh. Marele cârmuitor este un nebun. Stă în cireadă cu vitele, păscând ca ele. E în tovărășia fiarelor câmpului. Fruntea care mai înainte purtase o coroană e desfigurată de lipsa rațiunii și a inteligenței. Se dăduse sentința: ‚Tăiați copacul, și rupeți ramurile; scuturați-i frunza și risipiți roadele.’ (Dan.4,14) Așa Se preamărește Dumnezeu ca viul și adevărul Dumnezeu. Pe bună dreptate, David putea să exclame: ‚Am văzut pe cel rău în toată puterea lui; se întindea ca un copac verde. Dar când am trecut a doua oară, nu mai era acolo; l-am căutat, dar nu l-am mai putut găsi.’ (Ps.37,35.36). Să se îngâmfă și să se mândrească oamenii, și Domnul nu-i va mai susține și nu-i va feri de cădere. Să se mândrească și să se fălească o biserică, fără să mai depindă de Dumnezeu, și fără să mai proslăvească puterea Lui, și biserica aceea, fără îndoială, va fi părăsită de Domnul, lăsată să cadă la pământ. Să se laude un popor cu bogăție, inteligență, știință și orice altceva în afară de Hristos, și curând va ajunge la confuzie.” E.White – *Mărturii pt. comunitate*, vol. 8, p.127,128

66. Starea lumii la prima venire a lui Hristos

„El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Ioan 1:10,11

„Când Hristos a venit pe pământ, se părea că omenirea își va atinge rapid punctul cel mai de jos. Era subminată însăși temelia societății. Viața devenise falsă și artificială. Evreii, lipsiți de puterea Cuvântului lui Dumnezeu, au dat lumii tradiții și speculații care amorțeau mintea și ucideau sufletul. Închinarea față de Dumnezeu, ‚în duh și în adevăr’, fusese înlocuită de ridicarea în slăvi a oamenilor printr-un șir interminabil de ceremonii inventate de om. Pretutindeni în lume, toate sistemele religioase își pierdeau influența asupra minții și sufletului. Dezgustați de povești și minciuni, căutând să-și înăbușe glasul rațiunii, oamenii s-au întors către necredință și materialism. Lăsând veșnicia în afara socotelilor lor, ei trăiau pentru prezent.

Când au încetat să recunoască Divinul, au încetat să mai aibă în vedere umanul. Adevărul, cinstea, integritatea, încrederea, compasiunea – toate erau îndepărtate de pe pământ. Lăcomia nestăvilă și ambiția devoratoare au dat naștere unei neîncrederi universale. Ideea datoriei, a obligației pe care o are puterea față de slăbiciune, a demnității omeniești și a drepturilor omului au fost aruncate la o parte, ca fiind doar un vis sau o poveste frumoasă. Oamenii de rând erau priviți ca animale de povară, unelte sau scări pentru ambiție. Bogăția și puterea, tihna și satisfacerea plăcerilor erau căutate ca fiind cel mai înalt bine. Veacul era caracterizat de degenerare fizică, o letargie mentală și moarte spirituală.” E.White – *Educație*, p.75,76

67. Înălțimea lepădării de sine

„El este Acela care vine după mine, și care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor Lui.” Ioan 1:27

„Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.” Ioan 3:30

„Fiindcă privise în credință la Mântuitorul, Ioan [Botezătorul] se ridicase până la înălțimea lepădării de sine. El nu căutase să-i atragă pe oameni la sine, ci să înalțe sufletele lor mai sus și tot mai sus, până ce ele vor găsi odihnă la Mielul lui Dumnezeu. El nu fusese decât un glas, un strigăt în pustie. Acum, cu bucurie, el a acceptat tăcerea și rămânerea în umbră, ca ochii tuturor să poată fi îndreptați către Lumina vieții.

Aceia care sunt sinceri în chemarea lor ca soli pentru Dumnezeu nu vor căuta onoarea personală. Iubirea de sine va fi copleșită de iubirea pentru Hristos. Rivalitatea nu va mânji scumpa lucrare a Evangheliei. Vor recunoaște că lucrarea lor este aceea de a proclama la fel ca Ioan Botezătorul: ‚Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii’ (Ioan 1:29). Ei vor înalța pe Isus și împreună cu El întreg neamul omenesc va fi înălțat. ‚Așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite’ (Isaia 57:15). Sufletul profetului, golit de eu, a fost plin de lumina Dumnezeirii.” E.White – *Hristos, lumina lumii*, p.180,181

68. *Isus a descoperit pe Tatăl*

„Isus i-a zis: *„De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?”*” Ioan 14:9

„Așadar, El S-a golit pe Sine cu adevărat, într-o asemenea măsură încât a putut să spună „M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.” Ioan 6:38. „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.” Ioan 5:30. „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.” Ioan 5:19. „Tatăl, care locuiește în Mine, El face lucrările.” Ioan 14:10. „Învățătura nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis.” Ioan 7:16. „Cuvintele pe care vi le spun, nu le spun de la Mine Însumi.” „Ci Tatăl care M-a trimis, El a dat poruncă ce să spun și ce să rostesc.” Ioan 14:10; 12:49.

El a venit nu să facă voia Sa, nici să vorbească cuvintele Sale, nici să facă lucrările Sale. Era voia Tatălui cea care era realizată în El; erau cuvintele Tatălui cele care erau rostite de El; erau faptele Tatălui cele care erau făcute în El. Asta înseamnă că El S-a golit pe Sine pentru ca Tatăl să poată fi descoperit în Sine. Și când S-a golit pe Sine, Tatăl S-a descoperit în El. Și astfel, „în El locuia trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” El era „Dumnezeu manifestat în trup”, „Dumnezeu cu noi.” *A. Jones – England's The Present Truth, vol. 8, nr. 3, 11 feb. 1892*

69. *Golire și umplere*

„Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: *„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze.”* Matei 16:24

„Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună.” 2 Corinteni 9:8

„Ceea ce a fost Tatăl pentru Fiul și în Fiul în această lume este exact ceea ce dorește să fie pentru fiecare persoană din această lume. Și dacă fiecare persoană se va goli pe sine așa cum a făcut Hristos, Tatăl va fi pentru el și în el tot așa cum a fost și pentru Fiul și în Fiul.

Cuvântul lui Hristos pentru fiecare om este acesta: „Dacă Mă urmează cineva, să se dezică de sine însuși.” Luca 9:23.

Păcatul aparține sinelui, iar sinele lui Satan. Neprihănirea aparține lui Hristos, iar Hristos lui Dumnezeu.

De aceea, faceți ca mintea care a fost în Isus Hristos să fie și în voi; El „S-a golit pe Sine” pentru ca Tatăl să poată fi descoperit oamenilor și pentru ca oamenii să poată fi mântuiți. Să fie și în voi! Dacă veți lăsa ca această minte să fie în voi, ea va fi cu siguranță în voi. În măsura în care ea L-a condus pe El la golirea de sine vă va conduce și pe voi la golirea de tot sinele. Și în măsura în care veți fi goliți de sine, veți fi „umpluți de întreaga plinătate a lui Dumnezeu.” Efeseni 3:19.” *A.T. Jones – England's The Present Truth, vol. 8, nr. 3, 11 feb. 1892*

70. *Nașterea din nou – singura soluție*

„Drept răspuns, Isus i-a zis: *„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”*” Ioan 3:3

„Nicodim ascultase predica lui Ioan Botezătorul despre pocăință și botez și auzise cum îi îndruma pe oameni către Acela care trebuia să boteze cu Duhul Sfânt. El însuși simțise că între iudei era o mare lipsă de viață spirituală, că erau stăpâniți într-o mare măsură de bigotism și de ambiție lumească. Nădărduse după o stare de lucruri mai bună la venirea lui Mesia. Dar solia cercetătoare de inimă a lui Ioan Botezătorul nu lucrase în el convingerea de păcat. Era un fariseu dintre cei mai plini de râvnă și se lăuda cu faptele lui bune. Era mult mai stimat pentru binefacerile și dărnicia cu care susținea serviciul din templu și se simțea sigur de favoarea lui Dumnezeu. Se înfiora la gândul unei împărății care era prea curată ca el să o poată vedea în starea lui actuală.

Vorbirea figurată despre nașterea din nou pe care o folosise Isus nu era cu totul străină pentru Nicodim. Cei convertiți de la păgânism la credința lui Israel erau adesea asemănați cu niște copii de curând născuți. De aceea, el a înțeles că vorbele lui Isus nu trebuiau luate în sens literal. Dar, în virtutea nașterii sale ca israelit, el se socotea sigur de un loc în Împărăția lui Dumnezeu. Socotea că nu are nevoie de schimbare. De aceea a fost surprins de cuvintele Mântuitorului. Mai mult, se simțea iritat de aplicarea lor la persoana sa. Îngâmfarea fariseului se lupta cu dorința sinceră a căutătorului după adevăr. S-a mirat că Hristos îi vorbește în felul acesta, fără a respecta poziția lui de conducător în Israel.” *E. White – Hristos, lumina lumii, p.172*

71. Transformat prin har

„Iacov, fiul lui Zebedei, și Ioan, fratele lui Iacov, cărora le-a pus numele Boanerges, care, tâlmăcit, înseamnă: ‚Fiii tunetului.‘” Marcu 3:17

„Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” Ioan 1:14

„Toți ucenicii aveau defecte însemnate atunci când Isus i-a chemat în slujirea Sa. Chiar și Ioan, care a avut o legătură mai strânsă cu Cel blând și umil, nu era din fire blând și binevoitor. El și fratele lui erau numiți ‚fiii tunetului‘. Când au venit la Isus, orice manifestare de dispreț față de El stârnea indignare și spirit de ceartă. Iritabilitate, dorință de răzbunare și spirit de critică, toate se găseau la ucenicul iubit. El era mândru și ambiția lui era să fie cel dintâi în Împărăția lui Dumnezeu. Dar zi după zi, în contrast cu spiritul său violent, a admirat blândețea și îndelunga răbdare a lui Isus și a ascultat învățăturile Lui despre umilință și răbdare. Și-a deschis inima față de influența dumnezeiască și a devenit nu numai un ascultător, ci și un împlinitor al cuvintelor Mântuitorului. El a fost ascuns în Hristos. A învățat să poarte jugul lui Hristos și să ducă povara Lui.” E.White – Hristos, lumina lumii, p.296

72. I s-a oferit intimitatea dorită

„Petru s-a întors, și a văzut venind după ei pe ucenicul pe care-l iubea Isus, acela care, la cină, se rezemase pe pieptul lui Isus, și zisese: ‚Doamne, cine este cel ce Te vinde?‘” Ioan 21:20

„Cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor, și ochii roabei la mâna stăpânei ei, așa se uită ochii noștri la Domnul, Dumnezeul nostru, până va avea milă de noi.” Psalmi 123:2

„Ioan era o fire care dorea după iubire, simpatie și comuniune. El se străduia să se apropie cât mai mult de Isus, ședea lângă El și se rezema de pieptul Său. Cum primește floarea razele soarelui și roua, așa absorbea el în sine lumina și viața divină. În adorare și iubire el privi spre Mântuitorul, până ce unica dorință a sufletului său a fost să se asemene cu Hristos și să stea în legătură cu El, ca în cele din urmă în caracterul său să se reflecte caracterul Maestrului său.” E.White – Educație, p.85

„Ioan ucenicul era un om plin de râvnă, plin de o adâncă iubire, înflăcărat și totuși contemplativ. El începuse să priceapă slava lui Hristos – nu strălucirea și puterea lumească pe care fusese învățat să le aștepte, ci ‘o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl’, ‘plin de har și adevăr’. Ioan 1:14. El era absorbit de contemplarea acestei teme minunate.” E.White – Hristos, lumina lumii, p.105

„Simpatiei Mântuitorului pentru ucenicul iubit acesta l-a răspuns cu toată tăria unei călduroase devoțiuni. Ioan s-a agățat de Hristos așa cum se agață vița de vie de arac. Pentru Învățătorul său, el a înfruntat curajos primejdia sălii de judecată și a zăbovit lângă cruce; iar la vestea că Hristos a înviat, el s-a grăbit la mormânt și râvna sa l-a întrecut chiar și pe înflăcăratul Petru.” E.White – Istoria Faptelor Apostolilor, p.455,449

73. Încrederea în sine anunță căderea

„Petru a luat cuvântul, și l-a zis: ‚Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.‘” Matei 26:33

„Când Petru spunea că-L va urma pe Domnul său chiar și la închisoare și la moarte, așa se și gândea să facă; dar el nu se cunoștea pe sine. În ascunzișurile inimii lui erau elemente de răutate, pe care împrejurările urmau să le scoată în evidență. Dacă el nu-și dădea seama de primejdia în care se afla, lucrurile acestea puteau să-l ducă la ruină veșnică. Mântuitorul a văzut în el o iubire de sine și o siguranță care urmau să copleșească până și iubirea pentru Hristos. În experiența lui se manifestaseră multă slăbiciune, multe păcate necrucificate, un duh de nepăsare, un temperament nesfințit și o intrare necugetată în ispită. Avertismentele pline de gravitate ale lui Hristos erau o invitație la cercetarea inimii. Petru avea nevoie să nu se încreadă în sine și să aibă o încredere mai profundă în Hristos. Dacă ar fi primit avertismentul cu umilință, L-ar fi rugat pe Păstorul turmei să-și apere oaia. Când era gata să se înece pe Marea Galileii, el striga: ‚Doamne, scapă-mă’ (Matei 14,30). Atunci Domnul Hristos Și-a întins mâna ca să-l prindă. Tot așa și acum, dacă L-ar fi rugat pe Isus: ‚Scapă-mă de mine însumi’, El l-ar fi ajutat. Dar Petru simțea că nu era crezut, și lucrul acesta era prea dureros pentru el. S-a simțit jignit și de aceea s-a încăpățânat și mai mult să se încreadă în sine.” E.White – Hristos, lumina lumii, p.674

„Experiența lui Petru avea o lecție pentru ei toți. Pentru încrederea de sine, încercarea este o înfrângere sigură.” E.White – Educație, p.89

74. Sfârșitul celui ce slujește sinelui

„Oricine va căuta să-și scape viața, o va pierde; și oricine o va pierde, o va găsi.” Luca 17:33

„O dată cu Iuda, între ucenici a fost introdus un element de vrajbă. Ajungând în legătură cu Isus, el răspunsese atracției exercitate de caracterul și viața Sa. Dorise sincer o schimbare în el și sperase să aibă această experiență printr-o comuniune cu Isus. Dar această dorință nu a devenit predominantă. Ceea ce-l conducea era speranța avantajului egoist în regatul lumesc, pe care aștepta ca Hristos să-l întemeieze. Deși recunoștea puterea divină a iubirii lui Hristos, Iuda nu s-a lăsat în stăpânirea acesteia. El a continuat să-și cultive propria judecată și părere, dispoziția sa de a critica și condamna.

Isus, văzând că, dacă i s-ar fi împotrivit nu ar fi făcut altceva decât să-l împietrească, S-a ferit să intre în conflict deschis. Hristos a căutat să vindece egoismul îngust al vieții lui Iuda prin contactul cu propria Sa iubire jertfitoare de sine.

La împrumutarea celor doisprezece, ucenicii au dorit foarte mult ca Iuda să fie unul dintre ei și au considerat alegerea lui ca un eveniment foarte promițător pentru grupul apostolic. El venise în contact cu lumea mai mult decât ei, era un bărbat cu purtări alese, cu discernământ și calități de conducător și, întrucât punea mare preț pe talentele sale, îi făcuse pe ucenici să-l privească în același fel. Însă metodele pe care el dorea să le introducă în lucrarea lui Hristos erau întemeiate pe principii lumești și guvernate de o politică la fel de lumească. Ucenicii priveau către asigurarea cinstei și recunoașterii lumești – către obținerea împărăției acestei lumi. Lucrarea acestor dorințe în viața lui Iuda i-a ajutat pe ucenici să înțeleagă vrăjmășia dintre principiul înălțării de sine și acela al lui Hristos, al umilinței și al jertfirii de sine – principiul împărăției spirituale. În soarta lui Iuda, ei au văzut finalul spre care tinde slujirea de sine.” E.White – *Educație*, p.92,94

75. Subtila taină a fărădelegii

„Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stăut împotriva în față, căci era de osândit. În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu Neamurile; dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur. Împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți Iudei, așa că până și Barnaba a fost prins în lațul fățărniciei lor.” Galateni 2:11-13

„Vedeți cum fapta lui Petru și a celorlalți era practic, deși neintenționat, o negare a lui Hristos. Tocmai avusese loc o mare controversă în legătură cu tăierea împrejur. Era o problemă de îndreptățire și mântuire – dacă omul este mântuit numai prin credința în Hristos sau prin ceremonii exterioare. Fusese depusă o mărturie clară că mântuirea este numai prin credință; și acum, în timp ce controversa era încă aprinsă, în timp ce ‚frații mincinoși’ continuau să-și răspândească erorile, acești frați loiali deodată s-au făcut vinovați de discriminare față de credincioșii dintre neamuri pentru că nu erau tăiați împrejur. În esență ei le-au spus, ‚Dacă nu sunteți tăiați împrejur, nu puteți fi mântuiți.’ Fapta lor spunea, ‚Și noi ne înțindem de mântuirea oamenilor numai prin puterea credinței în Hristos; noi credem de fapt că mântuirea depinde de tăierea împrejur și faptele legii; credința în Hristos, dar mai e ceva de făcut; ea singură nu este suficientă.’ Pavel nu putea să îndure o astfel de negare a Evangheliei, și el fără întârziere a atacat problema direct la rădăcină.” E.Waggoner – *Galateni*, cap. 1

76. Rămânând umili și dependenți de Hristos

„După ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie. Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigunit Biserica lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 15:8,9

„O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: ‚Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși’ dintre care cel dintâi sunt eu.” 1 Timotei 1:15

„Așadar, care este starea omului care începe să creadă despre sine că este bun și să se îngâmfe? Este prins de amăgirea Satanei. Chiar dacă el a trăit cu Domnul timp de cincisprezece sau douăzeci de ani, dacă acum începe să creadă că s-a făcut mai bun, care este starea aceluia om? Este amăgit de Satana. Se află sub o înșelăciune satanică. Acesta este adevărul. Să ne gândim la omul care a trăit împreună cu Hristos timp de treizeci de ani. La începutul experienței sale cu Hristos, în primii ani ai vieții sale cu Hristos, el a spus: ‚Sunt răstignit împreună cu Hristos; și totuși trăiesc: totuși nu eu, ci Hristos trăiește în mine; iar viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.’ Iar aproape la treizeci de ani după aceasta, aproape de încheierea vieții sale, el spune următoarele: ‚O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: ‚Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi... am fost eu?’ (Audiența: ‚Sunt eu.’) Nu ‚am fost eu?’ (Audiența: ‚Nu, ‚sunt eu.’) Oh, nu! Când el era Saul din Tars, și-i persecuta pe sfinți, atunci el a fost cel dintâi dintre cei păcătoși. (Audiența: Nu, ‚sunt eu.’) Amin! Așa este!

‚Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu.’ Când? (Audiența: ‚Acum.’) După ce a trăit timp de treizeci de ani împreună cu Hristos? (Audiența: ‚Da domnule!’) Da! ‚Cel dintâi sunt

eu.' Oh, el a avut o astfel de viziune a Domnului Isus, a sfințeniei Sale, a purității Lui desăvârșite, încât atunci când s-a privit pe sine, și-a dat seama că, despărțit de Hristos, el era cel mai rău dintre toți oamenii. Acesta este creștinismul. Aceasta este mințea lui Hristos. Cealaltă este mințea Satanei.

Acesta este creștinismul, fraților!" *A.Jones – Solia îngerului al treilea, p.238*

77. Fortificând sufletul împotriva adorării eului

„Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflu în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos.” *Apocalipsa 1:9*

„Prin faptul că a permis ca Ioan să fie exilat în insula Patmos, Hristos și-a plasat ucenicul într-o poziție în care a putut primi cel mai prețios adevăr pentru iluminarea bisericilor. L-a adus în singurătate pentru ca urechea și inima sa să fie sfințite pentru primirea acestui adevăr...”

Cel ce lucrează pentru Dumnezeu, de multe ori, privește activitățile vieții sale ca esențiale pentru progresul lucrării. Eul este amestecat cu tot ce spune și tot ce face... Cel ce lucrează se uită la sine ca la o necesitate. Dumnezeu spune: „Acest suflet sărman a pierdut din vedere că Eu Însumi Îmi sunt de ajuns, trebuie să-i trimit în inimă lumina și puterea mea de viață. Trebuie să-l pregătesc pentru a primi adevărul, ungându-i ochii cu alifie cerească. El vede prea multe lucruri. Ochiul Lui nu privește spre Mine...”

Câteodată Domnul își croiește drumul spre suflet printr-un proces dureros pentru om. El este constrâns să fortifice sufletul împotriva adorării eului și a dependenței de sine pentru ca lucrătorul să nu privească infirmitățile și slăbiciunile naturii sale nesfințite, drept virtuți și astfel să fie ruinat prin slăvirea eului.” *E.White – Înalta noastră chemare, p.312*

78. Ce părere să ai despre tine?

„Prin harul, care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine...” *Romani 12:3a*

„Îndemnul adresat fiecărui om este de a nu avea despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine. Cât de înaltă ar trebui să fie părerea cuiva despre sine? „Aruncă groaza în ei, Doamne, ca să știe popoarele că nu sunt decât oameni!” (Ps. 9:20). „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor” (Ps. 146:3). „Nu vă încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare: căci ce preț are el?” (Is. 2:22). „Orice om este doar o suflare, oricât de bine s-ar ținea” (Ps. 39:5). „Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu.” „Domnul cunoaște gândurile celor înțelepți. Știe că sunt deșarte” (1 Cor. 3:19, 20). „Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțin și apoi pierde” (Iacov 4:14). „Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul” (Is. 64:6). „În smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus decât pe el însuși” (Fil. 2:3).” *E.Waggoner – Romani, p.158*

79. Putere în slăbiciune

„Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar [„nuia” - Traducerea Lowth] va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul.” *Isaia 11:1,2*

„Va ieși o nuia”. Cuvântul din ebraică redat aici prin „nuia” apare și în alt loc în Biblie și anume în Proverbe 14:3 – „În gura nebunului este o nuia a mândriei”. O nuia, un băț, doar un băț, totuși de o valoare mai mare decât toți copacii din pădure, pentru că Spiritul lui Iehova Se odihnește peste El. Și aceasta este pentru învățătura și mângâierea noastră. Nu v-ați simțit niciodată că ați fost un băț nefolositor? Nici o grijă; cu un băț, cu o nuia pe care cineva o taie ca pe un lucru nefolositor va judeca Dumnezeu lumea. „Nu pot face nimic de la Mine Însumi”. „Sunt un vierme, nu un om; o rușine a omului și disprețuit de popor” Psalm 22:6. Aceasta a spus Hristos despre Sine. Nimeni nu se poate simți mai neajutorat și mai nefolositor. Dar nu contează ce suntem noi, ci ce este Dumnezeu, aceasta va determina ceea ce se va face. Și aceasta este de ajuns. „Cel care vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este”.

„Da, dar eu sunt așa de...”

Stop! Nu contează ce ești tu, ci ce este El. Dacă vii la Dumnezeu crezând că El este, nu vei mai spune despre tine însuși „eu sunt”.

„Dar ascultă-mă. Am vrut doar să spun că eu nu sunt nimic”.

Bineînțeles că nu ești; aceasta este exprimat în afirmația că El este. Atâta vreme cât El este, nu ai nevoie ca tu să fii. Lasă-L pe El să fie ceea ce este – totul – și atunci vei găsi fericirea în adevărul că tu nu ești nimic. Dar nu uita că singura cale de a afirma că tu nu ești nimic este aceea de a recunoaște că Dumnezeu și doar Dumnezeu este.” *E.Waggoner – Comori din Isaia, cap. 9*

80. Un motiv de bucurie, nu de descurajare

„Ba încă și Legea a venit ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” Romani 5:20

„Totuși, vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihânirea și judecata.” Ioan 16:7,8

„Nu fiți descurajați la vederea cărnii păcătoase. Este numai lumina Spiritului lui Dumnezeu, iar prin discernământul minții lui Hristos veți putea vedea atât de mult păcat în carnea voastră, și cu cât veți vedea mai mult păcat în carnea voastră, cu atât mai mult Spirit al lui Dumnezeu aveți. Acesta este testul cel sigur. Și atunci când veți vedea păcatul care abundă în voi, mulțumiți lui Dumnezeu că aveți atât de mult din Spiritul Său încât puteți vedea păcătoșenia și puteți și cu siguranță că atunci când păcatul abundă, harul abundă și mai mult pentru ca, „așa cum păcatul stăpâna în vederea morții, tot așa să stăpânească harul prin neprihânire pentru viața veșnică în Isus Hristos Domnul nostru.” *A.T. Jones - Review and Herald*” 18 Aprilie 1899

81. Prin natura noastră, înstrăinați de Dumnezeu

„Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Romani 3:23

„Aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.” Efeseni 2:12

„Având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor. Efeseni 4:18

„Prin natura noastră suntem înstrăinați de Dumnezeu. Duhul sfânt descrie starea noastră astfel: ‘morți în greșeli și păcate’, ‘tot capul e bolnav și toată inima suferă de moarte’, ‘nimic nu-i sănătos.’ Noi suntem prinși în cursa lui Satana; ‘de care au fost prinși ca să-i facă voia.’” *E.White - Calea către Hristos, p.43*

„Păcatul nu numai că ne desparte de Dumnezeu, dar și nimicește în sufletul omului atât dorința cât și puterea de a-L recunoaște.” *E.White – Educație, p.30*

„Este imposibil să scăpăm prin noi înșine din prăpastia păcatului în care au căzut inimile noastre.” *E.White – Calea către Hristos, p.14,15*

82. În întregime răi

„Știi, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac.” Romani 7:18

„Deci, deoarece din rău nu poate ieși decât rău, iar inima omului produce numai rău, ar însemna să negi Scriptura dacă ai pretinde că omul poate să facă singur vreun lucru bun. În primul rând, deoarece Biblia spune că el nu poate. În al doilea rând oricine spune că există vreo putere în om să facă binele prin aceasta el neagă că răul există în om. Pentru că în om nu poate exista și bine și rău în mod natural. O fântână nu poate da și apă dulce și apă amară. Puțină apă otrăvită va infesta întreaga fântână. ‘Puțin aluat dospește toată plămădeala.’ (1Cor. 5:6) Astfel, dacă există rău în om prin natura sa, el trebuie să fie, cum spune Scriptura, în întregime rău. Deci, oricine spune că poate face de la el un lucru bun, oricât de mic, neagă că ar fi vreo urmă de rău în el. Dar Hristos a spus adevărul despre om în cuvintele: ‘Despărțiți de Mine nu puteți face nimic.’ (Ioan 15:5).

În al treilea rând mai există o altă poziție posibilă pentru cel ce spune că poate să facă binele prin el însuși și anume pretinzând că poate transforma răul în bine. Sunt mulți care pretind că răul este numai un ‘bine nedevelopat’; dar aceștia nu sunt mai hotărâți decât cei care susțin că pot să facă binele prin ei înșiși. A spune că răul este bine nedevelopat înseamnă să negi Biblia, care spune că omul nu are nimic bun în el. Iar a lăsa să se înțeleagă că păcatul poate fi schimbat în bunătate înseamnă a te așeza deasupra lui Dumnezeu; pentru că El nu poate face aceasta. Procedând astfel ar însemna ca Dumnezeu să se contrazică, pentru că El este neprihânire.

Numai Dumnezeu este bun. Scriptura arată aceasta cu claritate. Când Hristos a fost pe pământ ‘tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om, care a îngenuncheat înaintea Lui, și L-a întrebat: ‘Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?’ ‘Pentru ce Mă numești bun?’ i-a zis Isus. ‘Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.’ (Marcu 10:17,18) Pentru că Dumnezeu singur este bun, înseamnă că oricine pretinde că are bunătate în el însuși, se face egal cu Dumnezeu. Omul care face aceasta practic se consideră a fi Dumnezeu.” *E.Waggoner – Evanghelia în creațiune, p.30*

83. Convinși pe deplin de răutatea minții firești

„Poate un Etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” Ieremia 13:23

„Din tâlpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate, și nealinate cu untdelemn.” Isaia 1:6

„Acea ale căror inimi au fost mișcate de Duhul convingător al lui Dumnezeu văd că nu este nimic bun în ei. Ei văd că tot ce au făcut este amestecat cu iubire de sine și păcat.” *E.White – Cugetări, p. 10*

„Firea pământescă este vrăjmașă împotriva lui Dumnezeu și se răzvrătește contra voinței Lui. Lăsați-o să se scuture o dată de jugul ascultării și inconștient ea va aluneca în fărâdelegi criminale. Mi-a fost arătat ce este omul fără cunoașterea voinței lui Dumnezeu. Păcate și nelegiuiri umplu măsura vieții lui.” *E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.4, p.16*

„Vanitatea inerentă naturii umane crește continuu prin încurajare.” *E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.4, p.680*

„După păcătuirea sa, el (omul) n-a mai putut găsi deloc bucurie în sfințenie și, ca urmare, a căutat să se ascundă de prezența lui Dumnezeu. Aceasta este încă starea inimii nerenăscute. O astfel de inimă nu este în armonie cu Dumnezeu și, deci, nu găsește nici o bucurie în comuniunea cu El.” *E.White – Calea către Hristos, p.17*

„Inima firească este în vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu și ea va rezista celor mai clare dovezi ale adevărului. Cei răi nu vor accepta lumina care condamnă mersul rău al acțiunilor lor.” *E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.5, p. 359*

„Inima omului este rece din fire, întunecată și lipsită de iubire. Ori de câte ori cineva dă pe față un spirit de milă și iertare, nu face aceasta de la sine, ci prin influența Duhului lui Dumnezeu, care planează asupra inimii sale. ‘Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi.’” *E.White – Cugetări, p.21*

84. Ce putem face în propriile puteri

„Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânăjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză, și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul.” Isaia 64:6

„Pânzele lor nu slujesc la facerea hainelor, și nu pot să se acopere cu lucrare lor; căci lucrările lor sunt niște lucrări nelegiuite, și în mâinile lor sunt fapte de silnicie.” Isaia 59:6

„Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebnci. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.” Romani 3:12

„Cel ce încearcă să ajungă în cer prin propriile sale lucrări, prin păzirea Legii, încearcă un lucru imposibil. Omul nu poate să fie salvat fără ascultarea din partea sa, dar faptele sale nu trebuie să vină de la el; Hristos ar trebui să lucreze în el și voința și înfăptuirea după bunul Său plac. (...) Tot ceea ce poate face omul fără Hristos este murdărit de egoism și păcat; dar ceea ce este adus la înfăptuire prin credință este vrednic de a fi primit de Dumnezeu.” *E.White – Harul uimitor, p.176*

„Pentru că se despărțiseră de Dumnezeu, depinzând exclusiv de puterea omenească, tăria lor era slăbiciune. Nu reușeau să atingă nici măcar standardul pe care ei înșiși îl stabiliseră. Lipsa adevăratei desăvârșiri era suplinită prin etalări de suprafață și declarații fără acoperire. Aparența a luat locul realității.” *E.White – Educație, p.75*

85. Venerați-L pe Dumnezeu!

„Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea. - În adevăr, poporul este ca iarba: iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.” Isaia 40:7,8

„O dată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit că ‘Puterea este a lui Dumnezeu.’” Psalmi 62:11

„Să venerăm atunci iarba câmpului ca fiind superioară nouă? Nicidecum, pentru că ați avut dreptate într-un anumit sens, că iarba nu are nici o putere. Este folosită ca simbol al slăbiciunii și fragilității. Astăzi este și mâine nu. De unde provine atunci acea minunată putere care este manifestată în creșterea sa și pe care noi o obținem mâncând-o și asimilând-o? – Din cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și rămâne. ‘Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător.’ Este forță și energie. Este înțelepciune. Hristos susține toate lucrurile cu cuvântul puterii Lui. Evrei 1:3. Cuvântul Său la început a spus: ‘Să dea pământul iarbă’ și în ascultare de acel cuvânt pământul dă iarbă până astăzi. Toată viața și energia care este manifestată în creșterea plantei este viața cuvântului care este în el. Puterea veșnică și divinitatea lui Dumnezeu sunt clar văzute în fiecare plantă vie. Rom. 1:20. Semințele ierbii pe care le mâncăm transformate în pâine nu sunt decât mijloace de a ne transmite viața și puterea lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu este mare, doar El are viață, înțelepciune și tărie. Venerați-L pe Dumnezeu!

Aceasta este lecția pe care trebuie să o învățăm din afirmația că toată făptura este iarba. Este adevărul simplu și nu există mângâiere în nimic altceva decât în adevăr. O minciună ne poate înșela și ne poate face să credem că totul este bine, dar nu poate da o mângâiere reală. Omul care ne spune că nu este nici un pericol când există un pericol, nu este un mângâietor. Mângâietorul este acela care semnalează pericolul și calea de scăpare. Acum, ca rezultat al nerecunoașterii faptului că suntem iarba, suntem cu toții angajați în a face dumnezei din noi înșine. Ne imaginăm că avem putere în noi înșine. Adevărul e că puterea aparține lui Dumnezeu. Ps. 62:11. Doar ca extensie a faptului că gândim că avem vreo

putere, ne privim pe noi înșine ca Dumnezeu. Intenționăm chiar să împărțim onorurile cu Dumnezeu, spunând: „Am atât de puțină tărie” și crezând că am făcut o minunată confesiune de umilință. În realitate am spus: „Nu sunt un Dumnezeu atât de mare ca Cel din cer”. Aceasta nu înseamnă a te teme de Dumnezeu și a-I da slavă. Dumnezeu ne spune adevărul clar, că nu avem nici o putere, ca să învățăm „Iată, Dumnezeu este tăria mea.” *E. Waggoner – Comori din Isaia, cap.37*

86. Dumnezeu este totul!

„*Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: „Iată Dumnezeul vostru!”*” *Isaia 40:9*

„*El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”*” *Apocalipsa 14:7*

„Acesta este Cuvântul care vă este predicat prin Evanghelie. Evanghelia Îl prezintă pe Dumnezeu drept Creator, ca suprem. Prezintă un Salvator atotputernic, care salvează prin puterea Lui de a crea, având în vedere că salvează creându-ne din nou. De aceea, trebuie să ne așteptăm ca în măsura în care ne apropiem de sfârșit, această Evanghelie va fi prezentată mai clar. Din ce în ce mai tare trebuie rostit strigătul care arată oamenilor că sunt absolut nimic în ei înșiși și că Dumnezeu este totul. În El este toată plinătatea și din plinătatea Lui am primit cu toții. Noi suntem nimic, dar El ne dă totul dându-ni-se pe Sine.

Evanghelia nu ne spune să ne uităm la noi înșine, ci la Dumnezeu. Ne spune ce suntem și apoi spune: „Iată Dumnezeul vostru!”. Trebuie să acceptăm afirmația lui Dumnezeu referitoare la ce suntem și nu este deloc dificil când avem aceasta clar în mintea noastră. Dar știind că suntem nimic, nu trebuie să mai pierdem nici un timp uitându-ne la noi înșine, căci este sigur că va fi o pierdere de timp a ne uita la nimic. Grija noastră este „Iată Dumnezeul nostru!”. Unde să ne uităm ca să Îl vedem? Uitați-vă la tot ce a făcut – la ceruri, la mări, la pământ și la tot ce este în ele. Când ne vedem pe noi înșine așa cum ar trebui în fiecare zi, să recunoaștem doar faptul că „în El trăim, ne mișcăm și ne avem ființa”. Nici o faptură să nu se slăvească în om, ci „să se teamă de Dumnezeu și să-I dea slavă”, și să se închine Celui ce a făcut cerul, pământul, marea și izvoarele apelor.” *Apoc. 14:7. E. Waggoner – Comori din Isaia, cap.37*

87. Cel mai mare pericol din viața ta

„*Luați seama, deci, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu.*” *Evrei 3:12*

„Cel mai mare pericol care există pentru această adunare și pentru poporul nostru de pretutindeni este de a nu vedea lucrurile care îi privesc pe ei personal, ci de a privi mai mult la lucrurile care sunt în afară. Ei vor privi la lucrurile care sunt în afară și la realitatea lor, mai mult decât vor căuta să vadă că inimile lor nu sunt în ordine cu Dumnezeu. Ei vor mai degrabă aceste lucruri ca pe un fel de teorie, în loc să aibă pe Hristos viu înăuntrul lor, pentru ca să poată fi pregătiți în frica de Dumnezeu și în mântuirea lui Dumnezeu să dea piept cu toate acele lucruri care sunt o realitate vie în afară. Acesta este cel mai mare pericol, așa cum am spus, în această adunare, și noi îl putem transmite oricui mărturisește a fi păzitor al Sabatului, din această lume.” *A. Jones – Solia îngerului al treilea, p.136*

88. Recunoaște deplin adevărul: sunt orb și nu știu aceasta

„*Dacă ați fi orbi’ le-a răspuns Isus „n-ați avea păcat”; dar acum ziceți: „Vedem.” Tocmai de aceea, păcatul vostru rămâne.*” *Ioan 9:41*

„Când Isus ne spune că suntem orbi, lucrul pe care îl avem de făcut este să spunem: „Doamne suntem orbi.” El a spus acelor oameni că ei erau orbi, dar ei au spus ca nu era așa. Așa era, ei erau orbi. Dacă ei ar fi mărturisit orbirea lor ei ar fi văzut pe Dumnezeu în vindecare acelu orb. De aceea, fraților, nevoia noastră este să ne întoarcem la solia către Laodicea și să mărturisim că orice cuvânt pe care-L spune este adevărat. Când ne spune că suntem ticăloși, să spunem Domnului: ‘Așa este, eu sunt ticălos’; mizerabil, ‘așa este, eu sunt mizerabil’; sărac, ‘așa este, eu sunt sărac, cu desăvârșire un cerșetor, și eu niciodată nu voi fi altceva în lume’; orb, ‘eu sunt orb și niciodată nu voi fi altfel’; gol, ‘așa este și eu nu știu aceasta, de asemenea este așa. Nu știu deloc așa cum ar trebui să știu.’ Și apoi Îi voi spune aceasta în fiecare zi și în fiecare oră, ‘Doamne totul este așa; dar, oh, în locul ticăloșiei mele, dă-mi mulțumirea ta; în locul nenorocirii mele dă-mi mângâierea Ta; în locul sărăciei mele, umple-mă de toate bogățiile tale; în locul orbirii mele, fii Tu vederea mea; în locul goliciunii mele, oh, îmbracă-mă cu neprihănirea Ta; și ceea ce nu știu, Doamne, învață-mă Tu.’ (Adunarea: ‘Amin.’) Fraților, când venim cu o singură inimă și un gând în această poziție, nu vom mai avea nici o dificultate în pocăință. Nu ne va fi greu să ne pocăim, și în această pocăință nu există lipsă.” *A.T. Jones – Solia îngerului al treilea, p.141,142*

89. Păcate incurabile

„Păzește, de asemenea, pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari.” Psalmi 19:13

„Este un neam de oameni care se crede curat, și totuși, nu este spălat de întinăciunea lui.” Proverbe 30:12

„Păcatele care sunt incurabile și aproape în totul lipsite de speranță sunt mândria personală și greșita imagine de sine. Acestea sunt obstacole în calea dezvoltării. Cum ar putea fi curățat un om care are defecte de caracter, dar nu reușește să înțeleagă aceasta, care este atât de plin de mulțumire de sine, încât nu-și poate vedea propriile greșeli? „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi” (Mat. 9:12). Cum ar putea progresa cineva, în timp ce crede că este desăvârșit?” E.White – *Minte, caracter și personalitate*, vol.2, p.352

„Răul, care a pricinuit căderea lui Petru și care a ținut departe pe Fariseu de comuniunea cu Dumnezeu, se dovedește și astăzi a fi ruina multor mii de oameni. Nu este nimic așa de ofensator pentru Dumnezeu sau atât de periculos pentru sufletul omenesc, decât mândria și încrederea în sine. Dintre toate păcatele, acesta este cel mai de plâns și greu de vindecat.

Singura noastră siguranță este într-o continuă neîncredere în eul nostru și dependența noastră de Domnul Hristos.” E.White – *Parabolele Domnului*, p.155,156

90. Păcate mari

„Mândria merge înaintea pieirii, și trufia merge înainte căderii.” Proverbe 16:18

„Frica de Domnul este urârea răului; trufia și mândria, purtarea rea și gura... mincinoasă, iată ce urăsc eu.” Proverbe 8:13

„Dumnezeu nu consideră toate păcatele ca fiind egale; există grade de vinovăție, în aprecierea Sa, ca și în cea a omului; dar oricât de neînsemnat ar părea în ochii oamenilor un păcat sau altul, nici un păcat nu este mic înaintea lui Dumnezeu. Judecata omului este părtinitoare, nedesăvârșită, dar Dumnezeu apreciază toate lucrurile așa cum sunt în realitate. De pildă, un bețiv este disprețuit și i se spune că păcatul său îl va exclude din împărăția cerurilor; în timp ce mândria, egoismul și lăcomia rămân, prea adesea, nemustrate. Totuși, aceste păcate sunt în mod deosebit ofensatoare pentru Dumnezeu, pentru că sunt contrare bunătății caracterul Său, acelei iubiri neegoiste care formează atmosfera lumilor necăzute în păcat. Cel care cade în unele păcate grele poate ajunge să aibă un simțământ de rușine, să-și vadă nimicia și să simtă nevoia după harul lui Hristos, dar mândria nu simte această nevoie și, în acest fel, ea închide inima în fața Domnului Hristos și a binecuvântărilor nespuse de mari pe care El a venit să ni le dea.” E.White - *Calea către Hristos*, p.31

„Nimeni nu este mai departe de Împărăția cerului ca formalisții plini de neprihănirea lor de sine, plini de mândrie pentru realizările lor, în timp ce sunt cu totul lipsiți de spiritul lui Hristos, iar invidia, gelozia sau iubirea de popularitate și de a fi lăudați îi stăpânesc. Ei aparțin aceleiași clase căreia Ioan i s-a adresat ca fiind o generație de năpârci, copiii ai celui rău. Există astfel de persoane printre noi, nevăzute și nesuspectate. Ei slujesc cauzei lui Satana mult mai eficient decât cel mai josnic nelegiuit; pentru că acesta din urmă nu-și ascunde adevăratul său caracter, el apare așa cum este.” E.White – *Mărturii pt. Comunitate*, vol.5, p.227

„Mândria și ambiția nutrite în inima lui Lucifer au fost acelea care l-au dat afară din cer. Aceste rele sunt profund înrădăcinate în natura noastră căzută și, dacă nu vor fi smulse, vor înăbuși orice însușire bună și nobilă și vor aduce ca roade funeste invidia și cearta.” E.White – *Mărturii pt. Comunitate*, vol.5, p.243

91. Cei bolnavi au trebuință de doctor

„Isus, când a auzit acest lucru, le-a zis: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.”” Marcu 2:17

„Vameșul sta departe, și nu îndrăznește nici ochii să-și ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”” Luca 18:13

„Noi însă trebuie să avem o cunoaștere care să ducă la pocăință, mai înainte ca noi să putem găsi iertare și pace. Fariseii nu aveau nici o convingere despre păcatul lor. Duhul Sfânt nu putea lucra cu ei. Sufletul lor era închis într-o platoșă a îndreptăririi de sine, asupra căreia săgețile lui Dumnezeu, ascuțite și bine țintite de mâinile îngerilor, nu pot s-o străpungă. Numai acela care se recunoaște a fi un păcătos poate fi mântuit de Domnul Hristos. (...) Noi trebuie să ne cunoaștem adevărata noastră stare, altfel, noi nu vom simți nevoia noastră după ajutorul Domnului Hristos. Noi trebuie să înțelegem primejdia noastră sau, de nu, nu vom alerga spre un loc de refugiu. Noi trebuie să simțim durerile cauzate de rănilor noastre, sau, de nu, nu vom dori să fim vindecați.” E.White – *Parabolele Domnului*, p.105

„Rugăciunea vameșului a fost ascultată deoarece ea a fost manifestarea dependenței ce căuta să se prindă de cel Atotputernic. Eul personal nu era decât o rușine pentru vameș. Tot așa trebuie văzut de toți aceia care caută pe Dumnezeu. Prin credință – credință care renunță la orice încredere în sine – cel ce se roagă trebuie să se prindă bine de puterea Celui veșnic.” E.White – *Parabolele Domnului*, p.160

92. Fericire pentru cei săraci în duh

„Apoi a început să vorbească și să-i învețe astfel: Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!”
Matei 5:2,3

„Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătați, și pe cei bogați i-a scos afară cu mâinile goale.” Luca 1:53

Aceste cuvinte veneau ca ceva straniu și nou la urechile mulțimii uimite. O astfel de învățătură era cu totul deosebită de tot ce auziseră oamenii vreodată din gura vreunui preot sau rabin. Nu vedeau în ea nimic care să le lingusească mândria sau să le hrănească nădejtile ambițioase.

În zilele lui Hristos, conducătorii religioși ai poporului își închipuiau că sunt bogați în lucrurile spirituale. Rugăciunea fariseului: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni” (Luca 18,11), exprimă simțământul clasei sale și, într-o mare măsură, al întregii națiuni, dar în gloata din jurul Domnului Isus erau unii care își dădeau seama de sărăcia lor spirituală. Atunci când s-a descoperit puterea divină a Domnului Isus, cu prilejul pescuirii minunate, Petru a căzut la picioarele Mântuitorului, exclamând: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos”. Tot așa, în mulțimea adunată pe munte, erau mulți care, în prezența curăției Sale, simțeau că sunt „ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi” (Apoc. 3,17) și doreau din toată inima „harul lui Dumnezeu, care aduce mântuirea” (Tit 2,11). În aceste suflete, cuvintele de întâmpinare ale Domnului Hristos au trezit nădejde; ei au văzut că viața lor era sub binecuvântarea lui Dumnezeu.

Isus prezentase cupa binecuvântării înaintea acelor care își închipuiau că sunt „bogați și nu duc lipsă de nimic” (Apoc. 3,17), dar ei s-au întors cu dispreț de la darul plin de milă. Acela care crede că are de toate, care gândește că este destul de bun, și este mulțumit cu starea sa, nu caută să devină un părtaș al harului și neprihănirii lui Hristos. Mândria nu simte nici o nevoie și astfel ea închide inima în fața lui Hristos și a infinitelor binecuvântări pe care El vine să le dea. În inima unei asemenea persoane nu este loc pentru Isus. Aceia care sunt bogați și cinstiți în ochii lor nu cer în credință și nici nu primesc binecuvântarea lui Dumnezeu. Ei au impresia să sunt plini și, de aceea, pleacă goi. Aceia care își dau seama că nu se pot mântui cu nici un chip prin ei înșiși, sau că nu sunt în stare să facă nici un lucru bun prin ei înșiși, sunt cei ce prețuiesc ajutorul pe care poate să-l dea Hristos. Ei sunt cei săraci în duh, pe care Hristos îi numește fericiți.”
E. White - Cugetări, p.7,8

93. Cel mai comun lucru din lume – îndreptățirea de sine

„Dar toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să se dezvinovățească. Cel dintâi i-a zis: „Am cumpărat un ogor, și trebuie să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți.”” Luca 14:18

„Nu este nimic mai comun în această lume ca îndreptățirea de sine – dorința de a-ți susține cauza și a demonstra că ai dreptate și nu ai făcut nici un rău. Cu toții am avut experiențe în acest lucru. Tendința este inerentă naturii umane. „Dar toți, de comun acord, au început să se scuze.” Luca 14:18. Adică, toți au început să arate ceea ce priveau ei ca motiv bun pentru a nu se supune chemării regelui. Acum, dacă se poate da un motiv bun, o scuză rezonabilă pentru orice curs, aceea arată că acel curs este bun. Astfel, orice scuză pe care o face cineva pentru faptele sale – pentru faptul că nu Îl slujește pe Dumnezeu – este o pretenție că este drept în el însuși, fără să ia în seamă pe Domnul. În ce ne încredem când facem asta? – Evident, în noi înșine – în lucrările propriilor noastre mâini. Atunci, nu diferim cu nimic de omul descris în acest capitol. O inimă înșelată ne-a rătăcit și ne hrănim cu cenușă. Dacă ne mărturisim păcatele, vom găsi milă de la Dumnezeu, deoarece mărturisindu-le recunoaștem că Dumnezeu este, și că este de drept; iar El este milă. Tot ceea ce avem deci nevoie este să ne mărturisim păcatele, nu pentru că Dumnezeu Își apără demnitatea și dorește să ne umilească, ci pentru că numai mărturisind că suntem greșiți și că El este drept ne vom încrede în El, care este singura sursă de viață și neprihănire.” E. Waggoner – Comori din Isaia, cap.51

94. Cunoașterea de sine – o mare știință

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cereți-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” 2 Corinteni 13:5

„Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” Ieremia 17:9

„A te cunoaște pe tine însuși este o mare știință.” E. White – Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi, p.57

„Tinerii au multe lecții de învățat, și cea mai importantă lecție este cunoașterea de sine.” E. White – Solii pentru tineret, p.446

„Aveți atât de multă nevoie de cunoaștere de sine! Neștiința propriilor voastre inimi vă face să treceți cu vederea necesitatea unei experiențe vii, zilnice în viața divină. Într-un anumit grad, nesocotiți oportunitatea de a avea în mod constant asupra voastră o înrăurire divină. Aceasta este absolut necesară pentru înfăptuirea lucrării lui Dumnezeu. Dacă o neglijați și treceți mai departe cu un spirit de independență și încredere în voi înșivă, veți fi lăsați să faceți greșeli mari. Trebuie să întrețineți în mod constant o smerenie a minții și un spirit de dependență. Cel care își simte propria slăbiciune va privi mai sus de propria persoană și va simți nevoia de a primi în mod constant putere de sus. Harul lui

Dumnezeu îl va conduce să practice și să întrețină un spirit de continuă recunoștință. Cel care își cunoaște cel mai bine propriile slăbiciuni va ști că numai harul fără pereche al lui Dumnezeu este acela care va triumfa asupra răzvrătirii inimii. Aveți nevoie să vă familiarizați atât cu punctele slabe, cât și cu cele tari din caracterele voastre pentru a fi întotdeauna păziți de a vă angaja în încercări și de a vă asuma responsabilități pentru care Dumnezeu nu v-a avut niciodată în vedere.” *E.White - Mărturii pt. comunitate, vol.3, p.321,322*

„Dumnezeul nostru este un ajutor, întotdeauna prezent la timp de nevoie. El este în permanență informat despre cele mai secrete gânduri ale inimilor noastre, despre toate intențiile și scopurile sufletelor noastre.(...) Dar ființele mărginite, rareori se cunosc pe ele însele. Ele nu înțeleg propria lor slăbiciune. Dumnezeu le cunoaște mai bine decât se cunosc ele însele și știe cum să le conducă...” *E.White – Înalta noastră chemare, p.313*

95. Să ne smerim cu adevărat

„Smeriți-vă, deci, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe.” *1 Petru 5:6*

„Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului.” *Țefania 2:3*

„Copiii lui Israel au fost smeriți în vremea aceea, și copiii lui Iuda au câștigat biruința, pentru că se sprijiniseră pe Domnul, Dumnezeul părinților lor.” *2Cronici 13:18*

„Mândria inimii este o înfricoșătoare trăsătură de caracter. ‚Mândria merge înaintea pieirii.’ Acest lucru este adevărat în familie, în biserică și națiune. (...) Prețiosul dar al smereniei este întristător de absent în slujire și în biserică. Bărbați care predică adevărul socotesc prea înalte propriile lor aptitudini. Adevărata smerenie îl va face pe om să-L înalțe pe Hristos și adevărul și să-și dea seama de dependența lui absolută de Dumnezeul adevărului. Este dureros să înveți lecții de umilință, totuși nimic nu este mai folositor în final. Durerea care însoțește învățarea lecțiilor de umilință este consecința faptului că noi ne-am încurajat printr-o falsă prețuire de sine, așa încât nu suntem în stare să vedem nevoia noastră cea mare. Vanitatea și mândria umplu inimile oamenilor. Numai harul lui Dumnezeu poate opera o reformă.

Lucrarea ta, frate, este să te umilești și să nu aștepti să te umilească Dumnezeu. Mâna lui Dumnezeu uneori apasă greu asupra oamenilor spre a-i umili și a-i aduce într-o poziție cuvenită înaintea Lui; dar cu cât mai bine este să păstrăm umilită inima noastră zilnic înaintea lui Dumnezeu. Ne putem umili noi înșine sau ne putem înălța în mândrie și să așteptăm până ce ne umilește Dumnezeu.” *E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.4, p.378,379*

„Mândria se înalță până la slăvirea de sine, făcând ființa omenească să facă un zeu din sine. Evanghelia lui Hristos sfințește sufletul, alungând iubirea de sine.” *E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.9, p.213*

„Ce anume ar putea face ca mintea omenească să-și poată forma o corectă imagine cu privire la sine? Doar crucea de pe Calvar. Când privim la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, orice tendință a slăvirii de sine se va prăbuși în țărână.

În timp ce privirile noastre se îndreaptă în sus, inima se umple de un spirit al nevredniciei care o conduce la umilință. Când contemplăm crucea, suntem înzestrați cu puterea de a înțelege darurile minunate pe care aceasta le-a pus la dispoziția tuturor credincioșilor. Dumnezeu în Hristos, dacă este privit ținută, va risipi mândria omenească, iar în locul înălțării de sine, se va instaura o umilință adevărată.” *E.White - Scrisoarea 20, 1897*

96. Ești dispus să vezi?

„Căci oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.” *Ioan 3:20*

„Ce bine știi să-ți întocmești căile când este vorba să cauți ce iubești! Chiar și la nelegiuire te deprinzi.” *Ieremia 2:33*

„În loc să te dezaprobi doar pe tine pentru defectele tale, tu dezaprobi împrejurările și ocaziile care te-au făcut să dezvolți trăsăturile din caracterul tău care zăceau adormite sau ascunse în interior, dacă nu se ivea ceva ca să le tulbure și să le trezească la viață și la acțiune. Atunci ele au apărut în toată puterea și diformitatea lor. Tu te înșeli cu ideea că aceste trăsături nu există, până ce nu ești adus în situații care te fac să acționezi și să vorbești într-un fel care le descoperă tuturor. Nu ești dispus să vezi și să mărturisești că firea ta pământească, n-a fost încă schimbată și adusă în supunere față de Hristos. Tu n-ai răstignit încă eul.” *E.White - Mărturii pt. comunitate, vol.2, p.572,573*

97. Un motiv de mare bucurie

„Aruncă, deci, aurul în țărână, aruncă aurul din Ofir în prundul pâraielor! Și atunci Cel Atotputernic va fi aurul tău, argintul tău, bogăția ta. Atunci Cel Atotputernic va fi desfătarea ta, și îți vei ridica fața spre Dumnezeu.” *Iov 22:24-26*

„Unii au spus că nu pot vedea cum poate un om să se recunoască a fi ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol și că nu o știe și în același timp să se bucure în Domnul. Dar așa vrea să știi cum poate cineva să se bucure altfel. Așa vrea să știi

cum poate să se bucure cineva în Domnul, câtă vreme crede despre sine că este drept. Puteți spune? Eu nu-mi pot imagina. Dar când un om știe că este ceea ce Domnul spune că este, și recunoaște aceasta și apoi vede că Domnul este atât de bun încât îl primește exact așa cum este și îl pregătește să stea în prezența lui Dumnezeu pentru toată veșnicia, atunci acest om are pentru ce să se bucure. Și el nu poate face altceva decât să se bucure.

Pentru că fraților, Domnul nu ne salvează pentru că suntem buni, ci pentru că El este bun. Nu uitați aceasta! El nicidecum nu ne mântuiește și nici nu ne binecuvântează în lucrarea Sa pentru că suntem buni, ci pentru că El este bun iar noi suntem răi. Și fericirea este că El ne va binecuvânta atât de mult, pe când noi suntem atât de răi. Iar bucuria acestui fapt este că El ne mântuiește și ne face să reflectăm chipul Său, deși suntem așa de răi. De aici vine bucuria.” *A.Jones – Solia ingerului al treilea, p.149*

98. Ne punem toată încrederea în Isus

„Măcar că trăim în firea pământescă, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământescă. Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământesti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” *2 Corinteni 10:3-5*

„Și atunci, dacă este înțeles faptul că persoana convertită are aceeași carne păcătoasă [ca și cea neconvertită], ea este pe deplin convinsă că în carnea sa nu locuiește nici un lucru bun căruia să-i acorde vreodată încredere. Și acesta fiind adevărul, el trebuie să depindă în întregime de cu totul altceva decât de carne, și anume de Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu. Sursa sa de tărie și speranță nu este nicidecum carnea, ci numai în Hristos Isus. Și fiind permanent veghetor, suspicios și neîncrezător în carne, el nu va aștepta nimic bun din acea sursă, și este pregătit de puterea lui Dumnezeu pentru a respinge și înfrânge fără milă fiecare impuls sau sugestie care ar putea proveni din ea, și astfel nu cade, nu se descurajează, ci merge din biruință în biruință, din putere în putere.

Așadar, vedeți cum convertirea nu așază o carne nouă pe vechiul spirit, ci un nou Spirit în carnea cea veche. Nu este scopul ei de a aduce o carne nouă minții celei vechi, ci o nouă minte în carnea cea veche.” *A.T. Jones - Review & Herald, 18 Aprilie 1899*

99. V-a fost brațul Domnului descoperit?

„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului? El a crescut înaintea Lui ca o odrăslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.” *Isaia 53:1,2*

„Dacă citim această lecție doar ca o profeție istorică, pierdem totul. Dacă ne gândim numai la ce a avut loc în trecut, la respingerea lui Isus acum o mie opt sute de ani, pentru ca nu a întâmpinat așteptările oamenilor, am citit fără nici un folos. În cazul acesta brațul Domnului nu ni s-a revelat. Nu am crezut raportul. Ce înseamnă el pentru noi, pentru mine și pentru tine? Înseamnă că indiferent cât de uscate și sterpe sunt viețile noastre, Dumnezeu poate face să răsără râuri bogate de binecuvântări; chiar dacă suntem și creștem într-un pământ uscat, puterea minunată a lui Dumnezeu se poate descoperi în noi. Împrejurările noastre sunt foarte nefavorabile; avem atât de multe greutăți cu care ne luptăm; totul este împotriva noastră; nu este nici o privescătoare că ne-am putea ridica.’ Ah, da, deseori am murmurat în acest fel. Nu am crezut raportul despre rădăcina ieșită dintr-un pământ uscat. Acela a fost necazul nostru și singurul necaz; pentru că atunci când vedem brațul Domnului, nu poate exista nici un necaz. Cu Dumnezeu nu este nimic imposibil. Isus a fost născut și crescut în cele mai nefavorabile condiții, pentru ca nimeni să aibă vreun motiv de descurajare. Nimeni nu a fost vreodată mai sărac decât El, nimeni nu a avut mai puține avantaje; nimeni nu a fost mai disprețuit și mai rău tratat și atât de puțin apreciat ca El. Și pentru ce toate acestea? – Pentru a ne arăta că dacă vieții lui Dumnezeu i se permite să curgă prin cea mai moartă rădăcină din cel mai uscat pământ, nu numai că va găsi hrană pentru ea însăși, ci va fi capabilă să ofere sprijin întregii lumi. Ați crezut raportul? V-a fost brațul Domnului descoperit vouă? Ori de câte ori sunteți înclinați să vă plângeți de situația voastră și de lipsa ocaziilor voastre sau deveniți descurajați în fața privescătoarei, opriți-vă și puneți-vă aceste întrebări. ‘Examinați-vă voi înșivă dacă sunteți în credință.’ Vedeți dacă totuși credeți primele principii ale Evangheliei.” *E.Waggoner – Comori din Isaia, cap. 65*

100. Viață și binecuvântare doar prin cruce

„În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” *Galateni 6:14*

„Chiar dacă urmele blestemului se văd peste tot, lucrurile trăiesc, și oamenii trăiesc. Dar blestemul este moartea, și nici un om sau lucru creat nu poate muri și totuși să trăiască. Moartea ucide. Dar Hristos este Cel viu; El a murit dar este viu în vecii vecilor. Apocalipsa 1:18. El singur poate purta blestemul – moartea – și în baza meritelor sale să se întoarcă la viață. Pe pământ și în om este viață, în ciuda blestemului, pentru că Hristos a murit pe cruce. Fiecare fir de iarbă,

fiecare frunză din pădure, fiecare tufiș și copac, fiecare floare și fruct, chiar și pâinea pe care o mâncăm, este însemnată cu crucea lui Hristos. În propriile noastre corpuri este semnul lui Hristos răstignit. Peste tot se vede dovada acestei cruci.

Prin cruce există toate lucrurile. Prin El toate lucrurile se țin, și El nu există altfel decât în postura de Cel răstignit. Dacă n-ar fi crucea, starea generală ar fi o moarte universală. Nici un om n-ar putea să respire, nici o plantă n-ar putea să crească, nici o rază de lumină n-ar putea străluci din cer dacă n-ar fi fost crucea.” *E. Waggoner – Epistola către Galateni, p. 70*

101. Dumnezeu a luat inițiativa

„Noi rătăceam cu toți ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.” *Isaia 53:6*

„Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiți.” *Romani 5:6*

„Suflete abătut, chiar dacă ai păcătuit, prinde curaj, nu trebuie să gândești că Dumnezeu poate va ierta păcatele tale și-ți va îngădui să vii în prezența Lui. Dumnezeu a făcut primul pas. În timp ce erai încă vrăjmaș al Lui, El a plecat să te caute. Cu o inimă iubitoare asemenea unui păstor, El a lăsat pe cele nouăzeci și nouă și a plecat să caute pe cea pierdută. Sufletul lovit, rănit și gata să piară, El îl cuprinde în brațele iubirii Sale și, plin de bucurie, îl aduce în siguranță la staul.

Iudeii învățau, că mai înainte ca iubirea lui Dumnezeu să se manifeste față de păcătos, el trebuia să se pocăiască. După părerea lor, pocăința este o lucrare prin care oamenii pot câștiga favoarea cerului. Acest gând a făcut pe Farisei să exclame plini de uimire și mânie: „Acest om primește pe păcătoși.” Potrivit părerilor lor, El n-ar fi trebuit să permită nimănui să se apropie de El, cu excepția aceluia care se pocăiesc. Dar în parabola cu oaia pierdută, Domnul Hristos învață că mântuirea nu vine datorită faptului că noi căutăm pe Dumnezeu, ci datorită faptului că El ne caută. „Nu este nici unul care să aibă pricepere, nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut.” *Romani 3:11,12*. Noi nu ne pocăim pentru ca Dumnezeu să ne poată iubi, ci El își manifestă iubirea Sa față de noi pentru ca noi să ne pocăim.” *E. White – Parabolele Domnului, p. 189,190*

102. Hristos este atât de aproape de păcătos

„Ce zice ea [neprihănirea prin credință - notă] deci? „Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta.” Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești, deci, cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” *Romani 10:8,9*

„...ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bătăind, cu toate că nu este departe de fiecare din noi *Fapte 17:27*.

„Păcatul este comis de mine, în mine, și nu-l pot separa de mine. Să-l arunc asupra Domnului? Da, așa trebuie; dar cum? Pot eu oare cu mâinile mele să-l adun și să-l arunc, astfel încât el să fie așezat asupra Sa? Dacă l-aș putea separa de mine cât grosimea unui fir de păr, atunci aș fi în siguranță, indiferent ce s-ar întâmpla cu el, din moment ce n-ar fi găsit în mine. În acest caz m-aș putea lipsi de Hristos. Pentru că dacă păcatul n-ar fi găsit în mine, mi-ar fi indiferent unde ar fi găsit. Atunci ar fi departe de mine și aș fi curățat. Dar nu pot face nimic pentru a mă salva. De aceea toate eforturile de a mă separa de păcatele mele sunt fără de folos.

De aceea oricine îmi poartă păcatele trebuie să vină unde sunt eu, trebuie să vină în mine. Aceasta este ceea ce face Hristos. Hristos este Cuvântul și tuturor păcătoșilor care ar vrea să se scuze spunând că ei nu pot ști ceea ce Dumnezeu cere de la ei, El le spune: „Cuvântul este foarte aproape de tine; este în gura ta și în inima ta, ca să-l împlinești”. Vezi Deuteronom 30:11-14. (trad. King James). De aceea El spune, „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat din morți, vei fi mântuit”. *Romani 10:9*. Ce să mărturisim despre Domnul Isus? Mărturisește adevărul, că El este aproape de tine, chiar în gura ta și în inima ta, și crede că El este înviat din morți. Mântuitorul înviat este Mântuitorul răstignit. La fel cum Hristos înviat este în inima păcătosului, la fel Hristos răstignit este acolo. Dacă n-ar fi așa, n-ar fi nici o speranță pentru nimeni. Un om poate crede că Isus a fost răstignit cu două milenii în urmă și să moară în păcatele sale. Dar cel care crede că Hristos este răstignit și înviat în el are mântuirea.

Tot ceea ce orice om din lume are de făcut pentru a fi mântuit este să creadă adevărul; adică, să recunoască și să accepte starea de fapt, să vadă lucrurile așa cum sunt ele de fapt și să le mărturisească. Oricine crede că Hristos este răstignit în el, înviat în el și trăiește în el, este mântuit din păcat. Și el va fi mântuit atâta timp cât are această credință. Aceasta este singura mărturisire adevărată a credinței.” *E. Waggoner – Epistola către Galateni, p.48*

103. Ce este îndreptățirea prin credință?

„Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi.” *Luca 7:42a*

„Deoarece în ea [Evanghelie] este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință.”” *Romani 1:17*

„Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu de a lepăda în țărână gloria omenească pentru a face în favoarea omului ceea ce el, în propria-i putere, nu este în stare să facă. Abia atunci când oamenii își văd nimicicia, ei sunt pregătiți să fie îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos.” *E.White - Credința prin care trăiesc, p.111*

104. Îndreptățirea este pentru cei mai mari păcătoși

„O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși” dintre care cel dintâi sunt eu.” 1 Timotei 1:15

„Vameșul sta departe și nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat.” Luca 18:13,14

„Este ușor pentru mulți să creadă că sunt păcătoși și chiar să fie conștienți de aceasta; dar pentru ei este prea mult să creadă că Dumnezeu îi îndreptățește.

Și singurul motiv pentru care nu pot crede că Dumnezeu îi îndreptățește este faptul că ei sunt păcătoși, atât de păcătoși.

Dacă măcar ar putea găsi ceva bun în ei înșiși sau dacă s-ar putea îndrepta să facă mai bine, ar avea poate puțin curaj să spere că Dumnezeu îi îndreptățește. Da, ei s-ar justifica (îndreptăți) pe ei înșiși prin fapte și apoi ar pretinde că ei cred în îndreptățirea prin credință!

Dar, aceasta ar însemna că îndreptățirea nu are nici o valoare deoarece, dacă un om poate găsi binele în sine însuși, înseamnă că îl are deja și nu are nevoie să-l primească din altă parte. Dacă el se poate îndrepta și să facă mai bine prin el însuși, înseamnă că nu are nevoie de nici o îndreptățire de altundeva.

De aceea, este o contradicție în termeni să spun că sunt atât de păcătos încât nu văd cum mă poate îndreptăți Dumnezeu. Deoarece dacă nu sunt păcătos, nu am nevoie să fiu făcut neprihănit: înseamnă că sunt neprihănit. Nu există cale de mijloc între păcătoșenie și sfințenie.

Dar, când cineva se vede pe el însuși atât de păcătos încât nu vede acolo nici o speranță pentru îndreptățire, chiar acolo intră credința; într-adevăr numai acolo poate veni credința.” *E.Waggoner – Lecții de credință*

105. Avem nevoie de neprihănirea Lui

„Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.” Romani 7:14

„Pentru Adam, a fost posibil, înainte de căderea sa în păcat, să-și formeze un caracter drept prin ascultare de legea lui Dumnezeu. Dar el a dat greș în a face aceasta și, prin păcatul său, natura noastră este decăzută, iar prin noi înșine nu putem ajunge neprihăniți. Deoarece suntem păcătoși, nesfinți, nu putem păzi în mod desăvârșit legea cea sfântă a lui Dumnezeu. Noi nu avem o neprihănire a noastră, cu care să facem față, să răspundem cerințelor legii lui Dumnezeu. Dar Domnul Hristos a găsit o cale de scăpare pentru noi. El a trăit pe pământ în mijlocul încercărilor și ispitelor, așa cum trebuie să trăim și noi. El a trăit o viață fără păcat. A murit pentru noi și acum Se oferă să ia păcatele noastre și să ne dea în schimb neprihănirea Sa. Dacă ne predăm Lui și-L primim ca Mântuitor personal, atunci, așa păcătoasă cum ar fi viața noastră, noi suntem socotiți neprihăniți pentru El și prin El. Caracterul Domnului Hristos este pus atunci în locul caracterului nostru, și suntem primiți înaintea lui Dumnezeu ca și când n-am fi păcătuit niciodată.

Mai mult decât atât, Domnul Hristos schimbă inima. El locuiește prin credință în inima ta. Trebuie să păstrezi această legătură cu Hristos prin credință și printr-o continuă consacrare a voinței tale Lui și, atâta vreme cât faci acest lucru, El va lucra în tine și voința și înfăptuirea, după buna Sa găsire cu cale. Astfel poți spune: „Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credință în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2:20). De aceea spunea Domnul Hristos ucenicilor Săi: „Fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi” (Matei 10,20). Atunci, având pe Hristos lucrând în voi, veți da pe față același spirit și veți face aceleași fapte bune: fapte ale neprihănirii și ascultării.

Așadar, noi nu avem nimic în noi înșine cu care să ne mândrim. Nu avem nici un motiv pentru înălțare de sine. Singura noastră speranță este neprihănirea Domnului Hristos, care ne este atribuită, și acea lucrare prin care Duhul Sfânt lucrează în și prin noi.” *E.White – Calea către Hristos, p.63,64*

106. Puterea de a transforma un om este doar Hristos

„M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii.” Psalmi 40:2

„Toate oasele mele vor zice: „Doamne, cine poate, ca Tine, să scape pe cel nenorocit de unul mai tare decât el, pe cel nenorocit și sărac de cel ce-l jefuiește?” Psalmi 35:10

„Este imposibil să scăpăm prin noi înșine din prăpastia păcatului în care au căzut inimile noastre. Sunt rele și noi nu le putem schimba (...). Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești în general, toate acestea au sfera lor de acțiune; dar aici ele sunt cu totul fără putere. Ele pot produce o îndreptare exterioară a purtării omenești, dar nu pot schimba inima omului; ele nu pot curăți ieșirile vieții. Trebuie mai întâi o putere, care să lucreze dinlăuntru, trebuie o viață nouă de sus, pentru ca oamenii să fie întorși de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos (...). Ar fi o mare greșală și o fatală amăgire de sine, a crede că ceea ce trebuie și e în de ajuns omului este de a dezvolta părțile bune, pe care le-ar avea de la natură.” *E. White – Calea către Hristos, p.14,15*

107. Vești cum nu pot fi mai bune

„Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos!... Astfel, deci, după cum printr-o singură greșală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.” *Romani 5:17-19*

„Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!” *Isaia 55:1*

„Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. Prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” *E. White – Hristos lumina lumii, p.26*

„Voi aveți nevoie de pacea și iubirea Cerului în suflet. Bani nu o pot cumpăra, rațiunea nu o poate procura, înțelepciunea nu poate ajunge la ea; niciodată nu puteți spera, să vi-o asigurați prin propriile voastre eforturi. Dar Dumnezeu v-o oferă în dar; ,fără bani și fără plată.’ (Is.55:1)

Mergeți la El și cereți ca El să vă spele de păcate și să vă dea o inimă nouă. Apoi credeți că El face aceasta deoarece a promis. Este privilegiul nostru să mergem la Isus și să fim curățiți și să stăm înaintea Legii fără rușine sau remușcare.

Când la piciorul crucii păcătosul privește la Cel care a murit pentru a-l mântui, el poate tresălta de bucurie deplină, pentru că păcatele lui sunt iertate. Îngenunchind în credință la cruce, el a ajuns la cel mai înalt loc pe care-l poate atinge omul.” *E. White – Credința prin care trăiesc, p.103*

108. Pocăința este tot un dar. O accepți?

„Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? *Romani 2:4*

„După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu, și au zis: ,Dumnezeu a dat, deci, și Neamurilor pocăință, ca să aibă viața.’” *Fapte 11:18*

„Mulți nu înțeleg care sunt primii pași în lucrarea de mântuire. Se crede că pocăința este o lucrare pe care păcătosul trebuie să o facă pentru el însuși, cu scopul de a veni la Hristos. Ei cred că păcătosul trebuie să-și procure un caracter potrivit, cu scopul de a obține binecuvântarea harului lui Dumnezeu. Dar în timp ce e adevărat că pocăința trebuie să preceadă iertarea, pentru că doar inima frântă și căită e primită de Dumnezeu, totuși păcătosul nu se poate aduce pe sine la pocăință sau să se pregătească pe sine de a veni la Hristos... Primul pas spre Hristos este făcut la chemarea harului lui Dumnezeu; în măsura în care omul răspunde la această chemare, el se va apropia de Hristos cu scopul de a se putea pocăi... Pocăința nu e mai puțin darul lui Dumnezeu, decât iertarea și îndreptățirea și ea nu poate fi pusă în practică decât dacă e dată sufletului prin Hristos. Dacă noi suntem atrași la Hristos, aceasta este prin puterea și meritul Lui. Harul pocăinței vine prin El și de la El vine îndreptățirea.” *E. White – Credința prin care trăiesc, p.110*

109. Atracția divină a iubirii conduce la pocăință

„Și s-a sculat, și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult.” *Luca 15:20*

„Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” *Ioan 12:32*

„Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.” *1 Ioan 4:16*

„Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți, deci, au murit.” *2 Corinteni 5:14*

„Cel dintâi pas pe care-l facem pentru a ne apropia de Dumnezeu este acela de a cunoaște și crede iubirea pe care El o are față de noi (1 Ioan 4:16), deoarece suntem îndemnați să venim la El, constrânși de iubirea Sa. Înțelegerea iubirii lui Dumnezeu aduce după sine renunțarea la iubirea de sine.” *E.White – Cugetări, p.105*

„Iubirea lui Dumnezeu urmărește încă pe cel care a ales să se despartă de el și Domnul pune în mișcare toate mijloacele pentru a-l readuce în casa părintească. Așa nenorocit cum era, fiul risipitor a găsit totuși puterea de a nădăjdui în convingerea că tatăl său îl iubește. Această iubire a fost ceea ce l-a atras spre casă. Tot astfel, certitudinea iubirii lui Dumnezeu este aceea care constrânge pe păcătos să se întoarcă la Dumnezeu.” *E.White – Parabolele Domnului, p.136*

110. Te iubește chiar pe tine

„Domnul mi Se arată de departe: *Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!*” *Ieremia 31:3*

„După ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie.” *1 Corinteni 15:8*

„...care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” *Galateni 2:20*

„Care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”. Cât de personal este aceasta! Eu sunt cel pe care El l-a iubit! Fiecare suflet din lume poate spune, „El m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”. Pavel e mort, dar cuvintele pe care le-a scris sunt încă vii. Era adevărat pentru Pavel, dar nu este mai puțin adevărat pentru oricare alt om. Ele sunt cuvintele pe care Duhul le pune în gurile noastre, numai de le-am primi. Întregul dar al lui Hristos este pentru fiecare „eu” în parte. Hristos nu este împărțit, ci fiecare suflet îl primește în întregime pe El, ca și cum n-ar mai fi o altă persoană în întreaga lume. Fiecare primește toată lumina care strălucește. Faptul că sunt milioane de oameni peste care soarele strălucește, nu face ca lumina lui să fie mai mică pentru mine. Eu mă bucur de toată. N-aș putea avea mai mult dacă aș fi singura persoană din lume. Astfel s-a dat Hristos pe El Însuși pentru mine, ca și cum aș fi singurul păcătos din lume. Și aceasta este adevărat pentru oricare alt păcătos” *E.Waggoner – Galateni, p. 51*

111. Pocăința este o întoarcere de la eu spre Hristos

„Mi-au întors spatele, nu s-au uitat la Mine; i-am învățat, i-am învățat întruna, dar n-au ascultat și nu s-au învățat.” *Ieremia 32:33*

„Pocăiți-vă, deci, și întoarceți-vă la Dumnezeu, ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore.” *Fapte 3:19*

„Când I s-a adresat Domnului întrebarea: „Ce să facem, ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?”, El a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El.” (Ioan 6:28,29). Pocăința este întoarcerea de la eul personal spre Hristos, și, dacă Îl primim pe Hristos așa încât, prin credință, El să-Și poată trăi viața în noi, faptele bune se vor vedea.” *E.White – Cugetări, p.88*

112. Rădăcina problemei

„Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii.” *Romani 6:13*

„Dacă privirea noastră spirituală ar fi deschisă, am putea vedea ceea ce niciodată nu ar fi șters din memoria noastră, cât am trăi. Noi am putea vedea sufletele doborâte sub opresiune, împovărate cu griji și apăsate la fel ca o căruță sub greutatea snopilor, gata să moară în descurajare. Noi am putea vedea îngeri zburând repede pentru a ajuta celor ispitiți, care stau ca pe o margine de prăpastie. Aceste suflete ispitite nu sunt în stare să se ajute singure și să evite ruina ce le amenință; însă îngerii lui Dumnezeu împing pe îngerii răi, conducând sufletele departe de locurile primejdioase pentru a așeza picioarele lor pe un loc singur. Am putea vedea bătălia ce se dă între două armate, tot atât de reală ca acele lupte care opun forțe inamice pe pământ. Când este sfârșimată puterea Satanei asupra sufletelor, noi vedem oameni legând voința lor de cruce și crucificând carnea cu înclinațiile și poftele ei trupești. Este, într-adevăr, o crucificare a eului; pentru că voința este predată lui Hristos. Voința omului nu este niciodată mai puternică decât atunci când este sfințită și pusă de partea lui Hristos. Voința este o putere și când trebuie să fie câștigate multe izbânzi în războiul spiritual, trebuie făcute multe progrese în călătoria spirituală și trebuie învățate multe lecții de la Hristos, Marele Învățător; este necesar ca voința să fie sfințită. În supunerea voinței, este atinsă rădăcina problemei. Când voința este supusă, izvoarele care curg din fântână nu vor fi amare, ci voința va fi la fel de curată ca și cristalul. Florile și fructele creștine vor înflori și se vor maturiza spre desăvârșire.” *E.White – Semnele Timpului, 29. oct.1894*

113. Bastionul Satanei trebuie distrus

„Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește. Căci, cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură?’ Noi însă avem gândul lui Hristos.” 1 Corinteni 2:14,16

„Victoria nu este câștigată fără multă rugăciune, fără umiliința eului la fiecare pas. Voința noastră nu trebuie să fie forțată în cooperarea cu agenții divini, ci ea trebuie să fie supusă de bună voie.

Chiar dacă s-ar lucra cu o intensitate însușită a Duhului lui Dumnezeu asupra ta, aceasta nu te-ar face un creștin, un supus bun pentru ceruri. Bastionul Satanei nu ar fi distrus. Voința trebuie să fie așezată de partea voinței lui Dumnezeu. Tu nu ești în stare prin tine însuși să aduci hotărârile, dorințele și înclinațiile tale în supunere față de voința lui Dumnezeu, dar dacă ești dispus să faci aceasta voluntar, Dumnezeu va îndeplini lucrarea pentru tine, chiar și îndepărtarea imaginației și a fiecărui lucru important care se înalță pe sine împotriva cunoștinței lui Dumnezeu și va aduce la supunere și ascultare de Hristos orice gând (2 Cor. 10:5). După aceea tu vei lucra propria ta mântuire, cu teamă și cutremur. ‘Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea’ Fil. 2:13.

Dar mulți sunt atrași de frumusețea lui Hristos și de slava cerească și totuși dau înapoi în fața condițiilor prin care acestea pot deveni proprietatea lor.” E. White – *Cugetări* 141,142

114. Predarea – moartea eului

„Dacă oamenii doresc să mă urmeze, trebuie să renunțe la lucrurile pe care le vor. Pentru a Mă urma, trebuie să fie gata să renunțe la viețile lor.” Luca 9:23 [New Century Version]

„Fiule, dă-mi inima ta, și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele.” Proverbe 23:26

„Vă întreb acum din nou, este voința voastră supusă Lui? Este realizat acest lucru? Ați depășit această barieră, și sunteți în acea stare în care să știți unde sunteți, și să știți că voința voastră este supusă lui Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu să o folosească în felul Său și că de acum încolo nu mai este nici o îndoială în această privință și nici o neînțelegere în nici un fel? Este voința voastră supusă lui Dumnezeu pentru ca El să o folosească după plăcerea Sa și voi nu mai aveți nici o obiecție de ridicat; nu aveți nici un gând sau înclinație de a o folosi în felul vostru; doriți ca El să o folosească în felul Său și aceasta este tot ce vă preocupă? Este așa? Este voința voastră în această poziție?

Sunt persoane aici în care nu este așa? Mergeți și spuneți Domnului totul cu privire la aceasta. Spuneți-I, ‘Doamne, îți supun totul Ție; totul pleacă; nimic nu rămâne; eu nu păstrez nici un singur lucru; totul s-a dus; totul, voința și orice altceva – sunt ale Tale, pentru ca Tu să poți folosi și voința și înfăptuirea.’ Fraților, noi fiecare avem nevoie să facem aceasta, aici, în fiecare zi. Domnul vrea să intre la noi și aceasta Îl va lăsa să intre.

Dar atât timp cât eu îmi rezerv ceva din voința mea, eu voi urma drumul meu împotriva dorinței mele, iar Dumnezeu nu mă poate folosi pe deplin, El nu poate veni în plinătatea Lui, Hristos nu poate veni în plinătatea Lui, decât dacă există o supunere deplină a noastră față de El. Lăsați să moară aceasta. Să fie o moarte efectivă a eului. Aceasta înseamnă supunerea; înseamnă moarte: și sigur că oamenii nu trebuie să se lupte niciodată ca să moară; ei se luptă ca să rămână în viață, dacă există vreo luptă.” A.T. Jones – *Solia îngerului al treilea*, p.222

115. Purtarea jugului

„Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.” Matei 11:29,30

„Este bine pentru om să poarte un jug în tinerețea lui.” Plângerile 3:27

„Noi trebuie să purtăm jugul lui Hristos ca să putem fi aduși într-o unitate desăvârșită cu El. ‘Luați jugul Meu asupra voastră’, spune El. Ascultați cerințele Mele. Dar aceste cerințe pot fi în opoziție directă cu voința și scopurile agentului omenesc. Ce e de făcut aici? Ascultați ce spune Dumnezeu: ‘Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze’. Jugul și crucea sunt simboluri ce reprezintă același lucru – oferirea voinței lui Dumnezeu. Purtarea jugului unește omul mărginit în tovărășie cu Prea iubitul Fiu al lui Dumnezeu. Înălțarea crucii îndepărtează eul de suflet și îl așază pe om în poziția în care el învață cum să poarte sarcinile lui Hristos. Noi nu putem să-I urmăm lui Hristos fără purtarea crucii Sale, fără înălțarea crucii și purtarea ei pe urmele Sale. Dacă voința noastră nu este în concordanță cu cerințele divine, noi trebuie să tăgăduim înclinațiile noastre, să lepădăm dorințele noastre îndrăgite și să călcăm pe urmele pașilor lui Hristos.” E. White – *Comentarii biblice*, vol.5, p.1090,1091

116. Nici măcar nu ne putem goli de eul nostru

*„Dar, când a văzut că vântul era tare, s-a temut; și fiindcă începea să se afunde, a strigat: „Doamne, scapă-mă!””
Matei 14:30*

„Dar nimeni nu se poate goli pe sine de eul său. Noi nu putem decât să fim de acord ca Domnul Hristos să facă această lucrare. Atunci, limbajul nostru va fi: Doamne, ia-mi inima; căci eu nu ți-o pot da. Ea este proprietatea Ta. Păstrează-o Tu curată, căci eu n-o pot păstra pentru Tine. Mântuiește-mă în ciuda mea însumi, în ciuda eului meu slab și neasemănător lui Hristos. Modelează-mă, șlefuește-mă, înalță-mă într-o atmosferă curată și sfântă, în care curentul cel bogat al dragostei Tale să poată curge din sufletul meu. Această lepădare de sine nu trebuie făcută numai la începutul vieții de creștin, ci ea trebuie reinnoită la fiecare pas făcut spre cer.” *E.White – Parabolele Domnului, p. 160*

117. Calea nimicirii este calea salvării

„Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.” Romani 6:6,7

„Atunci, singura întrebare pentru noi este: prefer mai degrabă să fiu crucificat și nimicid decât să mai păcătoiesc? Dacă în ceea ce vă privește este hotărât pentru totdeauna că mai degrabă ați fi răstigniți și mai degrabă ați face față nimicirii în acest moment decât să păcătuiți, nu veți mai păcătui niciodată. „Răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie nimicid, astfel încât să nu mai servim păcatului.” Atunci eliberarea de robia păcatului constă numai în răstignire și nimicire. Alegeți păcatul sau răstignirea și nimicirea? Veți alege nimicirea și veți scăpa astfel de păcat? Sau veți alege păcatul împreună cu nimicirea? Aceasta este întrebarea! Nu există o altă alternativă. Cel care va evita nimicirea pentru a scăpa de ea, o va întâlni. Cel care alege nimicirea, scapă de nimicire.

Așadar, calea nimicirii prin intermediul crucii lui Hristos este calea mântuirii. Isus Hristos a mers la moartea crucii pentru a-ți aduce ție și mie salvarea. A costat nimicirea Fiului lui Dumnezeu la cruce pentru a aduce salvarea ție și mie. Vom da nimicirea pentru salvare? Veți face aceasta? Oricine care o vede și o ține în mâini ca pe o invitație veșnică, va alege nimicirea în fiecare clipă a vieții sale, pentru salvare, nu va fi lipsit niciodată de mântuire.

Dar aici intervine problema. Nimicirea nu este plăcută; nu este ușoară – pentru omul cel vechi. Alegerii naturale nu îi este ușor să aleagă nimicirea, dar pentru cel care o face, este ușor. Este ușor atunci când alegerea este făcută și este ușor a continua în ea pentru totdeauna atunci când alegerea este făcută.

Când trebuie să facem acest lucru? Când ne prezintă El pe noi fără vină înaintea prezenței slavei Sale? *Acum*. Și singura cale este calea nimicirii. Acum este timpul pentru a alege nimicirea. Acum este timpul în care să te predai pentru totdeauna nimicirii. Dar dacă nu fac asta, dacă mă sustrag de la nimicire, atunci de la ce mă sustrag? De la mântuire.” *A.T. Jones – Articole și predici, p.137*

118. Eliberare în moarte

„O femeie măritată este legată de lege câtă vreme îi trăiește bărbatul; dar dacă-i moare bărbatul, este slobodă să se mărite cu cine vrea; numai în Domnul.” 1 Corinteni 7:39

„Nu există nici o speranță de a realiza o separare de păcat prin mijloace obișnuite. Indiferent cât de mult am dori să fim uniți cu Hristos, aceasta nu se poate face atâta timp cât noi suntem uniți cu păcatul; căci Legea nu va recunoaște o asemenea unire, iar Hristos nu va intra într-o unire care nu este legală.

Dacă am putea face să moară păcatul, am fi liberi, dar el nu vrea să moară. Există o singură cale pentru ca noi să fim eliberați din unirea pe care o urâm și aceasta înseamnă ca noi să murim. Dacă dorim libertatea atât de mult încât suntem gata să lăsăm ca [eul] să fie răstignit, atunci este posibil. În moarte are loc separarea, căci prin trupul lui Hristos „noi” ajungem să fim morți. Suntem răstignii împreună cu El. Trupul păcatului este de asemenea răstignit. Dar în timp ce trupul păcatului este distrus, noi suntem înviați în Hristos. Același lucru care ne eliberează de primul soț ne unește cu cel de-al doilea.” *E.Waggoner – Romani, p.106*

119. O ființă mândră trebuie să aleagă dependența de Dumnezeu

„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” Ioan 15:5

„Fiecare individ, prin propria sa alegere, sau Îl îndepărtează pe Hristos de la sine, refuzând să nutrească spiritul Său și să-I urmeze exemplul, sau intră într-o legătură personală cu El, prin credință, ascultare și lepădare de sine. Trebuie să-L alegem pe Hristos – fiecare în dreptul său – pentru că El ne-a ales înainte de a-L alege noi. Această unire cu Hristos trebuie să se realizeze cu acceptul aceluia care, în mod firesc, sunt în vrăjmășie cu El. Aceasta este o relație de o strictă dependență, în care trebuie să intre o inimă mândră. Este o lucrare de strânsă cooperare, și mulți care mărturisesc că sunt urmași ai lui Hristos nu o cunosc absolut deloc. Ei acceptă formal pe Mântuitorul, dar nu ca unic Conducător al lor. (...) Pentru a renunța la propria lor voință, poate chiar la ceea ce face obiectul afecțiunii sau scopului lor în viață, este nevoie de un efort înaintea căruia mulți ezită, se poticnesc și se întorc din drum. Cu toate acestea, bătlia aceasta trebuie dată de către toate inimile care sunt realmente convertite. Trebuie să purtăm un război cu ispitele dinlăuntru și din afara noastră. Trebuie să repurtăm o victorie asupra eului, răstignind afecțiunile nesănătoase și poftele; atunci începe unirea sufletului cu Hristos.” *E.White – Harul uimitor, p.320*

„Prin natura noastră noi suntem egocentrice și inflexibile în susținerea propriilor noastre păreri. Dar, dacă ne însușim lecțiile pe care Hristos dorește să le învățăm de la El, devenim părtași naturii Sale; astfel ajungem să trăim viața Sa.” *E.White – Minte, caracter și personalitate, vol.1, p.275*

120. Voința noastră se cufundă în voința Lui

„Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele. Psalmi 40:8

„Această haină, țesută în războiul ceresc, nu are în ea nici chiar un singur fir făcut după părerea omului. În natura Sa omenească, Domnul Hristos a lucrat un caracter desăvârșit, iar acest caracter Se oferă și ni-l dea și nouă. (...) Pe când Se afla pe pământ, El spunea ucenicilor Săi: ‘Eu am păzit poruncile Tatălui Meu.’ Prin ascultarea Sa desăvârșită, a făcut posibil ca fiecare ființă omenească să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Când ne supunem Domnului Hristos, atunci inima noastră este unită cu inima Lui, voința noastră se cufundă în voința Lui, mintea noastră devine atunci una cu mintea Lui, iar gândurile sunt robite Lui. Atunci, noi trăim viața Lui. Aceasta înseamnă să fii îmbrăcat cu haina neprihănirii Sale.” *E.White – Parabolele Domnului, p.211*

„Hristos în inimă, Hristos în viață – aceasta este siguranța noastră. Atmosfera prezenței Sale va umple sufletul nostru de dezgust față de tot ce este rău. Spiritul nostru poate ajunge atât de asemănător cu al Său, încât să fim una cu El în gândire și țeluri.” *E.White – Divina vindecare, p.495*

121. Eliberați de toate temerile

„Tu vei păzi în pace desăvârșită mintea care se sprijină pe Tine, pentru că se încrede în Tine.” Isaia 26:3 [Trad. Cornilescu revizuit]

„Este inima voastră consacrată Lui? Din nou gândul amintit cu puțin timp înainte. Mulți spun: ‘Eu mi-am predat Domnului tot ceea ce mi-este cunoscut.’ Aceasta nu este suficient. Voi trebuie să-I predați Lui tot ceea ce vă este cunoscut și tot ce nu vă este cunoscut. Deoarece dacă Îi predau doar ceea ce cunosc, mai există încă o mulțime de lucruri pe care nu le cunosc; o mulțime de situații în care mă voi confrunța cu mine însumi; vor veni o mulțime de lucruri care vor avea ceva ce va fi foarte atrăgător și de dorit pentru mine; iar dacă eu nu am predat totul, atunci ce se va întâmpla? Va avea loc o luptă, dacă să predau acel lucru sau nu! În acest fel, eu sunt ținut în mod constant în tensiune spre a ști dacă sunt predat Domnului sau nu! Domnul dorește să ieșiți din această stare de tensiune, și să rămâneți în afara ei. Predați-I tot ce cunoașteți și tot ce nu cunoașteți. Dați-I totul Lui, fără nici o rezervă nici pentru acum nici pentru alt moment, și atunci nu vă va mai fi teamă de nimic; vă va fi indiferent dacă vă veți prăbuși în fundul mării în următoarele minute. Totul este predat, voi sunteți în mâinile Sale; și apoi aveți, acel om care face aceasta are ceva ce nu a mai avut niciodată mai înainte, și are ceva ce nu poate primi până când nu face această predare.” *A.T. Jones – Solia ingerului al treilea, p.223*

122. Atunci, în noi Se manifestă Isus

„Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi!” Galateni 4:19

„Când va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi, și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut; căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră. 2 Tesaloniceni 1:10

„Isus Hristos este totul pentru noi – cel dintâi, cel din urmă și cel mai bun în tot ceea ce facem. Isus Hristos – Spiritul Său, caracterul Său – dă culoare tuturor lucrurilor; este urzeala, fibra, întreaga țesătură a ființei noastre. Cuvintele lui Hristos sunt duh și viață. Nu putem deci să ne orientăm gândurile asupra noastră; pentru că nu mai trăim noi, ci Hristos trăiește în noi și El este speranța slavei. Eul este mort, dar Hristos este un Mântuitor viu. Dacă vom continua să privim la Isus, vom reflecta imaginea Sa tuturor celor din jurul nostru. Nu ne putem opri să ținem seama de dezamăgirile noastre sau să vorbim despre ele, pentru că un tablou mult mai plăcut ne atrage privirea – iubirea prețioasă a lui Isus Hristos. El locuiește în noi prin cuvântul adevărului.” E.White – *Mărturii speciale pt. predicatori*, p.387

„Cuvintele nu pot descrie pacea și bucuria pe care le are cel care-L urmează pe Dumnezeu și ascultă Cuvântul Său. Încercările nu-l tulbură, disprețul nu-l ofensează. Eul este crucificat. Zi de zi, îndatoririle sale pot deveni mai solicitante, ispitele mai puternice, încercările mai severe, dar el nu ezită, pentru că primește o putere egală cu cea de care are nevoie.” E.White – *Instructorul tineretului*, 26 iunie 1902

123. Dependență totală și continuă

„Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte, și plămădeala este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte. Nu te fâli față de ramuri. Dacă te fâleşti, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine.” Romani 11:16,18

„Marea primejdie a omului stă în a se înșela singur, a nutri înfumurare, despărțindu-se astfel de Dumnezeu, izvorul puterii lui. Înclinațiile noastre firești, dacă nu sunt îndreptate de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, au în ele semintele morții morale. Dacă nu suntem legați cu hotărâre de Dumnezeu, nu putem rezista efectelor pângăritoare ale iubirii de sine, îngăduinței de sine și ispitei de a păcătui.

Pentru a primi ajutor de la Hristos, trebuie să ne dăm seama de nevoia noastră. Trebuie să avem o adevărată cunoaștere de noi înșine. Hristos îl poate mântui numai pe acela care recunoaște că este păcătos. Numai dacă ne dăm seama de completa noastră neajutorare și renunțăm la orice încredere în noi, vom avea parte de puterea divină.

Nu numai la începutul vieții creștine trebuie să fie făcută această renunțare. Ea trebuie reînnoită cu fiecare pas de înaintare spre cer. Toate faptele noastre bune depind de o putere din afara noastră; de aceea este nevoie de o continuă îndreptare a inimii către Dumnezeu, o constantă și zeloasă mărturisire a păcatului și umilire a sufletului înaintea Lui. Primejdiile ne împresoară; și noi suntem în siguranță numai dacă ne simțim slăbiciunea și ne prindem cu mâna credinței de puternicul Eliberator.” E.White – *Mărturii pt. Comunitate*, vol. 8, p.316,317

124. Nici o rezervă față de Dumnezeu

„De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji, și puneți-vă toată nădejdea în harul, care vă va fi adus, la arătarea lui Isus Hristos.” 1 Petru 1:13

„Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei și să avem drept coif nădejdea mântuirii.” 1 Tesaloniceni 5:8

„Cedarea în fața ispitei începe prin a-i îngădui minții să șovăie, prin a fi nestatornic în încrederea ta în Dumnezeu. Dacă nu alegem să ne predăm pe deplin lui Dumnezeu, atunci suntem în întuneric. Dacă păstrăm vreo rezervă oarecare, atunci lăsăm o ușă deschisă, prin care Satana poate să intre să ne rătăcească prin ispitele sale. El știe că, dacă poate să ne întunece viziunea, așa încât ochiul credinței să nu-L mai poată vedea pe Dumnezeu, nu va mai fi nici o piedică împotriva păcatului.” E.White – *Cugetări de pe munte*, p.93

„Din momentul în care Satana izbutește să despartă sufletul de Dumnezeu, unicul Izvor al puterii, el încearcă să trezească dorințele nefsinte ale naturii firești a omului. Lucrarea vrăjmașului nu se face pe neașteptate; la început, nu este bruscă, nici bătătoare la ochi, ci este o tainică subminare a citadelei principiului. Începe în lucruri care par a fi mărunte – neglijența de a fi sincer cu Dumnezeu și de a te sprijini în totul numai pe El, dispoziția de a urma obiceiurile și practicile lumii.” E.White – *Patriarhi și Profeți*, p. 718

125. Proveniența adevăratelor fapte bune

„Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” Filipeni 2:13

„Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zădarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine.” 1 Corinteni 15:10

„Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl,

care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.” Ioan 14:10

„Orice faptă bună este adusă la îndeplinire numai prin Spiritul Sfânt, și Spiritul este dat pentru proslăvirea Celui ce L-a dat, nu pentru a celui ce L-a primit.” E. White – *Cugetări*, p. 66

„Oamenii înlocuiesc realitatea interioară cu semnul exterior, confundă scopul (neprihănirea) cu mijlocul (credința). Ei văd că neprihănirea se manifestă prin fapte bune. Astfel ei cred că faptele bune aduc neprihănirea. Neprihănirea câștigată prin credință, faptele bune făcute nu din efort și lucrare omenească le par nepractice și fanteziste. Ei se cred oameni ‘practici’ și cred că singura cale ca să ai un lucru făcut este să-l faci tu însuși. Dar adevărul este că toți aceștia sunt atât de nepractici. Un om ‘fără putere’ nu poate să facă ceva, nici măcar să se ridice să ia leacul care i se oferă. Orice sfat care i se dă ca să încerce să o facă este nepractic. Numai în Domnul se găsește neprihănire și putere.’ (Is. 45:24)” E. Waggoner – *Galateni*, p.54

126. „Măcar o parte să facem singuri!”

„Sunteți așa de nechibzuți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească?” Galateni 3:3

„Voi sunteți tot așa de dependenți de Domnul Hristos pentru a trăi o viață sfântă, după cum este mlădița dependentă de viță pentru a crește și a aduce roadă. Despărțiți de Hristos nu veți avea viață. Singuri nu veți avea putere să rezistați ispitei sau să creșteți în har și în sfințenie. Rămânând însă în El, veți putea înflori. Trăgându-vă viața din El, din viața Lui, nu veți putea fi nici leneși și nici neroditori. Veți fi atunci asemenea unui pom sădit lângă apa unui râu.

Mulți consideră că trebuie să facă ceva, să aibă o parte în lucrarea de mântuire. Ei s-au încrezut în Hristos pentru iertarea păcatelor, dar acum caută ca prin propriile lor eforturi să trăiască o viață neprihănită. Orice efort de felul acesta va da greș. Domnul Hristos spune că ,fără Mine nu puteți face nimic’. Creșterea noastră în har, bucuria noastră, puterea de a fi folositori: toate acestea depind de unirea noastră cu Hristos. Prin comuniunea noastră cu Hristos, rămânând în El zi de zi și ceas de ceas, numai așa vom putea crește în har. El este nu numai Autorul, dar și Desăvârșitorul credinței noastre. Hristos trebuie să fie Cel dintâi, Cel de pe urmă și întotdeauna. El trebuie să fie cu noi, nu numai la începutul și sfârșitul căii noastre, ci la fiecare pas. David spunea: ,Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin’ (Psalmul 16:8).” E. White – *Calea către Hristos*, p.70

127. Mândria este dușmanul credinței

„Omul va trebui să-și plece în jos privirea semeață și îngâmfarea lui va fi smerită: numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea. Căci este o zi a Domnului ostirilor împotriva oricărui om mândru și trufaș, împotriva oricui se înalță, ca să fie plecat: împotriva tuturor cedrilor înalți și falnici ai Libanului, și împotriva tuturor stejarilor Basanului; împotriva tuturor munților înalți, și împotriva tuturor dealurilor falnice; împotriva tuturor turnurilor înalte, și împotriva tuturor zidurilor întărite; împotriva tuturor corăbiilor din Tarsis, și împotriva tuturor lucrurilor plăcute la vedere. Mândria omului va fi smerită, și trufia oamenilor va fi plecată; numai Domnul va fi înălțat în ziua aceea.” Isaia 2:11-17

„Mândria este dușmanul credinței. Cele două nu pot trăi împreună. Omul poate gândi cumpătat și cu smerenie numai ca rezultat al credinței pe care o dă Dumnezeu. “Iată, i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui” (Hab. 2:4). Cel care se încrede în propria sa putere și înțelepciune nu vrea să depindă de altul. Încrederea în înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu apare numai atunci când ne recunoaștem și acceptăm propria slăbiciune și ignoranță.” E. Waggoner – *Romani*, p.158

128. Cunoști credința care lucrează prin dragoste?

„Căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.” Galateni 5:6

„Nu este posibil ca inima în care locuiește Hristos să fie lipsită de iubire. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu pentru că El ne-a iubit mai întâi, îi vom iubi pe toți cei pentru care a murit Hristos. (...) Atunci duioșia și compasiunea lui Hristos vor fi manifestate în viața noastră. Nu vom aștepta ca cei nevoiași și nefericiți să fie aduși la noi. Nu vom avea nevoie să fim rugați să simțim cu durerile altora. Va fi la fel de natural pentru noi să slujim săracilor și suferinzilor cum era pentru Hristos să meargă peste tot făcând bine.” E. White – *Lucrarea de binefacere*, p.73

„Noi suntem primiți numai prin meritele lui Hristos, iar faptele de milă, actele de caritate pe care noi le săvârșim sunt roadele credinței; și ele devin o binecuvântare pentru noi; deoarece oamenii vor fi răsplătiți după faptele lor. Mireasma meritelor lui Hristos este aceea care face ca faptele noastre bune să fie acceptate de Dumnezeu, iar harul ne face în stare să săvârșim acele fapte pentru care El să ne răsplătească. Faptele noastre, în și prin ele însele nu au nici un merit... Noi nu merităm nici o recunoștință din partea lui Dumnezeu. N-am făcut decât ceea ce eram datori să facem, iar prin tăria naturii noastre păcătoase faptele noastre nu s-ar fi putut săvârși.” E. White – *Înalta noastră chemare*, p.119

129. *Harul este izvorul impulsurilor spre bine*

„Inima îmi zice din partea Ta: ‚Caută Fața Mea!‘ Și Fața Ta, Doamne, o caut!” Psalmi 27:8

„Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu” 2 Corinteni 3:5

„Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” Efeseni 2:10

„Domnul Hristos este izvorul oricăror impulsuri bune. Numai El poate sădi în inimă vrăjmășie față de păcat. Orice dorință după adevăr și curăție, convingerea cu privire la propria noastră păcătoșenie constituie dovada faptului că Duhul Său Sfânt lucrează în inimile noastre. Este adevărat că, uneori, oamenii încep să se rușineze de căile lor păcătoase și se lasă de unele din obiceiurile lor rele, înainte de a fi conștienți de faptul că sunt atrași spre Hristos. Dar ori de câte ori aceștia depun eforturi de a produce o reformă în viața lor dintr-o dorință sinceră de a face ceea ce este drept, puterea lui Hristos este aceea care-i determină la aceasta. O influență mai presus de cunoașterea lor lucrează asupra sufletului, conștiința este trezită, iar manifestarea vieții lor este schimbată în bine.” *E.White – Calea către Hristos, p.27*

„Cât despre omul care este neliniștit și plin de teamă că nu îl veți lăsa să facă fapte, și că veți distruge toate faptele lui; dacă Hristos locuiește în inima sa, el va găsi destule fapte de făcut. Fraților, nu fiți atât de neliniștiți în privința faptelor; găsiți-L pe Domnul Isus Hristos și veți găsi fapte, mai multe decât puteți voi face. (Audiența: ‚Amin!‘) Problema este atunci când oamenii își țin mintea preocupată cu fapte și fapte și fapte, în loc de a se preocupa de Isus Hristos pentru ca El să facă fapte, și astfel ei pervertesc totul. Satanei nu-i pasă cât de mult vorbește cineva despre îndreptățirea prin credință și neprihănirea prin credință, atât timp cât îi ține mintea ațintită asupra faptelor.” *A.T. Jones – Solia îngerului al treilea, p.191*

130. *Credință neroditoare este de fapt necredință*

„Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă: nesupuși, și netrebniți pentru orice faptă bună.” Tit 1:16

„Dar va zice cineva: ‚Tu ai credința, și eu am faptele.‘ ‚Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.‘” Iacov 2:18

„Credința care îndreptățește, conduce totdeauna mai întâi la pocăință sinceră și apoi la fapte bune care sunt roade ale credinței. Credința care nu produce roade bune, nu este o credință mântuitoare.” *E.White – Înalta noastră chemare, p.50*

„Dacă inima a fost reînnoită prin Duhul lui Dumnezeu, viața va da mărturie despre acest fapt. În timp ce noi înșine nu putem face nimic pentru schimbarea inimilor noastre sau pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu în timp ce nu ne putem încrede deloc în noi înșine sau de faptele noastre bune, viața noastră va dovedi dacă harul lui Dumnezeu locuiește sau nu în noi. Se va observa atunci o schimbare în caracterul, obiceiurile și preocupările noastre.” *E.White – Calea către Hristos, p.58*

“Să nu credeți că omul care se sprijină cu totul pe Hristos este un ‘pierde-vară’ din punct de vedere fizic sau spiritual. Dacă aceasta însă se vede în viața lui, el de fapt nu se sprijină deloc pe Hristos, ci pe el însuși. Acest fel de credință nu va aduce revărsarea Ploii Târzii.” *A.T. Jones – Buletinul Conferinței generale, p.302*

131. *La ce conduce credința lui Isus*

„Adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ceea ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.” Ioan 5:19

„Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi: judec după cum aud; și judecata mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimes.” Ioan 5:30

„Dar Fiul lui Dumnezeu era supus voinței Tatălui și dependent de puterea Lui. Așa de mult se golise Isus de Sine, încât nu făcea planuri pentru Sine. El primea planurile făcute pentru El de Dumnezeu Tatăl și în fiecare zi Dumnezeu I le desfășura mai departe. Tot așa ar trebui să fim și noi dependenți de Dumnezeu, astfel încât viața noastră să fie o împlinire a planurilor Sale.” *E.White – Hristos lumina lumii, p. 161*

„Când a fost trezit pentru a întâmpina furtuna, Isus era perfect liniștit. Nu era nici o urmă de teamă în cuvânt sau privire, pentru că în inima Lui nu era teamă. Dar El nu era liniștit pentru că puterea Sa era nemărginită. Nu ca un ‘Domn al cerului și al pământului’ sta El liniștit. El renunțase la puterea aceea pentru că zice: ‘De la Mine Însumi nu pot face nimic’. Ioan 5:30. El se încredea în puterea Tatălui. Isus se sprijinea pe credință – credință în iubirea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu, și puterea aceluia Cuvânt care a liniștit furtuna era puterea lui Dumnezeu.

După cum Isus se sprijinea prin credință pe purtarea de grijă a Tatălui, tot astfel și noi trebuie să ne încredem în purtarea de grijă a Mântuitorului nostru.” *E.White – Hristos lumina lumii, p. 270*

132. Mântuiți prin viața Lui

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” Romani 5:10

„Mulți întreabă astăzi, cum ar putea să aibă viața Lui sau neprihănirea Lui? Dacă noi vom mânca trupul lui Hristos și vom bea sângele Lui, vom avea viața lui Hristos. Dacă noi avem viața Lui, avem o viață neprihănită. Ascultarea Lui lucrează în noi și aceasta ne face neprihăniți. Aceasta însă nu îndreptățește ideea că Hristos a ascultat în locul nostru, așa că noi putem face ceea ce ne place, iar neprihănirea Lui ne va fi totuși acordată. Ascultarea Lui trebuie să se manifeste în noi zi de zi. Nu este vorba de ascultarea noastră, ci de ascultarea lui Hristos care lucrează în noi. Viața pe care noi o trăim este viața Fiului lui Dumnezeu. Noi primim tot beneficiul acelei ascultări pentru că am arătat o mare dorință de ascultare.

Când vă rugați lui Dumnezeu, roștiți acest verset, ‚vom fi mântuiți prin viața Lui’. Prin ascultarea unui singur om mulți vor fi făcuți neprihăniți. Apoi când vine timpul ispitei, timp când de obicei ați dat greș, puteți să-i spuneți lui Satana că el nu are putere să vă facă să cădeți sub acea ispită, pentru că Hristos locuiește în voi. Noi trebuie să avem o viață diferită de viața noastră naturală ca să putem rezista păcatului. Aceea trebuie să fie o viață pe care păcatul nu a atins-o și nici nu o poate atinge. Repetați din nou și din nou slăvitele cuvinte, ‚Viața Lui este a mea, eu nu pot fi atins de păcat. Aceea a fost o viață fără păcat și eu o am prin credință.’ Aceasta este singura cale de a rezista și în felul acesta vom avea succes de fiecare dată.” *E. Waggoner – Buletinul conferinței generale 1891, No. 9*

133. Trăind prin viața Tatălui nostru

„Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru.” 2 Corinteni 4:10

„Dacă sunteți copii ai lui Dumnezeu, sunteți părtași ai naturii Sale și nu puteți fi altfel, decât asemenea Lui. Orice copil trăiește prin viața tatălui său. Dacă sunteți copii ai lui Dumnezeu – născuți prin Duhul Său – trăiți prin viața lui Dumnezeu. În Hristos, ‚locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii’ (Col. 2:9) și viața lui Isus se arată ‚în trupul nostru muritor’ (2 Cor. 4:11). Având-o în voi, această viață va da naștere la același caracter și va da pe față aceleași fapte pe care le-a arătat și în El. În felul acesta, veți fi în armonie cu orice învățătură a Legii Sale, pentru că Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul’ (Ps.19:7). Prin iubire, ‚neprihănirea Legii’ va fi ‚împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului’ (Rom. 8:4).” *E. White – Cugetări, p.79*

134. Realitatea practică a expresiei „nu eu, ci Hristos”

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” Ioan 6:44

„Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” Coloseni 3:4

„Hristos a fost atât de golit de Sine, și-a reținut atât de deplin orice manifestare a Sinelui, încât de la El nu s-a manifestat nici o altă influență decât cea a Tatălui. Nici un om nu putea veni la El decât dacă îl atrăgea Tatăl. Aceasta arată cât de complet S-a reținut pe Sine, cât de complet S-a golit de Sine. Aceasta s-a făcut atât de complet încât oamenii nu puteau simți vreo influență de la El sau să fie atrași de El decât dacă îi atrăgea Tatăl Însuși.

Aceasta arată ce înseamnă să proslăvești pe Dumnezeu. Înseamnă să fii atât de golit de sine încât nici o altă influență nu răzbate de la tine decât influența lui Dumnezeu; atât de golit de sine încât totul, fiecare cuvânt va ilustra numai pe Tatăl.

Când Isus a fost pe pământ, El a fost în natura noastră umană păcătoasă. Și atunci când S-a golit pe Sine și S-a reținut, Tatăl a locuit și S-a manifestat în El astfel încât toate faptele cărnii au fost blocate. Slava lui Dumnezeu, caracterul lui Dumnezeu au fost manifestate în locul celor omenești. Dumnezeu S-a manifestat în natura păcătoasă, nu în cea necăzută în păcat. El va locui astăzi în firea noastră pământească, astfel încât chiar dacă aceasta este păcătoasă acest fapt nu va afecta pe nimeni. În ciuda păcătoșeniei cărnii, oriunde am merge, neprihănirea și caracterul Lui vor fi manifestate.

Aceasta a fost intenția lui Dumnezeu de la început, pe care a plănuț-o în Hristos Isus Domnul nostru.” *A.T. Jones – Buletinul Conferinței General 1895, p.368*

135. Împărtășirea Duhului este împărtășirea vieții lui Hristos

„Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.”

„Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el.” Ioan 14:18,23

„De aceea este scris: „Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu.” Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.” 1 Corinteni 15:45

„Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.” 2 Corinteni 3:17

„Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință...” Efeseni 3:16,17a

„Duhul Sfânt este adierea vieții spirituale în suflet. Împărtășirea Duhului este împărtășirea vieții lui Hristos. Uplete pe cel care-L primește cu însușirile lui Hristos. Numai aceia care sunt învățați în felul acesta de Dumnezeu, aceia care se bucură de lucrarea lăuntrică a Duhului și în a căror viață se descoperă viața lui Hristos urmează să stea ca reprezentanți între oameni, pentru a sluji în folosul bisericii.” E.White – Hristos, lumina lumii, 806

„Ce anume ne aduce vouă și mie prezența personală a lui Isus Hristos? Spiritul lui Dumnezeu. Să citim două texte, unul în Ioan și celălalt în Efeseni, și cred că aceasta este tot ceea ce vom mai avea timp să citim în seara aceasta. Ioan 14:18: „Nu vă voi lăsa nemângâiați, voi veni la voi.” (KJV) El nu ne lasă nemângâiați, adică fără un Mângâietor. Deci El spune „voi veni la voi,” dar când El vine astfel la noi, nu ne lasă fără un Mângâietor. Deci El vine la noi prin Mângâietorul, care este Spiritul Sfânt.

Noi primim făgăduința Spiritului prin credință. Și ce ne aduce aceasta? Spiritul lui Dumnezeu. Și când avem Spiritul lui Dumnezeu, Hristos locuiește în inimă. Deci, Spiritul Sfânt este cel care aduce prezența personală a lui Isus Hristos; și aducându-ne prezența personală a lui Hristos, ni-L aduce pe El Însuși. Atunci, cu mintea lui Hristos, putem înțelege, cerceta și descoperi, lucrurile adânci ale lui Dumnezeu pe care El le aduce înaintea înțelegerii noastre și le așază înaintea noastră în toată limpezimea lor. Aceasta trebuie să o avem pentru a avea prezența lui Hristos, pentru a avea neprihănirea lui Hristos, pentru a putea avea ploaia târzie și pentru a putea vesti marea strigare.” A.T. Jones – Solia îngerului al treilea, p.192

136. El în noi va lucra binele

„Căci n-aș îndrăzni să pomenesc nici un lucru pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine, ca să aducă Neamurile la ascultarea de El: fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele.” Romani 15:18

„Așa cum Dumnezeu era în Hristos, așa trebuie să fie Hristos în noi. Așa este? (Audiența: „Da domnule!”) Este Hristos Același ieri, azi și în veci? (Audiența: „Da domnule!”) Ce a făcut El când era pe pământ, în trupul nostru – El a avut trupul meu (carnea mea), a avut trupul vostru – ce a făcut în acest trup, când a fost aici pe pământ? El a făcut bine, a îngrijit de cei bolnavi, a simpatizat cu ei. „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui.” El a purtat suferințele noastre. Împreună Sa simțire cu cei bolnavi era atât de strânsă, încât atunci când mergea să le vorbească, El le pătrundea adânc simțămintele și efectiv le purta suferințele. Ce va face El când va fi în trupul nostru acum? (Voce: „În același fel.”) Ce va face în trupul nostru? În trupul nostru acum? (Voce: „La fel ca atunci.”)

Nu vedeți, dar, că faptele se îngrijesc de ele însele în cel care are credință în Isus Hristos? Nu vorbesc despre credința satanică, ci de cel care are adevărata credință. Nu vedeți ce pierd acei oameni care își au mintea preocupată cu fapte mai mult decât cu Hristos? Ei pierd chiar stimulentele și puterea prin care pot face lucrurile bune, prin care pot înțelege și vorbi celui bolnav într-un spirit bun, și pot să-i viziteze pe cei săraci și să le aducă vești bune într-un spirit drept. Nu ați văzut oameni care au lucrat pentru săraci și bolnavi într-un fel care i-a făcut pe cei vizitați să se simtă mai rău decât dacă nu ar fi fost vizitați? Nu aceasta este lucrarea pe care o face Hristos. Nu așa lucrează Hristos. Nu! Hristos să fie în voi! Și când El va merge cu voi și în voi, atunci mărturia ne spune că și de pe buzele celor lumești va fi smulsă declarația, „Ei sunt ca Isus.” A.T. Jones – Solia îngerului al treilea, p.226

137. Viața Lui ne protejează de păcat

„Știm că oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzește, și cel rău nu se atinge de el.” 1 Ioan 5:18

„Pentru mine a trăi este Hristos.” Filipeni 1:21

„Fără puterea divină, nici o reformă reală nu poate fi făcută. Barierele omenești înălțate împotriva tendințelor naturale și cultivate nu sunt decât ca niște diguri de nisip împotriva torentului. Numai când viața lui Hristos devine o putere dătătoare de viață în existența noastră putem rezista ispitelor care ne asaltează dinăuntru și din afară.

Hristos a venit în lumea aceasta și a trăit Legea lui Dumnezeu pentru ca omul să poată avea control deplin asupra înclinațiilor naturale care corup sufletul. Medicul sufletului și trupului, El dă biruință asupra poftelor răzvrătite. El a pus la îndemâna noastră toate mijloacele pentru ca omul să poată avea desăvârșire de caracter.

Când un om se predă lui Hristos, mintea sa este adusă sub stăpânirea Legii; însă tocmai Legea împărătească este cea care vestește eliberarea fiecărui rob. Devenind una cu Hristos, omul este eliberat. Supunerea față de voința lui Hristos înseamnă redobândirea întregii bărbății.” *E.White – Divina vindecare, p.132*

138. Singura apărare față de rău

„Rămâneți în Mine și eu voi rămâne în voi.” *Ioan 15:4*

„În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții.” *Romani 8:2*

„În mod inevitabil, noi trebuie să fim sub controlul uneia sau alteia dintre cele două puteri care se luptă pentru supremația lumii. Nu este necesar să alegem de bunăvoie să servim împărăției întunericului, pentru ca să ajungem sub stăpânirea ei. N-avem decât să neglijăm să ne aliem cu împărăția luminii. Dacă nu conlucăm cu puterile cerești, Satana va lua în stăpânire inima și va face din ea locuința lui. Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credință în neprihănirea Lui. Numai când suntem legați strâns de Dumnezeu putem rezista efectelor nesfințite ale iubirii de sine, ale îngăduinței de sine și tendinței spre păcat. Noi putem părăsi multe obiceiuri rele și, pentru câțva timp, putem da la o parte tovarășia lui Satana; dar, fără o legătură vie cu Dumnezeu prin predarea noastră față de El, în fiecare clipă putem fi biruiți. Fără o cunoaștere personală a lui Hristos și o comuniune continuă cu El, suntem supuși bunului plac al lui Satana și până la urmă vom împlini pretențiile lui.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.325*

„El [Hristos] locuiește în inima ta prin credință. Tu trebuie doar să menții această legătură cu Hristos, prin credință și printr-o continuă predare a voinței tale, și atâta vreme cât faci acest lucru, El va lucra în tine și voința și înfăptuirea după buna Lui plăcere.” *E.White – Calea către Hristos, p. 62*

139. Prezența Lui personală cu noi este puterea

„Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.” *Fapte 1:8*

„Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.” *Matei 28:20*

„Mare parte a oamenilor cred că atunci când apostolii au mers îmbrăcați cu putere ca să lucreze și să facă minuni, tot ce aveau de făcut era ca atunci când întâlneau un om bolnav, să facă o minune și să-l vindece. Dar nu era nimic de acest fel. Ei nu puteau să facă minuni, decât dacă Spiritul lui Hristos cu ei arăta că aceasta era voia Domnului în acel caz. Astfel că, oricât de mari apostoli erau, ei erau dependenți, în fiecare caz individual, și aceasta tot timpul. La fel este valabil și pentru noi.

„Puterea este prezența personală a lui Hristos în noi’, și aceasta înseamnă a avea putere, și aceasta nu înseamnă în mod necesar a avea un fior al puterii în noi în permanență; ci înseamnă o permanentă credință că Hristos este în noi’, și înseamnă nu doar o permanentă credință în aceasta, ci o permanentă conștiință că El este prezent, că puterea Lui este prezentă lucrând în noi, cu noi, pentru noi, prin noi, întotdeauna și în toate lucrurile, spre slava doar a lui Dumnezeu, și nu la voia noastră și nici după călăuzirea noastră în nici un fel.” *A.T. Jones – Solia îngerului al treilea, p.343*

140. Numai Dumnezeu Își poate trăi propria viață

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” *Galateni 2:20*

„Neprihănirea lui Dumnezeu este un lucru pe care omul îl poate avea. Mântuitorul a spus ucenicilor: ‚Căutați întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa.’ (Matei 6:33) Dar unde s-o căutăm? În Hristos, pentru că Dumnezeu L-a făcut pentru noi ‚înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare’. (1Cor.1:30) În El noi putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu. Dar deoarece neprihănirea lui Dumnezeu este viața Sa, este imposibil să avem neprihănirea Sa fără să avem viața Sa. Această viață este în Hristos, pentru că Hristos este Dumnezeu și Dumnezeu a fost în Hristos împăcând lumea cu sine. Singura viață trăită vreodată pe acest pământ, care a fost perfect neprihănită a fost viața lui Hristos. Numai viața Sa a putut rezista păcatului. ‚El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat’. (1 Ioan 3:5) Viața lui Hristos este neprihănirea lui Dumnezeu. Aceasta trebuie să căutăm.

Dar omul nu poate trăi viața lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu își poate trăi propria viață. Ar fi culmea îndrăznicii ca cineva să creadă că poate trăi viața lui Dumnezeu. Viața lui Dumnezeu trebuie să se manifeste în om, dacă acesta are vreo neprihănire, dar Dumnezeu Însuși trebuie să trăiască viața. Apostolul Pavel exprimă acest lucru astfel: ‚Am fost

răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.’ (Gal. 2:20).

Observați din nou ce ușor este pentru om să se așeze deasupra lui Dumnezeu. Cum neprihănirea este viață, chiar viața lui Dumnezeu, este evident că pentru un om care pretinde că are viața în sine însuși, că are în mod firesc în el un principiu care nu poate în nici un chip să moară, este ca și cum ar spune că are neprihănire în el însuși și astfel să pretindă indirect că este Dumnezeu. Acesta este din nou omul păcatului.” *E. Waggoner – Evanghelia în creațiune, p.32*

141. Nu te baza pe sentimente; ele sunt schimbătoare

„*Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?*” *Ieremia 17:9*

„*Cine se încrede în inima lui este un nebun, dar cine umblă în înțelepciune va fi mântuit.*” *Proverbe 28:26*

„Mulți fac o greșeală serioasă în viața lor religioasă, dând atenția îndreptată asupra sentimentelor lor și judecând după acest criteriu progresul sau declinul lor. Sentimentele nu sunt un criteriu sigur. Noi nu trebuie să privim înăuntrul nostru ca să avem dovada că Dumnezeu ne-a primit. Nu vom găsi acolo decât descurajare. Singura noastră speranță este de a ‘privi la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre’. În El există tot ce inspiră speranță, credință și curaj. El este neprihănirea noastră, mângâierea și bucuria noastră.” *E. White – Mărturie pt. Comunitate, vol.5, p. 200*

„Mulți dintre cei ce năzuiesc cu sinceritate supă sfințirea inimii cu curăția vieții par încurajați și descurajați. Ei privesc fără încetarea la ei însuși și se tânguiesc pentru lipsa lor de credință; și pentru că n-au credință ei simt că nu pot cere binecuvântarea lui Dumnezeu. Aceste persoane socotesc în chip greșit credința ca fiind una cu sentimentul. Ei trec cu vederea simplitatea adevăratei credințe și aduc astfel un mare întuneric asupra sufletelor lor. Ei trebuie să-și abată cugetul de la ei înșiși, să cugete la mila și bunătatea lui Dumnezeu și să-și repete făgăduințele Sale; apoi să creadă sincer că El Își va împlini Cuvântul. Noi nu trebuie să ne sprijinim pe credința noastră ci pe făgăduințele lui Dumnezeu. Dacă regretăm călcările Legii Sale, săvârșite în trecut și ne hotărâm să-I dăm ascultare pe viitor, atunci să credem că Dumnezeu ne primește și ne iartă păcatele pentru numele lui Hristos.

Întuneric și descurajare vine câteodată asupra sufletului și amenință să ne doboare; dar nu trebuie să ne pierdem încrederea. Trebuie să ne ținem ochii ațintiți numai la Isus, fie că simțim sau nu simțim ceva. Să ne îndeplinim cu credincioșie orice datorie recunoscută și să ne încredem liniștiți în făgăduințele lui Dumnezeu.

Uneori un simț profund despre propria noastră nevrednicie face ca sufletul nostru să fie străbătut de un fior; dar aceasta nu e o dovadă că Dumnezeu S-ar fi schimbat față de noi sau noi față de Dumnezeu. Nu trebuie făcut nici un efort pentru a păstra mintea încordată asupra vreunei emoții oarecare. Astăzi poate nu simțim pacea și bucuria pe care am simțit-o ieri; dar să ne prindem prin credință de mâna lui Hristos și să ne încredem în El pe deplin atât în întuneric, ci și în lumină.” *E. White – Sfințirea vieții, p. 68*

142. Chemați să ne luptăm cu un vrăjmaș deja învins

„*V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.*” *Ioan 16:33*

„*A dezbrăcat domniile și stăpânirile, și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce.*” *Coloseni 2:15*

„Cât de prețios este gândul că neprihănirea lui Hristos ne este atribuită, nu din cauza vreunui merit al nostru, ci ca un dar fără plată de la Dumnezeu. Dușmanul lui Dumnezeu și al omului nu dorește ca acest adevăr să fie în mod clar prezentat; el știe că atunci când poporul îl primește în toată plinătatea, puterea lui va fi nimicită.” *E. White – Slujitorii Evangheliei, p.161*

„Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer’ (Luca 10:17,18). Din acel moment, urmașii lui Hristos trebuia să-l privească pe Satana ca pe un dușman învins. Pe cruce, Isus avea să câștige biruința pentru ei; acea biruință dorea El să fie acceptată de către ei ca fiind a lor proprie.” *E. White – Divina vindecare, p.95*

143. Lupta cea bună

„*Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut aceea frumoașă mărturisire înaintea multor martori.*” *1 Timotei 6:12*

„Toate făgăduințele de fericire finală aparțin biruitorului. ‘Celui ce va birui’, spune Isus, ‘îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie’ (Apoc. 3:21). ‘Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri’, spune Domnul (Apoc. 21:7). Biruitor este acela care câștigă biruințe.

Moștenirea nu este unul și același lucru cu biruința; ea este doar răsplata pentru biruință. Biruința este acum; biruințele ce trebuie câștigate sunt biruințe asupra poftii firii pământești, poftii ochilor și lăudăroșiei vieții, biruințe asupra eului și asupra plăcerilor egoiste. Cel ce luptă și vede că dușmanul se retrage, se poate bucura; nimeni nu-l poate opri să se bucure, deoarece bucuria vine în mod spontan, ca rezultat al retragerii inamicului. Unii privesc cu teamă la gândul că vor avea de dus o continuă luptă cu sine și cu poftile lumești. Aceasta deoarece ei încă nu cunosc nimic din bucuria biruinței; ei au trăit numai experiența înfrângerii. Dar atunci când ai o biruință continuă, a duce o luptă permanentă nu este deloc un motiv de tristețe. Veteranul a o sută de bătălii, care a câștigat fiecare luptă, tânjește să fie pe scena unde se desfășoară conflictul. Soldații lui Alexandru, care sub comanda lui nu au cunoscut înfrângerea, erau mereu nerăbdători să fie conduși pe câmpul de luptă. Fiecare biruință le întărea puterea născută doar din curaj, diminuând-o în mod proporțional pe cea a inamicului învins. Însă cum putem avea continuu biruințe în războiul nostru spiritual? Luați aminte la ucenicul preaiubit: „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră. 1 Ioan 5:4.” *E. Waggoner – Lecții de credință*

144. Ușile temniței sunt deschise

„Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihânirea lui Dumnezeu în El.” 2 Corinteni 5:21

„Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită. Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihâniți prin credință.” Galateni 3:23,24

„Opriți-vă și gândiți-vă ce înseamnă aceasta. Lăsați întreaga putere a acestui fapt să vă impresioneze conștiința. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii? – din eșecul nostru de a trăi conform cu toate cerințele ei drepte. Noi nu mai trebuie să păcătuim! El a tăiat funiile cu care păcatul ne ținea legați așa încât noi nu avem decât să acceptăm mântuirea Sa pentru a fi eliberați de orice păcat care ne asediază. Noi nu mai trebuie să ne irosim viețile dorind cu ardoare o viață mai bună și trăind cu regrete inutile pentru idealuri nerealizate. Hristos nu dă speranțe false, ci El vine la prizonierii păcatului și strigă la ei: ‚Libertate! Ușile închisorii voastre sunt deschise. Ieșiți.‘ Ce poate fi spus mai mult? Hristos a obținut victoria definitivă asupra acestei lumi rele, asupra ‚poftei firii pământești, poftii ochilor și lăudăroșiei vieții‘ (1 Ioan 2:16), și credința noastră în El face victoria Sa să fie a noastră. Trebuie doar să o acceptăm.” *E. Waggoner – Galateni, p.66*

145. Dumnezeu te ține de mână

„Însă eu sunt totdeauna cu Tine, Tu m-ai apucat de mâna dreaptă; mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.” Psalmi 73:23,24

„Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: ‚Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!’” Isaia 41:13

„Acum, Domnul vrea ca noi să privim în sus, și ne spune pentru ce să privim în sus. Privește în sus și prinde-I mâna prin credință și El o va ține. Să-L lăsăm să o țină. Apoi, când Dumnezeu ne ține mâna credinței, El ne va ține mult mai sigur decât dacă am putea să-L ținem noi în cazul în care noi am ține mâna Lui. Vedeți, este același fel în care de multe ori ne ducem copilașii. Noi ținem mâna lor și când se împiedică, nu cad. Alteori, noi mergem, iar ei ne țin mâna noastră și atunci dacă se împiedică, ei cad. Mulțumim Domnului, El spune ‚Eu îți voi ține mâna.’ Și atunci, dacă ne împiedicăm, nu vom fi doborâți la pământ. O, Dumnezeu este bun!” *A.T.Jones – Solia îngerului al treilea, p. 350*

146. Dumnezeu își face lucrarea pe deplin

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană până la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta.” 1 Tesaloniceni 5:23,24

„El vă va întări până la sfârșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos. Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru.” 1 Corinteni 1:8,9

„O soră mi-a spus, nu cu mult timp în urmă, că înainte de acest timp, de patru ani ea își plângea starea ei, și se întreba cum va sosi vreodată timpul ca să vină Domnul, dacă El trebuia să aștepte ca poporul Său să fie pregătit să-L întâlnească. Pentru că, spunea ea, în starea în care era – și ea se străduia din greu – vedea că nu făcea un progres destul de rapid pentru ca Domnul să vină într-un timp rezonabil; și nu putea înțelege cum urma ca Domnul să vină.

Ea își făcea probleme din cauza aceasta; dar când oamenii s-au întors acasă de la Minneapolis [acolo a avut loc Conferința Generală din anul 1888] zicând: ‚Pentru că neprihânirea Domnului este un dar, noi putem avea neprihânirea lui Hristos în dar, și o putem avea acum, ea a spus ‚Oh, aceasta mă face fericită, aceasta aduce lumină, căci acum pot vedea cum Domnul ar putea veni în curând. Dacă El ne dă veșmântul, haina, caracterul, care ne pregătește pentru judecată și pentru timpul de strămtorare, atunci pot vedea cum ar putea El să vină cât de curând dorește.’ ‚Și’, a zis ea, ‚aceasta mă face fericită; și sunt mereu fericită de atunci încolo.’” *A.T.Jones – Solia îngerului al treilea, p. 248*

147. Principiul de bază al păgânismului - mântuirea prin fapte

„Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat.” Romani 4:4

„El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, mântuitorul nostru.” Tit 3:5,6

„Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminterlea, harul n-ar mai fi har. Și dacă este prin fapte, nu mai este prin har; altminterlea, fapta n-ar mai fi faptă.” Romani 11:6

„Prin păgânism, Satana, timp de veacuri, îi îndepărtase pe oameni de la Dumnezeu, dar biruința lui cea mare o câștigă prin pervertirea credinței lui Israel. Contemplându-și propriile idei și închinându-se la ele, păgânii pierduseră cunoașterea de Dumnezeu și deveniseră tot mai corupți. Tot astfel s-au petrecut lucrurile și cu Israel. Principiul că omul se poate mântui prin faptele sale stă la baza oricărei religii păgâne; principiul acesta devenise acum și principiul religiei iudaice. Satana inspirase acest principiu. Oriunde se păstrează acest principiu, oamenii nu mai au nici o piedică în fața păcatului.” E. White – *Hristos lumina lumii*, p. 36,37

„Nimeni să nu ia poziția mărginită și îngustă, conform căreia, vreuna din faptele omului, pot contribui, într-o măsură cât de mică, la lichidarea datoriilor păcatelor sale. Aceasta este o înșelăciune fatală. Dacă vrei să înțelegi aceasta, trebuie să studiezi ispășirea cu inimi umilite. Această problemă este atât de puțin înțeleasă încât mii și mii din aceia care pretind că sunt copiii ai lui Dumnezeu, sunt copii ai celui rău, pentru că ei vor să se sprijine pe faptele lor. Dumnezeu a cerut întotdeauna fapte bune, Legea le cere, dar din cauză că omul s-a implicat în păcat, unde faptele sale bune au fost fără valoare, numai îndreptățirea lui Isus poate fi de folos.” E. White – *Înalta noastră chemare*, p. 119

148. Un lucru ce trebuie repetat des și fixat bine în minte

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.” Efeseni 2:8

„Nu există nici un lucru asupra căruia să fie nevoie să medităm cu mai multă sinceritate, să-l repetăm mai des și să-l fixăm bine în mințile tuturor, decât imposibilitatea omului căzut de a merita ceva datorită propriilor lui fapte bune. Mântuirea este numai prin credința în Isus Hristos.

Prezențați cu claritate și limpezime ideea că nimic din meritele noastre de creaturi nu poate schimba poziția noastră față de Dumnezeu sau să câștige darurile lui Dumnezeu. Dacă credința și faptele ar putea cumpăra darul mântuirii pentru cineva, atunci Creatorul ar fi îndatorat creaturilor Sale. Aceasta oferă ocazia ca falsitatea să fie luată drept adevăr. Dacă cine ajunge să merite mântuirea datorită faptelor sale, acesta s-ar afla pe aceeași poziție cu a unui catolic, care face penitențe pentru păcatele lui. Mântuirea, în acest caz, este în parte un câștig pe care să-l obții plătind pentru el. Dar, dacă omul nu merită mântuirea prin nici una din faptele sale, atunci trebuie să fie în întregime un har, pe care omul îl primește așa păcătos cum este deoarece Îl primește pe Isus și crede în El. Este în întregime un dar fără plată.” E. White – *Credința și lucrarea* 19,20

149. Privind înăuntru – păgânism și misticism

„Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile...” Marcu 7:21

„Marc Aureliu, care este considerat cel mai mare filosof păgân, a spus: ‚Priviți înăuntru. Înăuntru se află fântâna binelui și aceasta va curge continuu dacă vei săpa în permanență’. Aceasta exprimă esența întregului păgânism. Eul era suprem. Dar acest spirit nu este specific pentru ceea ce se numește păgânism, căci este o idee foarte răspândită în zilele noastre; cu toate acestea, nu este nimic altceva decât esența păgânismului. Reprezintă o parte a închinării față de creatură în locul Creatorului. Deci este normal ca să se pună pe ei în locul Său; și atunci când fac acest lucru, în mod necesar se uită la ei înșiși, și nu la Dumnezeu, pentru a vedea bunătatea.

Care este singurul lucru pe care-l pot vedea oamenii atunci când privesc înăuntru? Gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furțișagurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebulnia’ (Marcu 7:21, 22). Chiar apostolul Pavel a spus: ‚Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească’ (Rom. 7:18). Ei bine, atunci când omul privește la toate aceste rele care se găsesc în el în mod normal, crede că este bun și că din el poate ieși binele, rezultatul se poate vedea clar: cea mai josnică răutate. Acesta de fapt spune: ‚Răutate, fii tu binele meu.’” E. Waggoner – *Romani*, p. 29

150. Să renunțăm la burdufurile scorojite!

„Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; altfel, burdufurile plesnesc, vinul se varsă, și burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou îl pun în burdufuri noi, și se păstrează amândouă.” Matei 9:17

„Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har.” Galateni 5:4

„Solia lui Ioan Botezătorul nu trebuia să fie amestecată cu tradiția și superstițiile. Încercarea de a amesteca pretențiile fariseilor cu evlavia lui Ioan nu făcea decât să arate și mai mult prăpastia dintre ele. Nici principiile învățaturii lui Hristos nu puteau să fie unite cu formele fariseismului. Hristos nu urma să acopere prăpastia creată de învățăturile lui Ioan. El urma să arate și mai clar deosebirea dintre ce era vechi și ce era nou. Isus a ilustrat mai departe lucrul acesta, zicând: ‚Nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; altminteri vinul cel nou sparge burdufurile, se varsă și burdufurile se prăpădesc’. Burdufurile care se foloseau ca vase pentru a pune vinul nou se uscau după câțva timp și se scorojeau și nu mai erau bune de folosit pentru acest scop. În această ilustrație familiară, Isus arăta starea conducătorilor iudei. Preoții, cărturarii și mai marii își urmăreau neabătuți șirul de ceremonii și tradiții. Inima lor se strânsese ca burdufurile de vin uscate, cu care El îi comparase. Atâta timp cât ei se mulțumeau cu o religie legalistă, era cu neputință să ajungă depozitarii adevărului viu al cerului. Ei gândeau că e îndestulătoare neprihănirea personală și nu doreau ca un element nou să fie adus la religia lor. Ei nu priveau bunăvoința lui Dumnezeu față de oameni ca pe ceva care vine din afară, ci o uneau cu meritul propriu adus de faptele lor bune. Credința care lucrează prin iubire și care curăță sufletul nu putea să găsească teren comun cu religia fariseilor, formată din ceremoniile și rânduiețile omenești. Efortul de a uni învățăturile lui Isus cu religia existentă avea să fie zadarnic. Adevărul vital al lui Dumnezeu, ca și vinul în fermentare, urma să prăpădească burdufurile vechi și stricate ale tradiției fariseice.” E.White – *Hristos lumina lumii*, p. 279,280

151. Împărăția este pentru cei mai mari păcătoși

„Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii, și nu l-ați crezut. Dar vameșii și curvele l-au crezut: și, cu toate că ați văzut lucrul acesta, nu v-ați căit în urmă ca să-l credeți.” Matei 21:32

„Ioan Botezătorul a venit predicând adevărul, și prin lucrarea predicării lui, păcătoșii se convingeau de vinovăția lor și se pocăiau. Aceștia aveau să meargă în Împărăția Cerurilor mai înainte acelor care, plini de îndreptățire de sine, s-au împotrivit avertizării solemne ce le-a fost adresată. Vameșii și desfrânații erau neștiutori, dar acești oameni învățați cunoșteau calea care duce în Paradisul lui Dumnezeu. Adevărul care ar fi trebuit să fie pentru ei un miros de viață spre viață, a devenit un miros de moarte spre moarte. Păcătoșii învederați, care erau dezgustați de ei înșiși, au primit botezul din mâinile lui Ioan, dar acești învățători erau ipocriți. Inimile lor încăpățanate erau obstacole în calea primirii de către ei a adevărului. Ei s-au opus lucrării convingătoare a Duhului lui Dumnezeu. Ei au refuzat să asculte de poruncile lui Dumnezeu.

Domnul Hristos nu le-a spus: ‚Voi nu puteți intra în Împărăția cerurilor’, dar El le-a arătat că ceea ce-i împiedică să intre este chiar atitudinea, lucrarea lor. Ușa era încă deschisă pentru acești conducători iudei, invitația le era încă adresată. Hristos dorea să-i vadă convinși de starea lor și convertiți.

Este mai multă speranță pentru vameși și pentru păcătoși, decât pentru aceia care cunosc Cuvântul lui Dumnezeu, dar care refuză să asculte de el. Cel care se vede așa cum este, un păcătos, fără să acopere păcatul, care este conștient de faptul că înaintea lui Dumnezeu, corpul, sufletul și spiritul îi sunt stricate, unul ca acesta se alarmează ca nu cumva să ajungă separat pe veci de Împărăția Cerurilor. El își dă seama de starea lui, de faptul că este bolnav, și caută vindecarea la Marele Medic care a spus: ‚Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.’ Ioan 6:37. Acestea sunt acele persoane pe care Dumnezeu le poate folosi ca lucrători în via Sa.” E.White – *Parabolele Domnului*, p. 278,280

152. Este rugăciunea un merit?

„Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii.” Matei 6,7

„Păgânii își închipuiau că rugăciunile au meritul de a face ispășire pentru păcat. Altfel spus, cu cât rugăciunea era mai lungă, cu atât meritul era mai mare. Dacă ar fi putut deveni sfinți prin propriile lor eforturi, păgânii ar fi avut în ei înșiși ceva de care să se bucure, o pricină de laudă. Această idee despre rugăciune este expresia principiului îndreptăririi prin merite personale, care stă la temelia tuturor sistemelor falsei religii. Fariseii adoptaseră această idee păgână despre rugăciune și nimic n-a înlăturat-o în zilele noastre, chiar printre aceia care se pretind a fi creștini. Repetarea de fraze obișnuite și tipice, când inima nu simte nici o nevoie de Dumnezeu, e la fel cu ‚bolboroselile’ păgânilor.

Rugăciunea nu este o ispășire pentru păcat. Ea nu are nici o virtute, nici vreun merit în sine. Toate cuvintele înflorite, pe care le folosim, nu pot fi echivalente nici chiar cu o singură dorință sfântă. Rugăciunile cele mai elocvente nu sunt decât cuvinte fără rost, dacă nu exprimă adevăratele sentimente ale inimii. Numai rugăciunea care izvorăște dintr-o inimă dornică, în care sunt exprimate nevoile simple ale sufletului, ca și cum am cere o favoare unui prieten pământesc, așteptând ca ea să fie împlinită, doar aceasta este rugăciunea credinței. Dumnezeu nu dorește complimentele noastre ceremoniale, dar strigătul negrăit al unei inimi zdrobite și stăpânite de simțământul păcatului și al completei slăbiciuni își găsește drum la Tatăl oricărei îndurări.” E.White – *Cugetări*, p.87

153. O jertfă de ispășire

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ioan 3:16

„El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.” 1 Ioan 2:2

„O jertfă de ispășire este un sacrificiu. De aceea în propoziția respectivă de fapt, se spune că Hristos este rânduit să fie un sacrificiu pentru iertarea păcatelor noastre. La sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa’ (Ev. 9:26). Desigur că ideea de jertfă sau sacrificiu ne duce cu gândul la o mânie ce trebuie satisfăcută. Dar observați cu atenție că noi suntem cei care avem nevoie de jertfă și nu Dumnezeu. El aduce jertfa. Ideea că mânia lui Dumnezeu trebuie să fie satisfăcută pentru ca noi să obținem iertarea nu este susținută de Biblie.

Este culmea absurdității să spui că Dumnezeu este atât de mândros pe oameni încât nu-i va ierta decât dacă se aduce ceva pentru satisfacerea mâniei Sale și că El își oferă Lui Însuși darul prin care este împăcat. „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte’ (Col. 1:21, 22).

Ideea creștină de jertfă este cea prezentată mai sus. Ideea păgână, care este prea des întâlnită la creștinii declarați este că omul trebuie să aducă o jertfă pentru a satisface mânia zeului lor. Orice închinare păgână nu este decât o mituire a zeilor lor pentru a le fi favorabili. Dacă credeau că zeii lor sunt foarte mândri pe ei, aduceau un sacrificiu mai mare, astfel sacrificii umane fiind oferite în cazuri extreme. Ei credeau, așa cum cred cei care i se închină lui Siva în India în zilele noastre, că zeul lor a fost satisfăcut de vederea sângelui.

Persecuția care a avut loc în așa numitele țări creștine în trecut și într-o oarecare măsură are loc și în prezent, nu este nimic altceva decât rodul acestei idei păgâne referitoare la jertfă. Liderii religioși își închipuie că mântuirea este prin fapte, că omul prin fapte poate face ispășirea pentru păcat, și astfel ei oferă pe cel pe care-l cred răzvrătit ca sacrificiu zeului lor – nu Dumnezeului adevărat, deoarece Lui nu-i plac astfel de sacrificii.” *E. Waggoner – Romani, p.62,63*

154. Oameni „împinși de la spate”

„Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar...” Galateni 4:24

„Tinerii sunt adesea îndemnați să-și facă datoria, să vorbească sau să se roage în adunare; îndemnați să moară față de mândrie. La fiecare pas sunt îndemnați. O astfel de religie nu valorează nimic. Lăsați ca inima firească să vă fie schimbată și atunci, vouă, care pretindeți că sunteți creștini, dar sunteți împietriți, nu vi se va mai părea o robie a-L sluji pe Dumnezeu. Dacă Domnul Hristos este în voi nădejdea slavei, vom descoperi atâta farmec neasemuit în El, încât sufletul va fi încântat. Însă, a face caz de credință, fără această iubire profundă, este doar vorbărie goală, formalism sec și o robie grea. Mulți dintre noi s-ar putea să aibă vreo idee despre religie, o religie exterioară, când inima nu este de fapt curățită.” *E. White – Mărturii, vol.1, p.163*

„De ce este atât de greu să ducă o viață de lepădare de sine, de modestie? Pentru că preținșii creștini nu sunt morți față de lume. Este ușor de trăit după ce am murit.” *E. White – Solii pentru Tineret, p.128*

155. Religia rece a legalismului sau slujire plină de dragoste?

„Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: „Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei...” Luca 15:29

„Sunt unii care mărturisesc că slujesc lui Dumnezeu, în timp ce se bazează numai pe eforturile lor de ascultare a legii lui Dumnezeu de a-și forma un caracter drept și a-și obține astfel mântuirea. Inimile lor nu sunt mișcate de vreun simțământ profund de iubire față de Domnul Hristos, ci ei caută să-și îndeplinească îndatoririle vieții de creștini ca fiind cerute de Dumnezeu pentru obținerea vieții veșnice. O astfel de religie nu valorează nimic. Când Domnul Hristos locuiește în inimă, întreaga ființă va fi atunci plină de iubirea Sa, de bucuria comuniunii cu El, astfel încât se va alipi cu totul de El; privindu-L, eul va fi uitat. Atunci iubirea față de Domnul Hristos va fi izvorul acțiunilor noastre. Aceia care au ajuns să simtă iubirea constrângătoare a lui Dumnezeu nu se vor întreba cât sau ce anume trebuie să dea pentru a împlini cerințele lui Dumnezeu; ei nu vor avea în vedere un standard scăzut de viețuire, ci vor tinde către o desăvârșită conformare față de voința Răscumpărătorului lor. Cu o dorință puternică, ei jertfesc totul și dau pe față un interes pe măsura valorii țintei pe care o urmăresc. O simplă mărturisire a credinței noastre în Hristos, fără a avea o profundă iubire pentru El, nu este decât vorbărie, un formalism rece și o goană după vânt.” *E. White – Calea către Hristos, p.45*

156. Înmulțirea regulilor omenești

„Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: ‚Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!’ Toate aceste lucruri, care pier o dată cu întrebuițarea lor și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești, au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de nici un preț împotriva gădilării firii pământești.” Coloseni 2:20-23

„Străduința de a câștiga mântuirea prin fapte proprii îi face negreșit pe oameni să îngrămădească datini omenești, ca baricadă împotriva păcatului. Văzând că nu sunt în stare să țină Legea, ei vor născoci reguli și rânduieli care să-i silească la ascultare. Toate acestea abat mintea de la Dumnezeu la eul personal.” E.White - *Cugetări*, p.100

„Nu este nevoie să facem problema îmbrăcămintei punctul principal al religiei noastre. Există un subiect mai bogat despre care să vorbim. Vorbiți despre Hristos, iar atunci când inima este convertită, tot ce nu este în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu va cădea.” E.White – *Îndrumarea copilului*, p.429

157. „Șorțurile” îndreptățirii de sine

„Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele.” Geneza 3:7

„Haina cea albă a neprihănirii a fost purtată de primii noștri părinți, când ei au fost așezați de către Dumnezeu în Edenul cel sfânt. Ei au trăit într-o desăvârșită ascultare de voința lui Dumnezeu, întreaga tărie a iubirii lor era dată Tatălui lor ceresc. O lumină plăcută și frumoasă, lumina lui Dumnezeu, înconjura perechea cea sfântă. Această haină de lumină, era un simbol al veșmintelor lor spirituale de cerească nevinovăție. Dacă ei ar fi rămas credincioși ascultării de Dumnezeu, atunci această lumină ar fi continuat să-i cuprindă. Dar când prin neascultare au păcătuit, ei au tăiat legătura lor cu Dumnezeu, iar lumina care-i înconjura, s-a depărtat de la ei. Goi și plini de rușine ei au încercat să înlocuiască hainele cerești, cosind laolaltă frunze de smochin, pentru a se acoperi cu ele.

Din zilele neascultării lui Adam și Eva, acest lucru îl făc toți cei care calcă Legea lui Dumnezeu. Ei au cusut laolaltă frunze de smochin pentru a acoperi goliciunea adusă de călcarea Legii lui Dumnezeu. Ei au ajuns să poarte haine făcute după propriile lor păreri; prin faptele lor, ei au încercat să-și acopere păcatele și să se facă astfel primiți înaintea lui Dumnezeu.

Dar lucrul acesta nu poate fi făcut niciodată. Omul nu poate inventa nimic care să ia locul hainei nevinovăției pe care el a pierdut-o. Nici un acoperământ din frunze de smochin, nici o haină lumească nu poate fi purtată de către aceia care stau cu Domnul Hristos și cu îngerii la ospățul nunții Mielului.

Numai veșmântul pe care Domnul Hristos ni l-a dat, numai acela ne face în stare să putem sta în prezența lui Dumnezeu. Acest acoperământ, haina îndreptățirii Sale, Domnul Hristos îl va așeza asupra fiecărui suflet credincios, pocăit.” E.White – *Parabolele Domnului*, p.310,311

158. Noul Legământ – Legământul cel veșnic

„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.” Geneza 3:15

„Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.” Geneza 17:7

„Avram a crezut pe Domnul și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.” Geneza 15:6

„După cum Biblia ne prezintă două legi – una neschimbătoare și veșnică, iar cealaltă trecătoare, provizorie – tot astfel sunt două legăminte. Legământul harului a fost făcut întâia dată cu omul în Eden, când, după cădere, s-a dat o făgăduință divină – că sămânța femeii urma să sfârșească capul șarpelui. Legământul acesta le oferea tuturor oamenilor iertare și sprijinul harului lui Dumnezeu pentru ascultare viitoare prin credința în Hristos. Li se făgăduia, de asemenea, viața veșnică, cu condiția credincioșiei față de Legea lui Dumnezeu. În felul acesta, patriarhii au primit nădejdea mântuirii. Același legământ a fost reînnoit față de Avraam în făgăduința: ‚Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta’ (Gen. 22:18). Această făgăduință arăta spre Domnul Hristos. Așa a înțeles-o Avraam (vezi Gal. 3:8,16) și și-a pus încrederea în Domnul Hristos pentru iertarea păcatelor. Credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.” E.White – *Patriarhi și profeți*, p.373

159. Cum a apărut Vechiul Legământ?

„Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel. Moise a venit de a chemat pe bătrânii poporului, și le-a pus înaintea toate cuvintele acestea, cum îi poruncise Domnul. Tot poporul a răspuns: ‚Vom face tot ce a zis Domnul!’ Moise a spus Domnului cuvintele poporului.” Exod 19:6-8

„Lucrurile acestea trebuiesc luate într-alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar...” Galateni 4:24

„Dar, dacă legământul avraamic conținea făgăduința mântuirii, de ce s-a mai făcut un alt legământ la Sinai? În robie, poporul pierduse în mare măsură cunoașterea de Dumnezeu și a principiilor legământului avraamic. Eliberându-i din Egipt, Dumnezeu a căutat să le descopere puterea și mila Sa, pentru ca ei să fie făcuți să-L iubească și să aibă încredere în El. I-a dus la Marea Roșie, unde, fiind urmăriți de egipteni, scăparea părea că este imposibilă. Aceasta pentru ca ei să-și poată da seama de totala lor neputință, de nevoia lor de ajutor dumnezeiesc, cum și de faptul că El lucrase izbăvirea lor. În felul acesta, ei au fost umpluți de iubire și recunoștință față de Dumnezeu și de încredere în puterea Lui de a-i ajuta. El Și-i alipise de Sine, ca Eliberator al lor din robia trecătoare.

Dar mai era un adevăr, mult mai mare, care trebuia să fie înscris în mintea lor. Trăind în mijlocul idolatriei și al corupției, ei nu aveau o concepție dreaptă cu privire la sfințenia lui Dumnezeu, la păcătoșenia fără margini a inimii lor, la faptul că în ei înșiși nu aveau nici un pic de putere pentru a da ascultare Legii lui Dumnezeu, precum și la nevoia lor după un Mântuitor. Toate acestea trebuia să le învețe.” E. White – Patriarhi și profeți, p.372

160. Perpetuarea neînțelegerii

„El a izgonit dinaintea noastră pe toate popoarele, și pe Amoriții care locuiau țara aceasta. Și noi vom sluji Domnului, căci El este Dumnezeuul nostru. Iosua a zis poporului: ‚Voi nu veți putea să slujiți Domnului, căci este un Dumnezeu sfânt, un Dumnezeu gelos; El nu vă va ierta fărădelegile și păcatele. Când veți părăsi pe Domnul, și veți sluji unor dumnezei străini, El Se va întoarce, și vă va face rău, și vă va nimici, după ce v-a făcut bine’. Poporul a zis lui Iosua: ‚Nu! căci vom sluji Domnului.’” Iosua 24:18-21

„Cel care își imaginează că poate împlini neprihănirea Legii, își închipuie de fapt că este la fel de bun ca și Dumnezeu deoarece Legea cere și este o declarație a neprihănirii lui Dumnezeu. De aceea omul care crede că poate fi îndreptățit prin lege de fapt crede că este atât de bun încât nu are nevoie de Mântuitor. Orice persoană care se îndreptățește pe sine, indiferent de credința mărturisită, se așază deasupra Legii lui Dumnezeu și prin aceasta se identifică [în principiu] cu papalitatea.” E. Waggoner – Romani, p. 58

161. Legămintele lui Dumnezeu sunt făgăduințele Lui

„Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: ‚Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu, și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul. Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.’” Evrei 8:8-10

„Legământul și făgăduința lui Dumnezeu sunt una și aceeași. Aceasta se vede în mod clar din Galateni 3:17, unde Pavel declară că a rupe legământul ar însemna să anulezi făgăduința. În Geneza 17 citim că Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam ca să-i dea țara Canaan drept moștenire veșnică. Galateni 3:18 spune că Dumnezeu i-a dat-o printr-o făgăduință. Legămintele lui Dumnezeu cu omul nu pot fi nimic altceva decât făgăduințe: ‚Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile.’ Romani 11:35,36.

După potop Dumnezeu a făcut un ‚legământ’ cu fiecare fiară de pe pământ, și cu fiecare pasăre; dar animalele și păsările nu au promis nimic în schimb. Geneza 9:9-16. Ele pur și simplu au primit binecuvântarea din mâna lui Dumnezeu. Asta este tot ceea ce putem face – să primim. Dumnezeu ne promite tot ceea ce avem nevoie, și mai mult decât putem să cerem sau să gândim, ca dar. Noi îi dăm Lui propriile noastre persoane, adică, nimic. Și El se dă pe Sine Însuși nouă, adică totul. Problema este că, chiar și atunci când oamenii sunt dispuși să-L recunoască pe Domnul cât de cât, ei vor să se tocmească cu El. Ei vor să fie parteneri egali, o afacere ‚reciprocă’ – o tranzacție în care să se poată considera egali cu Dumnezeu. Dar oricine are de-a face cu Dumnezeu, trebuie să trateze cu El după condițiile puse de El, adică, în baza unui fapt – că noi nu avem nimic și nu suntem nimic, și El are totul și este totul și dă totul.” E. Waggoner – Galateni, p.77

162. La ce privești?

„Au gură, și nu vorbesc, au ochi, și nu văd, au urechi, și totuși n-aud, da, n-au suflare în gură. Ca ei sunt cei ce-i fac, toți cei ce se încred în ei.” Psalmi 135:16-18

„Este o lege a naturii intelectuale și spirituale aceea că prin privire suntem schimbați. Mintea se adaptează treptat la subiectele asupra cărora i se îngăduie să zăbovească. Ea este absorbită de ceea ce este obișnuită să iubească și să

respecte. Omul nu se va ridica niciodată mai sus decât modelul lui de curăție, de bunătate sau de adevăr. Dacă eul este idealul lui, niciodată nu va atinge altul mai înalt. Mai degrabă se va coborî continuu, din ce în ce mai mult. Numai harul lui Dumnezeu are putere să-l înalțe pe om. Lăsat în puterea lui, drumul va merge în mod inevitabil în jos.” *E.White – Marea luptă, p.556*

163. Efectul confruntării cu splendoarea caracterului divin

„Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă.” *Iov 42:5,6*

„Când a văzut Simon Petru lucrul acesta, s-a aruncat la genunchii lui Isus, și I-a zis: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos.” Fiindcă îl apucase spaima, pe el și pe toți cei ce erau cu el, din pricina pescuirii pe care o făcuseră.” *Luca 5:8,9*

„O singură rază a slavei lui Dumnezeu, o pâlpăire a purității lui Hristos, pătrunzând în suflet, face ca fiecare pată de întinare să devină dureros de evidentă, și scoate la suprafață defectele și diformitatea caracterului omenesc. Ea descoperă dorințele secrete, necredințioșia inimii, murdăria buzelor. Faptele de răzvrătire ale păcătosului contra legii lui Dumnezeu sunt expuse privirii, iar spiritul lui este zdrobit și chinuit sub influența cercetătoare a Spiritului lui Dumnezeu. Privind caracterul fără pată al lui Hristos, el ajunge să se scârbească de sine” *E.White – Calea către Hristos, p. 29*

„Cu cât vă apropiați mai mult de Isus cu atât mai vinovați veți apărea în ochii voștri; pentru că vederea voastră va fi mai clară și imperfecțiunile voastre vor fi văzute în contrast clar și evident față de natura Sa perfectă. Aceasta este o dovadă că înșelăciunile lui Satana și-au pierdut puterea; că influența însuflețitoare a Duhului lui Dumnezeu te trezește, iar indiferența și nepăsarea ta sunt pulberate.” *E.White – Înalta noastră chemare, p.25*

„În Isus [Petru] L-a văzut pe Acela care ținea sub stăpânirea Sa toată natura. Prezența dumnezeirii dăduse pe față cât era el de păcătos. Iubirea pentru Învățătorul, rușinea pentru necredința lui, recunoștința pentru îndurarea lui Hristos și, mai presus de toate, simțul necurăției personale în fața infinitei purități l-au copleșit. În timp ce tovarășii lui puneau la loc sigur peștele din mreje, Petru a căzut la picioarele Mântuitorului și I-a zis: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos”. Tot astfel s-a întâmplat când Isaia a privit slava Domnului; el a exclamat: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate... și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor” (Is. 6:5). Natura umană, cu slăbiciunea și păcatul ei, ajunsese față în față cu desăvârșirea dumnezeirii și el se simțea cu totul nedemn și nesfânt. La fel s-au petrecut lucrurile cu toți cei cărora li s-a îngăduit să vadă măreția și maiestatea lui Dumnezeu.” *E.White – Hristos lumina lumii, p. 249*

164. Priviți farmecul caracterului lui Hristos

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” *2 Corinteni 3:18*

„Priviți la Hristos, priviți la atracțioasa noblețe a caracterului Său și privind veți fi schimbați în același chip al Lui. Ceața intervenită între Hristos și suflet se retrage, când privim prin credință peste umbrele infernale ale lui Satan și vedem slava lui Dumnezeu în Legea Sa și neprihănirea lui Hristos. Satan caută să pună un vâl între Isus și noi ca să-L ascundă de ochii noștri, să eclipseze lumina Sa; căci dacă noi obținem numai o licărire din slava Sa, atunci suntem atrași către El. Păcatul ascunde de privirea noastră farmecul atractiv al neprihănirii lui Isus. Prejudcățile, egoismul, îndreptățirea de sine și patimile orbesc ochii noștri așa ca să nu putem discerne pe Mântuitorul nostru. O, dacă ne-am simți atrași de Dumnezeu!... El ne-ar descoperi slava Sa care este tocmă caracterul Său, iar lauda lui Dumnezeu ar umple inimile noastre și ar răsuna prin orice glas.” *E.White – Comentarii biblice ale N.T. p.173,174*

165. Se întâmplă minuni când privești la El

„Moise a zis: „Arată-mi slava Ta!” Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta.”” *Exod 33:18,19a*

„Iubitul meu este alb și rumen, deosebindu-se din zece mii. Cerul gurii lui este numai dulceață și toată ființa lui este plină de farmec. Așa este iubitul meu, așa este scumpul meu, fiice ale Ierusalimului!” *Cântarea Cântărilor 5:10,16*

„Pe măsură ce Hristos, Modelul este păstrat constant în fața ochilor minții, noi obiceiuri vor fi formate, puternice tendințe moștenite și cultivate vor fi supuse și biruite, stima față de sine va fi aruncată în praf, vechi obiceiuri ale cugetului vor primi o împotrivire constantă, iubirea de suprațemie va fi văzută în caracterul ei adevărat, vrednic de dispreț și va fi biruită.” *E.White – Înalta noastră chemare, p. 96*

Având o cunoaștere a lui Hristos – cuvintele Sale, obiceiurile Sale, lecțiile și sfaturile Sale – noi vom ajunge să împrumutăm, virtuțile caracterului pe care l-am studiat atât de aproape și să ajungem plini de spiritul pe care l-am

admirat atât de mult. Pentru noi Isus devine ‘cel mai de frunte din zece mii’, unul ‘plin de farmec.’” *E.White – Fii și fiice ale lui Dumnezeu, p.372*

„Trebuie să medităm asupra Scripturii, gândind cu seriozitate și sinceritate asupra lucrurilor ce țin de mântuirea noastră veșnică. Mila și dragostea nemărginită a lui Isus, jertfa făcută în favoarea noastră, chemă la cea mai serioasă și solemnă reflectare. Trebuie să contemplăm caracterul iubitului nostru Răscumpărător și Mijlocitor. Trebuie să căutăm să cuprindem însemnătatea planului de mântuire, trebuie să medităm asupra misiunii Celui ce a venit pentru a salva pe poporul Său de păcatele sale. Prin contemplarea continuă a temelor cerești, credința și dragostea noastră se va întări. Rugăciunile noastre vor fi din ce în ce mai acceptate de Dumnezeu, pentru că ele vor fi tot mai mult împletite cu credință și dragoste. Ele vor fi mai înțelepte și mai fierbinți. Ele vor fi mai constant încrezătoare în Isus și voi veți avea o experiență zilnică, vie în voința și puterea lui Hristos de a salva pe toți care vin la Dumnezeu prin El.” *E.White – Înalta noastră chemare, p.110*

166. Mântuire dintr-o privire

„Domnul i-a zis lui Moise: ‚Fă-ți un șarpe înfocat, și spânzură-l de o prăjină; oricine este mușcat, și va privi spre el, va trăi.‛” *Numeri 21:8*

„Dumnezeu spune: ‚Priviți la Mine și fiți mântuiți‛. Mântuirea este într-o privire. ‚Există viață într-o privire.‛ Când copiii lui Israel mureau din cauza mușcăturilor șerpilor veninoși, ‚Domnul i-a spus lui Moise: Fă un șarpe de aramă și așază-l într-un stâlp; și se va întâmpla că oricine care este mușcat, când va privi la el, va trăi. Și Moise a făcut un șarpe de aramă și l-a pus într-o prăjină și se întâmpla că dacă un șarpe a mușcat vreun om, când privea șarpele de aramă, trăia.‛ Num. 21:9. ‚Și după cum a ridicat Moise șarpele în pustie tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.‛ Ioan 3:14, 15. Privirea în credință mântuiește. ‚Noi toți, cu fața descoperită, privind ca într-o oglindă slava Domnului, suntem schimbați în aceeași imagine din slavă în slavă.‛ ‚Căci durerile noastre ușoare, care sunt momentane, lucrează pentru noi o greutate mai mare veșnică de slavă; în timp ce ne uităm nu la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd.‛ 2 Cor. 3:18; 4:17, 18. În timp ce privim la Domnul, El Se uită la noi și lumina feței Sale mântuiește. Lumina cunoștinței slavei Domnului strălucește pe fața lui Isus Hristos. Când Petru L-a tăgăduit pe Domnul blestemând și înjurând, Isus S-a întors și l-a privit și imediat Petru a primit pocăința și iertarea. Nimeni nu se poate pierde dacă se uită cu hotărâre la Isus.” *E.Waggoner – Comori din Isaia, cap.56*

167. Nu mai vedem altceva

„Eu am căutat pe Domnul, și mi-a răspuns: m-a izbăvit din toate temerile mele. Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie, și nu ți se umple fața de rușine.” *Psalmi 34:4,5*

„Un lucru l-am cerut Domnului, pe acesta îl voi căuta; să locuiesc în casa Domnului toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea Domnului și să întreb despre El în templul Său.” *Psalm 27:4 [Trad. Cornilescu revizuită]*

„În timp ce mintea stăruie asupra lui Hristos, caracterul este modelat după asemănarea divină. Cugetele sunt pătrunse de un sentiment al bunătății Lui, al dragostei Lui. Noi contemplăm caracterul Său și astfel El este în toate gândurile noastre. Dragostea Lui ne înconjoară. Dacă privim doar un moment soarele când strălucește mai tare, când ne întoarcem privirea, imaginea soarelui va apărea în oricare lucru pe care-l privim. Tot astfel se întâmplă când privim la Isus: orice lucru pe care-l privim reflectă chipul Său, Soarele Dreptății. Noi nu mai putem vedea altceva sau să vorbim despre altceva. Chipul Lui este imprimat pe ochiul sufletului și influențează fiecare clipă din viața noastră, din fiecare zi, domolind și îmblânzind întreaga noastră natură. Prin contemplare suntem armonizați cu asemănarea divină, chiar cu chipul lui Hristos. Vom reflecta strălucirea și vioșia razelor dreptății Sale, la toți cei cu care ne însoțim. Am ajuns schimbați în caracter pentru că inima, sufletul, mintea sunt luminate de chipul Său, care ne iubește și care S-a jertfit pentru noi.” *E.White – Credința prin care trăiesc, p.150*

„Va fi o foame și o sete a sufletului de fi făcuți ca Acela pe care Îl adorăm. Cu cât mai mult sunt gândurile noastre asupra lui Hristos, cu atât vom vorbi mai mult despre El altora și-L vom prezenta lumii.” *E.White – Înalta noastră chemare, p.110*

„Cei care fac ca Hristos să fie însoțitorul lor zilnic și un prieten obișnuit vor simți că de jur împrejurul lor sunt puteri ale unei lumi nevăzute și, privind la Isus, vor deveni asemănători cu chipul Lui. Prin privire, ei ajung schimbați după modelul divin; caracterul lor este îmblânzit, curățit și înnobilit pentru Împărăția cerească.” *E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.4, p.648,649*

168. Nu privi răul!

„Totuși, era să mi se îndoiaie piciorul, și erau să-mi alunece pașii! Căci mă uitam cu jind la cei nesocotiți, când vedeam fericirea celor răi.” *Psalmi 73:2,3*

„În această lume putem să ajungem dezorientați, fără nici o speranță, așa cum diavolul dorește să fim, dacă vom, continua să privim la acele lucruri care ne produc încurcături; căci dacă vom contempla asupra lor și vom discuta

despre ele, ne vom descuraja. Criticând pe alții din cauză că ei nu reușesc să manifeste iubirea, noi vom nimici prețioasa plantă a iubirii din propriile noastre inimii. Am apreciat și am simțit noi în mod personal căldura iubirii pe care Hristos a manifestat-o în viața Sa? Atunci este de datoria noastră să manifestăm această iubire față de lume. Să ne fie frică a ne opri, a privi și a discuta despre marile greșeli pe care le fac alții...” *E.White – Înalta noastră chemare, p.243*

„Nu ne putem permite să trăim din pleava greșelilor și metehnelor altora. Vorbirea de rău este un blestem îndoit, căzând cu mai multă greutate asupra celui ce spune decât asupra celui ce ascultă. Cel care seamănă semințele învrăjbirii și neînțelegerii culege roadele mortale în propriul său suflet. Înșuși faptul de a căuta răul în alții dezvoltă răul în cei ce privesc. Ocupându-ne de greșelile altora, suntem schimbați după chipul acesta. Însă, privind la Isus, vorbind despre dragostea Sa și perfecțiunea caracterului Său, ne schimbăm după chipul Lui. Contemplând idealul măreț pe care l-a pus înaintea noastră, vom fi înălțați într-o atmosferă curată și sfântă – ne vom afla chiar în prezența lui Dumnezeu. Când vom fi acolo, vom reflecta o lumină care va străluci asupra tuturor celor care au legături cu noi.” *E.White – Divina vindecare, p. 476*

169. O binecuvântată orbire și surzenie

„Cine este orb, dacă nu robul Meu și surd ca solul Meu pe care îl trimit? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu, și orb ca robul Domnului?” *Isaia 42:19*

„Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor deșarte, înviorează-mă în calea Ta!” *Psalmi 119:37*

„Ce fel de orbire este aceasta? Este orbirea care nu va permite ochilor noștri să contemple răul. Ea nu ne va permite să ne oprim ochii asupra nedreptății. Ea nu se va agăța de lucrurile care izbesc privirea ca să ne împiedice să apreciem veșnicia... Vrem să privim drept și să vedem așa cum Dumnezeu vede, pentru că Satana încearcă necontenit să sucească lucrurile asupra cărora se opresc ochii noștri, astfel ca noi să le privim sub influența Sa... Robul lui Dumnezeu are în vedere un anumit scop. Ochii sunt sfințiți și urechile de asemenea, și cei ce-și vor închide ochii și urechile față de rău vor fi schimbați. Noi vrem să avem aceea putere care ne face în stare să închidem ochii în fața scenelor care nu ne înalță, nu ne înobilează, nu ne purifică și nu ne cizelează; aceea putere care să ne țină urechile închise față de orice este oprit de Cuvântul lui Dumnezeu. El ne oprește să ne imaginăm răul, să vorbim despre rău și chiar să ne gândim la ce este rău... Eu văd în Isus tot ce este frumos, tot ce este sfânt, tot ce este înălțător și curat. Atunci de ce să mai vreau să-mi deschid larg ochii să văd tot ce este neplăcut? Prin contemplare suntem schimbați. Să privim la Isus și să avem înaintea ochilor bunătatea caracterului Său și prin contemplare vom fi schimbați asemenea Lui.” *E.White – Înalta noastră chemare, p.331*

170. Golgota umilește eul

„Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit.” *1 Corinteni 2:2*

„Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” *Evrei 12:2*

„Cât despre mine, fraților, dacă mai propovăduiesc tăierea împrejur, de ce mai sunt prigonit? Atunci pricina de poticnire a crucii s-a dus.” *Galateni 5:11*

„Păcătosul care se pocăiește să-și ațintească deci ochii asupra Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii’ (Ioan 1:29); și, privind, se schimbă. Teama lui e preschimbată în bucurie, îndoielile în nădejde. Se dă pe față recunoștință. Inima de piatră e sfărâmată. Un val de iubire inundă sufletul. Hristos este în el ca un izvor de apă care țâșnește în viața veșnică. Atunci când vedem pe Isus, Om al durerii, obișnuit cu suferința, lucrând să salveze ce era pierdut, disprețuit, batjocorit, luat în răs, alungat din cetate în cetate, până Și-a încheiat misiunea, când privim la El în Ghetsemani, asudând cu picături mari de sânge, și pe cruce, murind în agonie – când vedem toate acestea, eul nu mai pretinde să fie recunoscut. Privind la Isus, ne vom rușina de răceala noastră, de letargia și egoismul nostru. Vom fi voioși să fim orice sau nimic, așa încât să putem servi pe Domnul din inimă. Ne vom bucura atunci să purtăm crucea în urma lui Isus, să îndurăm încercările, ocară sau persecuția pentru Numele Lui cel scump.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.440*

„Crucea este și întotdeauna a fost un simbol al rușinii. A fi răstignit însemna a fi supus celei mai rușinoase morți. Apostolul spune că dacă el ar fi propovăduit tăierea împrejur (adică neprihănirea prin fapte), ‚pricina de poticnire a crucii’ ar fi dispărut. Galateni 5:11. Pricina de poticnire a crucii constă în faptul că crucea este o mărturisire a neputinței omenești, a păcatului și a imposibilității de a face vreun lucru bun. A lua crucea lui Hristos înseamnă să depinzi cu totul numai de El pentru orice, și aceasta este cea mai mare înjosire a mândriei omenești. Oamenilor le place să-și imagineze că sunt independenți. Dar crucea să fie propovăduită, să se facă cunoscut că în om nu este nimic bun și că totul trebuie primit ca dar, și imediat cineva se va simți jignit.” *E.Waggoner – Galateni*

171. Măreția Cuvântului inspirat smerește eul

„Văd că tot ce este desăvârșit are margini: poruncile Tale însă sunt fără margini.” Psalmi 119:96

„O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui!” Romani 11:33

„Studentul să-și ia Biblia ca ghid și să rămână neclintit în principii și, astfel, poate aspira la orice realizări, oricât de înalte. Toate filozofiile firii omenești au dus la încurcătură și rușine când Dumnezeu nu a fost recunoscut ca fiind totul. Însă credința prețioasă inspirată de Dumnezeu aduce tărie și noblețe de caracter. Cu cât ne ocupăm mai mult de bunătatea, îndurarea și iubirea Sa, cu atât percepția adevărului va fi mai clară și cu atât mai înaltă și mai sfântă va fi dorința de a avea curățenie a inimii și limpezime a minții. Sufletul care rămâne în atmosfera pură a gândurilor sfinte este transformat de tovarășia cu Dumnezeu, prin studierea Cuvântului Său. Adevărul este atât de cuprinzător, întins, profund, larg, încât eul este pierdut din vedere. Inima este înmuiată și adusă la umilință, blândețe și iubire.” E.White – *Divina vindecare*, p.466

„Biblia conține tot ce este necesar pentru mântuirea sufletului și, în același timp, este capabilă să întărească și să disciplineze mintea. (...) Meditarea la lucrurile divine îmbogățește mintea. Eul este smerit, iar Dumnezeu și adevărul Său, onorate. Din cauză că oamenii nu cunosc adevărurile Bibliei, există atât de multă înălțare a omului și atât de puțină onoare acordată lui Dumnezeu.” E.White – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p.449

172. Solia către Laodicea

„Eu am rămas singur, și am văzut această mare vedenie. Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slujit, și am pierdut orice vlagă. Am auzit glasul cuvintelor lui; și pe când auzeam glasul cuvintelor lui, am căzut leșinat cu fața la pământ.” Daniel 10:8,9

„A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți.” Luca 18:9

„Solia către Laodicea trebuie proclamată cu putere; pentru că ea este aplicabilă în special acum... A nu vedea propriul nostru defect înseamnă a nu vedea frumusețea caracterului lui Hristos. Când vom fi treziți la realitatea propriei noastre vinovății, atunci Îl vom prețui pe Hristos... A nu vedea contrastul puternic dintre Hristos și noi înșine înseamnă a nu ne cunoaște pe noi înșine. Cel care nu este dezgustat de sine, nu poate înțelege semnificația răscumpărării... Există mulți care nu se privesc în lumina legii lui Dumnezeu. Ei nu detestă egoismul; de aceea ei sunt egoiști” E.White – *Review and Herald*, 25 septembrie 1900

„Solia către biserica Laodicea descoperă starea noastră ca popor... Pastorii și membrii bisericii sunt în pericolul de a permite eului să ia conducerea... Dacă ei ar vedea caracterele lor defectuoase și distorsionate, așa cum sunt ele reflectate cu acuratețe în oglinda Cuvântului lui Dumnezeu, ar fi atât de alarmați, încât s-ar prăbuși cu fruntea în țărână înaintea lui Dumnezeu cu sufletul căit și și-ar smulge de pe ei zdrențele îndreptăririi de sine” E.White – *Review and Herald*, 15 decembrie, 1904

173. Slăbiciunea noastră nu este un motiv de descurajare

„El (îngerul) mi-a arătat pe marele preot Iosua, stând în picioare înaintea Îngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l pârsască. Domnul a zis Satanei: „Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?” Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!” Apoi i-a zis lui Iosua: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare!”” Zaharia 3:1-4

„Singurul lucru esențial pentru noi, spre a putea primi și împărțași și altora iubirea iertătoare a lui Dumnezeu, este să cunoaștem și să credem iubirea pe care o are El față de noi. (1 Ioan 4:16). Satana lucrează prin orice amăgire pe care o poate dirija, ca să nu putem vedea această iubire. El ne va face să credem că greșelile și păcatele noastre au fost așa de grele, încât Domnul nu va da nici o atenție rugăciunilor noastre, nici nu ne va binecuvânta și nici nu ne va mântui. În noi înșine, nu putem vedea altceva decât slăbiciune, nici un merit care să ne recomande lui Dumnezeu, și Satana ne spune că aceasta nu e de nici un folos; nu ne putem remedia nedesăvârșirile noastre de caracter. Când încercăm să venim la Dumnezeu, vrăjmașul ne șoptește: „Nu e de nici un folos pentru tine că te rogi; n-ai făcut tu cutare lucru rău? N-ai păcătuit tu împotriva lui Dumnezeu și nu ți-ai călcat tu propria conștiință?” Atunci însă îi putem spune vrăjmașului că „sângele lui Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1:7). Când ne dăm seama că am păcătuit și nu putem să ne rugăm, atunci e timpul să ne rugăm. Oricât de rușinați și de adânc umiliți am fi, trebuie să ne rugăm și să credem. „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Tim. 1:15). Iertarea, împăcarea cu Dumnezeu, vine asupra noastră nu ca

o răsplată pentru faptele noastre; ea nu este dată pentru vreun merit al oamenilor păcătoși, ci este un dar făcut nouă, având temelia dăruirii în neprihănirea lui Hristos.” *E.White – Cugetări, p.116*

174. Nu pentru a ne condamna

„Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat.” *1 Ioan 3:5*

„Dar Duhul lui Dumnezeu le-a arătat ceva ce ei nu mai văzuseră niciodată mai înainte. Duhul lui Dumnezeu a pătruns mai adânc decât oricând, și a descoperit lucruri pe care ei niciodată nu le-au văzut mai înainte; iar apoi în loc să mulțumească Domnului că s-a întâmplat așa, și să îngăduie să fie curățați, mulțumind Domnului că Îl au mai mult ca oricând, au început să se descurajeze. Ei au spus, ‚Ce să mă fac, păcatele mele sunt atât de mari?’ Dacă Domnul ne-a arătat păcate la care nu ne-am gândit mai înainte că le-am putea avea, aceasta demonstrează că El pătrunde în profunzime, până când în cele din urmă va atinge partea cea mai ascunsă a ființei noastre.” *A.T. Jones – Solia îngerului al treilea, p.277,278*

„Asocierea cu Hristos ne va descoperi tot mai mult păcătoșenia noastră, după cum asocierea cu un om învățat ne va descoperi lipsa noastră de învățătură. Ca un martor credincios, El ne arată păcătoșenia noastră. Dar aceasta nu trebuie să ne condamne. Noi primim simpatie și nu condamnare de la El. Această simpatie ne dă curaj și ne face în stare să biruim. Când Domnul ne arată un defect în caracterele noastre, este ca și cum ne-ar spune, ‚Tu ai nevoie de ceva, iar Eu îți voi da acel lucru’. Când învățăm să privim astfel o muștrare, noi ne vom bucura în loc să fim descurajați.” *E.Waggoner – Epistola către Romani, p.126, 127*

175. Un viermișor invincibil

„Cum ar putea omul să fie fără vină înaintea lui Dumnezeu? Cum ar putea cel născut din femeie să fie curat? Iată, în ochii Lui nici luna nu este strălucitoare, și stelele nu sunt curate înaintea Lui; cu cât mai puțin omul, care nu este decât un vierme, fiul omului, care nu este decât un viermușor!” *Iov 25:4-6*

„Nu te teme de nimic, viermele lui Iacov, și rămășiță slabă a lui Israel; căci Eu îți vin în ajutor, zice Domnul, și Sfântul lui Israel este mântuitorul tău.” *Isaia 41:14*

„Nimic nu este în aparență mai neajutorat, dar în realitate de neînvins, decât sufletul care își simte nimicnicia și se bizuie cu totul pe meritele Mântuitorului. Dumnezeu va trimite mai degrabă pe toți îngerii din ceruri în ajutorul unuia ca acesta decât să îngăduie ca el să fie înfrânt.” *E.White – Mărturii, vol. 7, p. 17*

176. Isus – prietenul păcătoșilor

„A venit Fiul omului, mâncând și bând, și ziceți: ‚Iată un om mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor.’” *Luca 7:34*

„Dumnezeu ia pe oameni așa cum sunt, cu trăsături omenești în caracterul lor, și le face educația pentru serviciul Său dacă vor să fie disciplinați și să învețe de la El. Ei nu sunt aleși pentru că sunt desăvârșiți ci, în ciuda nedesăvârșirilor lor, sunt aleși ca prin cunoașterea și trăirea adevărului și prin harul lui Hristos să poată fi transformați după chipul Său.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.234*

„Învățătorul divin sprijină pe păcătos, în ciuda nelegiuirii lui. Iubirea lui nu se răcește; efortul Lui de a-l câștiga nu încetează. Cu brațele întinse El așteaptă să zică bun venit din nou și din nou celui greșit, răzvrătit și chiar celui apostaziat. Inima îi este mișcată de starea deznădăjduită a copilașului îndrumat pe căi greșite. Strigătul suferinței omenești niciodată nu ajunge în van la urechea Sa. Deși toți sunt prețioși în ochii Săi, firile aspre, îmbufnate și încăpățânate atrag mai mult simpatia și iubirea Sa; căci El cunoaște cauza efectelor. Acela care este mai ușor de ispitit și este mai înclinat să greșescă, este ținta deosebită a grijii sale.” *E.White – Educație, p.291*

177. Dovada unei religii adevărate

„Cine vorbește de la sine, caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui ce l-a trimis, acela este adevărat, și în el nu este strâmbătate.” *Ioan 7:18*

„Când doctrina pe care o primim ucide păcatul din inimă, curăță sufletul de orice necurăție și aduce roadă pentru sfințire, putem ști că acesta este adevărul lui Dumnezeu. Când bunăvoința, amabilitatea, compătimirea și simpatia se dovedesc în viața noastră, când bucuria de a face binele este în inimile noastre, când Îl înălțăm pe Hristos și nu eul personal, putem fi siguri că avem credința cea adevărată. Prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui” *(1 Ioan 2:3).*” *E.White – Cugetări, p.147*

„Religia lui Hristos este însăși sinceritatea. Zelul pentru slava lui Dumnezeu este motivul sădit de Duhul Sfânt și numai lucrarea puternică a Duhului îl poate sădi. Numai puterea lui Dumnezeu poate să izgonească egoismul și

fățărnicia. Semnul lucrării Sale este schimbarea aceasta. Când credința pe care o primim distruge egoismul și fățărnicia, dacă ne conduce să căutăm slava lui Dumnezeu, și nu slava proprie, putem ști că este o religie adevărată. ‚Tată, proslăvește Numele Tău’ (Ioan 12:28) a fost nota dominantă a vieții lui Hristos și, dacă Îl urmăm, aceasta va fi și nota dominantă a vieții noastre. El ne poruncește ‚să umblăm cum a umblat El’ și ‚prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui’ (1 Ioan 2:6.3).” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.410*

178. Terenul eului – teren minat

„Căci, pentru că te-ai încrezut în faptele și în vistieriile tale, vei fi luat și tu, și Chemoșul va merge în robie, cu preoții și căpeteniile lui.” *Ieremia 48:7*

„Unit cu Hristos vei primi toată puterea de care ai nevoie. Rămânând în El poți lupta fără frică. Cu cât mai mult crezi și te încrezi ca un copil în Domnul Isus cu atât mai mare îți va fi capacitatea de a crede. Tu stai prin credință. Numai prin exersarea credinței poți să-ți birui eul... Eul este terenul pe care Satana întâmpină și conduce întotdeauna pe aceia pe care vrea să-i înșele și să-i biruiască. Privind dincolo de tine la un Mântuitor răstignit, la un Domn înviat și înălțat care ca Mântuitor al tău intervine pentru tine, apucându-te de puterea și eficiența lui Hristos, poți birui.” *E.White – Înalta noastră chemare, p.123*

„Cei care își înalță eul se așază sub puterea lui Satana, pregătindu-se să primească amăgirile lui.” *E.White – Evanghelizarea prin literatură, p.13*

179. Sinele – cea mai apăsătoare povară

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” *Matei 11:28,29*

„Trebuie să învățăm să aducem totul înaintea Domnului cu simplitate și cu o credință stăruitoare. Cea mai mare povară pe care suntem nevoiți să o purtăm în această viață este sinele. Dacă nu învățăm în școala lui Hristos să fim smeriți, vom pierde prețioasele ocazii și privilegiile de a deveni prieteni ai lui Isus. Sinele este cel mai dificil lucru pe care suntem nevoiți să-l administrăm. Când așezăm poverile noastre asupra Lui, să nu uităm să lăsăm și eul nostru la picioarele lui Hristos.

Încredințați-vă pe voi înșivă lui Isus, ca să fiți modelați de El, pentru a face din voi niște vase de cinste. Ispitele voastre, ideile voastre, sentimentele voastre, toate trebuie să fie abandonate la piciorul crucii. Atunci, sufletul va fi pregătit să asculte sfaturile divine. Domnul Isus vă va da să beți din apa ce curge în râul lui Dumnezeu. Sub influența Duhului Său, care temperează și înmoaie inima, răceala și indiferența vor dispărea. Domnul Hristos va fi în voi un izvor ale cărui ape vă vor împropăta sufletul pentru viața cea veșnică.” *E.White – Scrisoarea 57, 1887*

180. Prima lecție de viață

„El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa.” *Psalmi 25:9*

„Doamne, eu n-am o inimă îngâmfată, nici priviri trușe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari și prea înalte pentru mine. Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit, ca un copil înțărcat, care stă lângă mamă-sa; da, sufletul meu este ca un copil înțărcat.” *Psalmi 131:1,2*

„Cel dintâi lucru pe care trebuie să-l învețe toți aceia care vor să devină lucrători împreună cu Dumnezeu este lecția neîncrederii în sine; atunci sunt pregătiți să li se dea caracterul lui Hristos. Acesta nu se poate primi prin educație în școlile cele mai înalte. Este rodul înțelepciunii, care se poate primi numai de la Învățătorul ceresc.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.251*

181. Lecții care se învață greu

„Frica de Domnul este școala înțelepciunii, și smerenia merge înaintea slavei.” *Proverbe 15:33*

„Apoi le-a zis: ‚Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?’” *Marcu 4:40*

„Umilința este o lecție greu de învățat pentru omul căzut. În inima omenească există ceva care se ridică împotriva adevărului descoperit despre Dumnezeu și păcătoși, călcarea legii divine și iertarea prin Hristos.” *E.White – Mărturiu, vol. 4, p.589*

„A avea credință în făgăduințele lui Dumnezeu, a înainta prin credință, străduindu-ne în mod insistent să nu ne lăsăm conduși de împrejurări, constituie o lecție greu de învățat. Dar, chiar dacă este greu de învățat, fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să învețe această lecție, iar aceasta constituie o necesitate imperativă.” *E.White - Manuscris 43, 1898*

182. Cea mai grea dintre lecții

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta!” Proverbe 3:5

„Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: ‚El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor.’” 1Corinteni 3:19

„Prin contemplarea minunilor puterii divine, mintea va învăța cea mai grea, dar și cea mai folositoare dintre lecții, și anume că înțelepciunea omenească, dacă nu e unită cu Infinitul și sfințită prin Hristos, este nebunie.” E. White – *Solii pt. tineret*, p.254

183. Nu face din eul tău centrul preocupărilor

„De aceea, spune casei lui Israel: ‚Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ‚Întoarceți-vă, și abateți-vă de la idoli voștri, întoarceți-vă privirile de la toate urâciunile voastre!’” Ezechiel 14:6

„Când mintea se ocupă de eul propriu, ea se înstrăinează de Hristos, izvorul puterii și vieții. De aceea, efortul continuu al lui Satana este de a abate atenția păcătosului de la Mântuitorul, împiedicând astfel unitatea și comuniunea sufletului cu Hristos. Cu plăcerile păcatului, grijile, necazurile și problemele încurcate ale vieții, greșelile altora sau propriile voastre greșeli și nedesăvârșiri: cu unele din acestea sau cu toate laolaltă va căuta el să abată mintea voastră de la Hristos. Să nu ne lăsăm înșelați de șiretlicurile lui. Pe mulți dintre cei care sunt în adevăr conștienți și doritori a trăi pentru Dumnezeu el îi face adesea să se ocupe de propriile lor greșeli și slăbiciuni; despărțindu-i astfel de Hristos, el nădăjduiește să câștige biruința. Să nu facem din eul nostru personal centrul preocupărilor noastre, făcându-ne temeri și griji cu privire la faptul că vom fi mântuiți sau nu. Toate acestea ne îndepărtează sufletul de Izvorul puterii noastre. Încredințază lui Dumnezeu problema rămânării tale în El și încrede-te în El! Cugetă și vorbește despre Hristos! Fă ca eul tău să dispară în El! Dă la o parte orice îndoială; eliberează-te de teamă! Spune împreună cu apostolul Pavel: ‚Trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine’ (Galateni 2:20). Rămâi liniștit în Dumnezeu! El este în stare să păzească ce I-ai încredințat. Dacă te vei lăsa în brațele Sale, El te va face să ajungi mai mult decât iubitor prin Cel care te-a iubit.” E. White – *Calea către Hristos*, p.72,73

184. Nici un compromis cu eul

„Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor, și I-a zis: ‚Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie.’” Matei 4:8,9

„Trebuie să avem mai puțină încredere în ce putem face noi înșine și mai multă încredere în ce poate face Domnul pentru și prin noi. Nu sunteți angajați în propria voastră lucrare; voi înfăptuiți lucrarea lui Dumnezeu. Predați-vă Lui voința și calea voastră. Nu păstrați nici o rezervă, nu faceți nici măcar un compromis cu eul. Aflați ce înseamnă să fii liber în Hristos.” E. White – *Divina vindecare*, p.514

„Vor fi dintre aceia care îți vor sugera că, pentru a avea succes în profesia ta, trebuie, ‚să te descurci’; că, uneori, trebuie să te depărtezi de la stricta corectitudine. Aceste ispite găsesc degrabă intrare în inima omului; însă eu știu ce vorbesc. Nu vă lăsați amăgiți sau înșelați. Nu răsfățați eul. Nu țineți deschisă ușa prin care dușmanul vrea să intre pentru a lua în stăpânire sufletul. Există pericol în cea dintâi și cea mai ușoară îndepărtare de la o strictă corectitudine. Fii sincer cu tine însuși. Păstrează-ți demnitatea dată de Dumnezeu în temere de El.” E. White – *Lucrarea medicală*, p.129

185. Propriile dorințe în conflict cu voia lui Dumnezeu

„Căci vă înșelați singuri, dacă m-ați trimis la Domnul, Dumnezeul vostru, zicând: ‚Mijlocește pentru noi la Domnul, Dumnezeul nostru, fă-ne cunoscut tot ce va spune Domnul, Dumnezeul nostru, și vom face!’ Eu v-am spus astăzi; dar voi n-ascultați glasul Domnului, Dumnezeului vostru, nici tot ce m-a însărcinat El să vă spun.” Ieremia 42:20,21

„Motivul pentru care mulți din acest veac nu fac progrese mai mari în viața spirituală este acela că ei înțeleg că voia lui Dumnezeu nu este altceva decât aceea ce vor ei să facă. În timp ce își urmează propriile lor dorințe, ei se mângâie cu gândul că se conformează voinței lui Dumnezeu. Ei nu duc nici o luptă cu eul lor. Sunt alții care pentru o vreme au succes în lupta împotriva dorinței lor egoiste după plăcere și viață ușoară. Ei sunt sinceri și zeloși, dar obosesc din pricina efortului îndelungat, a morții zilnice și a hărțuierilor neîntrerupte. Indolența pare că se invită, iar moartea față de eu ajunge ceva respingător; și ei își închid ochii lor adormiți și cad sub puterea ispitei în loc de a-i ține piept.” E. White – *Istoria faptelor apostolilor*, p.566

186. Mândria propriei umilințe

„Și care totuși zice: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt sfânt!”... Asemenea lucruri sunt un fum în nările Mele, un foc, care arde neconținut!” Isaia 65:5

„Nimeni nu poate prin sine să-și dea seama, să-și recunoască greșelile. Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” Ieremia 17:9. Buzele pot mărturisi o sărăcie a sufletului pe care inima n-o recunoaște, în timp ce vorbim lui Dumnezeu despre sărăcia noastră spirituală, inima se poate umfla de mândria superiorității propriei noastre umilințe și a îndreptăririi proprii. Numai într-un singur fel se poate obține adevărata cunoaștere de sine. Noi trebuie să privim la Hristos. Ceea ce face pe oameni să se înalțe atât de mult în propria lor dreptate este necunoașterea Lui. Când contemplăm curăția și desăvârșirea Lui, atunci noi vom vedea propria noastră slăbiciune, sărăcie și propriile noastre defecte, așa cum sunt ele în realitate. Atunci ne vom vedea pierduți și fără de nădejde, îmbrăcați în hainele îndreptăririi de sine asemenea oricărui alt păcătos. Noi vom vedea atunci că, dacă vreodată vom fi mântuiți, aceasta nu se va datora bunătății noastre, ci harului nemărginit al lui Dumnezeu.” E.White – *Parabolele Domnului*, p.159

187. Calea cea largă dar periculoasă a îngăduinței de sine

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea.” Matei 7:13

„Spini și curse sunt pe calea omului stricat: cel ce-și păzește sufletul se depărtează de ele.” Proverbe 22:5

„Totuși nu trebuie să tragem concluzia că drumul care duce în sus este greu, iar acela care duce în jos este ușor. De-a lungul drumului care duce la moarte sunt chinuri și pedepse, sunt dureri și dezamăgiri – avertizări de a nu merge pe el. Iubirea lui Dumnezeu a făcut să fie așa de greu pentru cei nesocotiți și încăpățânați, ca să nu-i nimicească. Este adevărat că drumul Satanei este făcut să pară foarte atrăgător, dar nu este decât o amăgire. Pe calea celui rău nu sunt decât remușcări amare și griji chinuitoare. Am putea crede că este un lucru plăcut să ne purtăm cu mândrie și să alergăm după ambiții; dar sfârșitul nu este decât chin și mâhnire. Planurile egoiste pot să dea făgăduințe măgulitoare și să ofere nădejdea bucuriei, dar curând vom descoperi că fericirea noastră este otrăvită și viața noastră este amărâtă de nădejdi, care au ca singură preocupare eul personal. Pe calea care duce la pierzare, poarta poate să fie împodobită frumos cu flori, dar de-a lungul ei nu sunt decât spini. Lumina speranței, care luminează la intrare, dispare în întunericul deznădejdi; iar sufletul care urmează calea aceasta coboară în umbrele unei nopți fără sfârșit.” E.White – *Cugetări*, p.140

188. La fiecare pas din viață, renunță la eu

„Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.” 2 Corinteni 4:10,11

„Nu ne putem permite să acționăm din impuls. Nu putem fi pe picior greșit nici o clipă. Asaltați de ispite fără număr, trebuie să rezistăm cu fermitate sau vom fi biruiți. Dacă am ajunge la încheierea vieții cu lucrarea neterminată, rezultatul ar fi o pierdere veșnică.

Viața apostolului Pavel a fost un conflict neîncetat cu eul. El a spus: „Eu mor în fiecare zi” (1 Cor. 15:31). Voința și dorințele sale intrau zilnic în conflict cu datoria și voința lui Dumnezeu. În loc să-și urmeze înclinațiile, el a făcut voia lui Dumnezeu, oricât ar fi fost de greu să-și răstignească firea.

Hotărârea de a renunța la eul nostru nu trebuie luată numai la începutul vieții de creștin. Ea trebuie reînnoită cu fiecare pas nou către cer. Toate faptele noastre bune depind de o putere din afara noastră; din acest motiv, trebuie să existe o continuă orientare a inimii către Dumnezeu, o mărturisire constantă, serioasă, a păcatului și o umilire a sufletului înaintea Lui. Primejdiile ne înconjoară; iar noi suntem în siguranță numai când ne simțim slăbiciunea și ne prindem prin credință de puternicul nostru Izbăvitor.” E.White – *Divina vindecare*, p.453,456

189. Dorind schimbarea, dar lăsând eul viu

„Semănați potrivit cu neprihânirea și veți secera potrivit cu îndurarea. Desțeleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să plouă mântuire.” Osea 10:12

„Un lucru este a admite, în mod general, mijlocirea Duhului Sfânt, și cu totul altceva este a accepta lucrarea Sa, ca fiind Cel care muștră și cheamă la pocăință. Mulți au un simțământ de înstrăinare de Dumnezeu, o recunoaștere a

faptului că sunt încă robi eului și păcatului lor, aceștia fac eforturi ca să producă o schimbare, dar ei nu-și răstignesc eul. Ei nu se predau cu totul în mâinile Domnului Hristos, cerând puterea divină necesară pentru a face voia Sa. Ei nu sunt dispuși să se lase modelați după chipul divin. În mod general, ei își recunosc nedesăvârșirile, dar nu renunță, nu se leapadă de păcatele lor preferate. Cu fiecare faptă sau acțiune rea, firea cea veche și egoistă câștigă teren, se întărește.

Singura speranță pentru aceste suflete este aceea de a înfăptui în ei înșiși adevărul cuvântului rostit de Domnul Hristos lui Nicodim: „Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou”. Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” Ioan 3:7,3.

Adevărata sfințire constă în deplina predare în serviciul lui Dumnezeu. Aceasta este condiția adevăratei viețuiri creștine. Domnul Hristos cere o consacrare deplină, fără rezerve, pentru o slujire neîmpărțită. El cere inima, mintea, sufletul și puterea. Eul nu trebuie încurajat. Cel care trăiește pentru sine nu poate fi creștin.” *E.White – Parabolele Domnului, p.49,50*

190. Ai căzut pe Stâncă?

„Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera.” *Matei 21:44*

„Cei care urmează să fie înălțați trebuie ca mai întâi să cadă. Trebuie să cădem pe Stâncă și să fim zdrobiți înainte de a putea fi înălțați în Hristos. Eul personal trebuie să fie detronat și îngâmfarea trebuie să fie umilită, dacă vrem să vedem slava împărăției spirituale. Iudeii nu acceptau onoarea care se câștigă prin umilință. De aceea ei nu L-au primit pe Răscumpărătorul lor. El era un semn care stârnea împotrivire.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.58*

„Pentru cei care cred, Hristos este temelia sigură. Aceștia sunt cei care cad pe Stâncă și se zdrobesc. Aici sunt prezentate supunerea față de Hristos și credința în El. A cădea pe Stâncă și a fi zdrobit înseamnă să renunțăm la neprihănirea proprie și să mergem la Hristos cu umilința unui copil, pocăindu-ne de abaterile noastre și crezând în iubirea Lui plină de iertare. Și tot astfel, prin credință și ascultare, clădim pe Hristos ca temelie a noastră.

Pe această Stâncă vie pot clădi atât iudeii, cât și neamurile. Aceasta este singura temelie pe care putem clădi în siguranță. Ea este destul de cuprinzătoare pentru toți și destul de tare pentru a susține greutatea și povara lumii întregi. Și, prin legătura lui Hristos, Piatra vie, toți cei care clădesc pe această temelie devin pietre vii. Mulți sunt ciopliți, lustruiți, înfrumusețați prin propriile eforturi; dar nu pot să devină „pietre vii”, deoarece nu sunt în legătură cu Hristos. Fără legătura aceasta, nici un om nu poate fi mântuit. Fără viața lui Hristos în noi, nu putem rezista furtunii de ispite. Siguranța noastră veșnică depinde de așezarea clădirii pe temelia cea sigură.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.600*

„Tu ai avut un duh care te-a abătut de pe calea corectitudinii și acum ai dat de necaz. Te-au cuprins îndoielile, temerile și disperarea. Nu există decât o singură cale de ieșire și aceasta este calea mărturisirii. Singura ta speranță este în căderea pe Stâncă și zdrobirea în bucăți; dacă nu o faci, ea va cădea cu siguranță asupra ta și te va face praf și pulbere. Acum îți poți îndrepta greșelile, poți răscumpăra trecutul.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.2, p.302*

191. Acceptă „frângerea” inimii tale mândre

„Eram liniștit, și m-a scuturat, m-a apucat de ceafă și m-a zdrobit, a tras asupra mea ca într-o țintă.” *Iov 16:12*

„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită.” *Psalmi 51:17*

„Mulți au acceptat teoria adevărului, dar nu sunt în mod real convertiți. Știu ce vorbesc. Puțini sunt aceia care simt o reală părere de rău pentru păcat, care au convingeri profunde, pătrunzătoare, cu privire la stricăciunea naturii nenăscute din nou. Inima de piatră nu este schimbată cu o inimă de carne. Puțini sunt dispuși să cadă pe Stâncă și să se frângă.

Nu contează cine ești sau care a fost viața ta. Poți fi mântuit numai pe calea arătată de Dumnezeu. Trebuie să te pocăiești; trebuie să cazi pe Stâncă Isus Hristos. Trebuie să simți nevoia unui medic și a singurului remediu pentru păcat, sângele lui Isus Hristos. Acest remediu poate fi obținut numai prin pocăință față de Dumnezeu și credință în Domnul nostru Isus Hristos.

„Aceasta este lucrarea cu care trebuie să înceapă mulți dintre cei ce mărturisesc a fi creștini și chiar slujitori ai lui Hristos. Asemenea fariseilor din vechime, mulți dintre voi cred că nu au nevoie de un mântuitor. Ești plin de mulțumire și înălțare de sine. „Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși”. Sângele lui Isus Hristos nu va fi de folos decât aceluia care simte nevoia puterii lui curățitoare.

Ne putem înșela singuri, așa cum a făcut Nicodim, că morală, caracterul nostru moral a fost corect și că nu avem nevoie să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, asemenea păcătosului de rând. Dar trebuie să fim gata să intrăm în viață în același fel ca cel mai mare dintre păcătoși. Trebuie să renunțăm la neprihănirea noastră și să cerem neprihănirea Domnului Hristos, care să ne fie atribuită. Noi trebuie să depindem în totul de Hristos pentru țaria noastră. Eul trebuie să moară. Trebuie să recunoaștem că tot ce avem este din nemărginita bogăție a harului divin.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.5, p.219,220*

192. Vase golite de eu

„Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi.” 2 Corinteni 4:7

„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit; Dumnezeu, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și măhnită” (Ps. 51:17). Omul trebuie să fie golit de eul lui înainte de a putea fi, în înțelesul deplin al cuvântului, un credincios în Isus. Când s-a renunțat la eu, Domnul poate face din om o făptură nouă. Vase noi pot să cuprindă vin nou. Iubirea lui Hristos îl va însufleți pe credincios cu o viață nouă. În acela care privește la Începătorul și Desăvârșitorul credinței noastre, se va manifesta caracterul lui Hristos.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p. 281*

„Noi putem primi lumina cerească numai dacă suntem gata să fim goliți de eul nostru. Nu putem înțelege caracterul lui Dumnezeu, nici nu putem primi pe Hristos în credință, decât atunci când suntem dispuși să aducem orice gând ca rob al ascultării de Hristos. Tuturor acelor care procedează astfel li se dă Duhul Sfânt fără măsură. În Hristos, locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El” (Col. 2:9,10).” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.182*

193. „Țesătorul” cunoaște perfect modelul

„Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat.” - (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.)” *Apocalipsa 19:7,8*

„Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haina de nuntă.” *Matei 22:11*

„Cine este țesătorul? (Voce: ‚Dumnezeu’.) În fața cui este modelul? A lui Dumnezeu. De multe ori, fraților, când privim la ele s-ar părea că firele se încălesc. Ițele par că nu au nici o formă și nu este nici o simetrie în ceea ce vedem, nu este nici o frumusețe în ceea ce vedem. Dar a face tiparul nu este treaba noastră. Nu noi țesem. Chiar dacă firele se încălesc, iar suveica trece cu greutate printre ele așa încât nu știm cum va mai ieși afară, totuși, cine poartă suveica? Dumnezeu poartă suveica și El o va trece printre fire. Nu trebuie să vă îngrijorați dacă firele se încălesc și voi nu puteți vedea nici o frumusețe. Dumnezeu este țesătorul, nu poate descâlci El firele? Cu siguranță le va descâlci.

Fraților, să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze. Să-L lăsăm pe El să ducă la împlinire acest plan binecuvântat de a țese prin toată viața și experiența noastră modelul prețios al lui Isus Hristos. Vine ziua, și nu este departe, când suveica va fi trecută pentru ultima oară, ultimul fir va fi condus de ea, ultimul punct în imagine va fi făcut desăvârșit și pecetluit cu pecetea viului Dumnezeu. Atunci îl vom aștepta doar să vină, ca să fim ca și El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.” *A.T. Jones – Solia îngerului al treilea, p.183*

194. Ca lutul în mâna olarului

„Dar, Doamne, Tu ești Tatăl nostru; noi suntem lutul și Tu olarul, care ne-ai întocmit: suntem cu toții lucrarea mâinilor Tale.” *Isaia 64:8*

„Când m-am pogorât în casa olarului, iată că el lucra pe roată. Vasul pe care-l făcea n-a izbutit, cum se întâmplă cu lutul în mâna olarului. Atunci el a făcut un alt vas, cum i-a plăcut lui să-l facă.” *Ieremia 18:3,4*

„Olarul nu poate modela și schimba spre cinste pe acela care niciodată nu l-a fost în mâini. Viața creștină este aceea a unei predări zilnice, a unei supuneri și biruințe continue. În fiecare zi vor fi câștigate noi și noi victorii. Eul trebuie pierdut din vedere și dragostea cultivată în mod constant.” *E.White – Înalta noastră chemare, p.332*

„Olarul ia lutul și îl modelează după cum dorește. Îl frământă și iar îl frământă. Îl rupe în bucăți și pune iarăși totul împreună. Îl udă și apoi îl usucă. Îl lasă să stea o vreme fără să-l atingă. Când a devenit perfect maleabil, își continuă lucrarea și face din el un vas. Îi dă o formă și, tot pe roată, îl ajustează și îl lustruiește. Îl usucă la soare și îl coace în cuptor. Astfel devine un vas bun de folosit. Tot așa dorește să ne modeleze și să ne cizeleze și marele Maestru lucrător. Noi nu trebuie să încercăm să facem lucrarea olarului. Partea noastră este aceea de a ne lăsa noi înșine modelați de Maestrul lucrător.” *E.White – Divina Vindecare, p.472*

195. Cu ciocanul și cu dalta

„Când s-a zidit casa, s-au întrebuințat pietre cioplite gata înainte de a fi aduse acolo, așa că nici ciocan, nici secure, nici o unealtă din fier nu s-au auzit în casă în timpul zidirii.” *1 Regi 6:7*

„Nu este Cuvântul Meu ca un foc, zice Domnul, și ca un ciocan care sfărâmă stânca?” *Ieremia 23:29*

„S-ar putea să fie nevoie să se lucreze mult la construirea caracterului vostru; s-ar putea să fiți o piatră necioplită care are nevoie să i se da o formă și să fie lustruită mai înainte de a-și putea ocupa locul în templul lui Dumnezeu. Nu e nevoie să fiți surprinși dacă folosind ciocanul și dalta, Dumnezeu taie și îndepărtează colțurile ascuțite ale caracterului vostru, până sunteți pregătiți să ocupați locul pe care Dumnezeu îl are pentru voi. Nici o ființă omenească nu poate face

lucrarea aceasta. Ea poate fi făcută numai de Dumnezeu. Și să fiți siguri că El nu va da nici o lovitură zadarnică. Fiecare lovitură a Lui e dată din iubire, pentru fericirea voastră veșnică. El vă cunoaște slăbiciunile și lucrează pentru a reface, nu pentru a nimici.” *E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.7, p.264*

196. Polizorul șlefuieste

„Domnul, Dumnezeul lor, îi va scăpa în ziua aceea, ca pe turma poporului Său; căci ei sunt pietrele cununii împărătești, care vor străluci în țara Sa!” *Zaharia 9:16*

„Meșterul divin nu acordă mult timp materialului neprețios. Numai giuvaiere prețioase șlefuieste El, în forma unui palat, înlăturând marginile dure. Acest proces este sever și dificil; el rănește mândria umană. Hristos taie adânc în experiența pe care, omul, în mândria sa, o consideră completă și îndepărtează măgulirea eului din caracter. El înlătură părțile de prisos punând piatra pe roata de polizor, presând-o bine, astfel ca duritatea să fie înlăturată. Ținând apoi giuvaierul în lumină, Stăpânul vede chipul Său reflectându-se în el, și-l hotărăște vrednic de coroana Sa.” *E.White – Înalta noastră chemare, p.319*

„Cei care au defecte în caracter, în comportare, în obiceiuri și practici, trebuie să dea atenție sfatului și observației. Această lume este atelierul lui Dumnezeu și fiecare piatră ce poate fi folosită în templul ceresc trebuie cioplită și șlefuită până devine o piatră încercată și scumpă, potrivită pentru locul său în clădirea Domnului, dar dacă refuzăm să fim instruiți și disciplinați, vom fi ca pietrele neșlefuite, iar la sfârșit vom fi aruncați deoparte ca nefolositori.” *E.White – Îndrumarea copilului, p.169*

197. Finisare, ajustare și fătuire

„Lemnarul întinde sfoara, face o trăsătură cu creionul, fătuiește lemnul cu o rindea, și-i înseamnă mărimea cu compasul.” *Isaia 44:13a*

„Dumnezeu te cheamă să nu mai cochetezi cu ispititorul, ci să te cureți de toată murdăria cărnii și a spiritului, desăvârșind, în temere de El, sfințenia. Tu trebuie să lucrezi repede spre a îndepărta defectele din caracterul tău. Tu te afli în atelierul lui Dumnezeu. Dacă te vei supune procesului de finisare, de ajustare și de fătuire, pentru ca asperitățile să poată fi îndepărtate, nodurile și suprafața aspră să fie nivelate și potrivite cu ajutorul cuțitului de rindea al lui Dumnezeu, tu vei fi destoinic prin harul Lui, pentru locașul ceresc. Dar, dacă te cramponezi de eul tău și nu ești dispus să suporti procesul de probă pentru locașul ceresc, nu vei avea nici un loc în acea construcție care se alcătuieste fără sunet de secure sau ciocan. Dacă firea ta nu este transformată, dacă nu ești curățit și ridicat prin sfințirea adevărului pentru aceste zile de pe urmă, vei fi găsit nevrednic pentru un loc printre îngerii cei sfinți și curați.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.4, p.259*

198. Prelucrați în cuptor

„De aceea, așa vorbește Domnul oștirilor: „Iată, îi voi topi în cuptor, și îi voi încerca. Căci cum aș putea să mă port altfel cu fiica poporului Meu?”” *Ieremia 9:7*

„Căci Tu ne-ai încercat, Dumnezeule, ne-ai trecut prin cuptorul cu foc, ca argintul. Ne-ai adus în laț, și ne-ai pus o grea povară pe coapse. Ai lăsat pe oameni să încalce pe capetele noastre, am trecut prin foc și prin apă: dar Tu ne-ai scos și ne-ai dat belșug.” *Psalmi 66:10-12*

„Flăcările cuptorului n-au rostul să distrugă, ci să curețe, să înobileze, să sfințească. Dacă n-ar veni necazuri, n-am simți atât de mult nevoia de Dumnezeu și de ajutorul Lui și am ajunge mândri și încrezuți. În necazurile ce se abat peste tine, văd dovada că ochiul lui Dumnezeu este îndreptat spre tine și că El vrea să Te atragă la Sine. Nu cei sănătoși, ci cei răniți, au nevoie de medic; aceia care sunt apăsați până la limita puterii lor de a suporta au nevoie de ajutor. Întoarce-te la cetățuie. Învață lecția prețioasă: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.” (Mat.11:28-30). Isus te iubește, și-mi pare bine când citesc experiența prin care treci, nu pentru că suferi, ci pentru că aceasta e o dovadă pentru mine că Domnul Isus te pune la probă și te încearcă, să vadă dacă vei veni la El, să vadă dacă îți vei pune încrederea în El, ca să găsești pace și odihnă în iubirea Lui. Mă rog pentru tine, ca să vii la El, la Fântâna apelor vii. Aceasta este experiența prin care trebuie să treacă fiecare dintre noi, dacă e să ajungem vreodată să locuim cu Hristos, în locașurile pe care El a mers să le pregătească. Ai de învățat lecții de cea mai mare valoare în școala lui Hristos, lecții care te vor mâna să-ți lucrezi propria ta mântuire cu frică și cutremur.

Când totul îți merge bine, când toți te vorbesc de bine, atunci ești în primejdie. Fii atent, căci vei fi pus la probă. Cea mai mare temere pe care am avut-o cu privire la tine a fost că vei avea o prea mare prosperitate și că nu vei izbuti să înveți că trebuie să depinzi numai de Dumnezeu. Ai fost așezat într-o poziție de mare răspundere și onoare, și a fost primejdia să fii apucat de ameteală și să-ți pierzi dependența de Dumnezeu. Ai fost pus într-un loc de unde poți exercita o întinsă influență spre bine, dacă țintești numai la gloria lui Dumnezeu. Tatăl tău ceresc te iubește și te va atrage la Sine prin încercările acelea care ți se par prea severe.” *E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.8, p.124,125*

199. Îndepărtarea zgurii se face în foc

„Îmi voi întinde mâna împotriva ta, îți voi topi zgura, cum o topește leșia, toate particulele de plumb le voi depărta din tine.” Isaia 1:25

„Scoate zgura din argint, și argintarul va face din el un vas ales.” Proverbe 25:4

„Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.” Maleahi 3:2,3

Curățirea poporului lui Dumnezeu nu poate fi adusă la îndeplinire fără suferință. Dumnezeu îngăduie ca focul suferinței să consume zgura, să separe ce este fără valoare de ce este valoros, ca metalul cel curat să poată străluci. El ne trece de la un foc la altul, punând la probă adevărata noastră valoare. Dacă nu putem suporta aceste necazuri, ce vom face în timpul strâmtorării? Dacă prosperitatea sau adversitatea descoperă falsitate, mândrie sau egoism în inimile noastre, ce vom face când Dumnezeu încearcă lucrarea fiecărui om ca prin foc și dezvăluie tainele tuturor inimilor?

Adevărata bunăcuviință este dispusă să fie încercată; dacă nu suntem dispuși să fim cercetați de Domnul, situația noastră este într-adevăr serioasă. Dumnezeu este curățitorul și purificatorul sufletelor; în căldura cuptorului, zgura este separată pentru totdeauna de argintul și aurul curat al caracterului creștin. Isus supraveghează testul. El știe ce este necesar spre a curăți metalul cel prețios, ca să poată reflecta strălucirea iubirii Sale divine.

Dumnezeu Își aduce poporul mai aproape de Sine prin necazuri și punere la probă, prin arătarea propriilor lor slăbiciuni și incapacități și prin faptul că-i învață să se sprijine pe El ca fiind singurul ajutor și singura apărare. Atunci, obiectivul Lui este adus la îndeplinire. Ei sunt pregătiți să fie folosiți în orice caz de urgență, să ocupe importante poziții de încredere și să împlinescă scopurile cele mari pentru care le-au fost date puteri. Dumnezeu ia oameni pentru încercare; El îi probează și pe-o parte, și pe alta, și astfel sunt educați, instruiți și disciplinați.(...)

Lucrarea de curățire și purificare trebuie să continue până ce slujitorii Săi sunt umiliți, atât de morți față de eu, încât, când sunt chemați la slujire activă, privirea lor va fi numai spre slava Lui. Atunci, El va accepta eforturile lor; ei nu vor acționa pripit, din impuls; nu se vor grăbi și nu vor pune în pericol cauza Domnului, fiind robi ai ispitelor și pasiunilor și urmași ai minții lor firești ațâțate de Satana. O, cât de înfricoșător este vătămată cauza lui Dumnezeu de voința perversă a omului și de temperamentul nesupus! Cât de multă suferință își atrage asupra lui însuși, urmând propriile lui pasiuni încăpățănate! Dumnezeu îi trece pe oameni prin încercare iar și iar, măbind presiunea până când umiliința perfectă și schimbarea caracterului îi aduc în armonie cu Hristos și spiritul cerului, devenind victorioși asupra lor înșiși.” E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.4, p.86,87

200. Coste oricât ar costa

„Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.” Iov 19:26,27

„Dumnezeu Își conduce mereu poporul, pas cu pas. El îi va aduce în diferite situații rânduite astfel, pentru a se da pe față ceea ce este în inimă. Unii sunt tari într-un punct, însă cad la următorul. Cu fiecare pas înainte, inima este încercată și pusă la probă tot mai mult. Dacă cei ce pretind că fac parte din poporul lui Dumnezeu descoperă că inimile lor se opun acestei lucrări drepte, acest lucru ar trebui să-i convingă că au o lucrare de făcut pentru a birui, pentru ca să nu fie vărsați din gura Domnului. Îngerul a spus: „Dumnezeu Își face continuu lucrarea, pentru a pune la încercare și a proba pe fiecare din poporul Său”. Unii sunt gata să primească într-un anumit punct; însă, atunci când Dumnezeu îi aduce în alt punct în care sunt puși la probă, ei se dau înapoi și se retrag, pentru că aceasta îi aduce în luptă directă cu un idol îndrăgit. Aici, ei au ocazia să vadă ceea ce este în inimile lor și care Îl îndepărtează pe Isus. Ei prețuiesc altceva mai mult decât adevărul, iar inimile lor nu sunt gata să-L primească pe Isus. Fiecare în mod personal va fi pus la probă și încercat o perioadă de timp, pentru a se vedea dacă își va sacrifica idolii și va da atenție sfatului Martorului Credincios. Dacă este cineva care nu va fi curățit prin ascultarea de adevăr și nu-și va birui egoismul, mândria și patimile rele, îngerii lui Dumnezeu au următoarea sarcină: „Sunt atașați de idolii lor, lăsați-i în pace”; și ei trec mai departe să-și facă lucrarea, lăsându-i pe aceștia, cu trăsăturile lor păcătoase neîndreptate, în stăpânirea îngerilor răi.

Aceia care cresc continuu și fac față cu succes fiecărui test, oricare ar fi prețul, au dat atenție sfatului Martorului Credincios și vor primi ploaia târzie, și astfel vor fi corespunzători pentru a fi luați la cer.” E.White – Mărturii, vol.1, p.188

201. Trebuie smulse rădăcinile

„Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea.” Evrei 12:15

„Lucrarea de restaurare nu poate fi niciodată completă până când nu se ajunge la rădăcinile răului. Din nou și din nou mlădițele au fost retezate, în timp ce rădăcina amărăciunii a fost lăsată să dea lăstari și să întineze pe mulți; dar

trebuie să se ajungă până în profunzimea răului ascuns, simțămintele morale trebuie judecate și rejudecate în lumina prezenței divine.” *E.White – Comentarii biblice, vol. 5, pag. 1152*

202. Ocazii de a te cunoaște

„Moise a strigat către Domnul; și Domnul i-a arătat un lemn pe care l-a aruncat în apă. Și apa s-a făcut dulce. Acolo a dat Domnul poporului legi și porunci, și acolo l-a pus la încercare.” *Exod 15:25*

„Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui.” *Deuteronom 8:2*

„Tatăl nostru cel ceresc vede inimile oamenilor și cunoaște caracterele lor mai bine decât și le cunosc ei înșiși. El vede că unii au susceptibilități și putere care, îndrumate pe calea cea bună, ar putea fi folosite spre slava Lui și ar ajuta la înaintarea lucrării Sale. El pune la încercare aceste persoane și, în providența Sa înțeleaptă, le aduce în diferite situații și în împrejurări variate, punându-i la probă, ca ei să poată descoperi ce este în inima lor și punctele slabe din caracter pe care nu le cunoșteau. El le dă ocazii să corecteze aceste slăbiciuni, să șlefuiască colțurile aspre ale naturii lor și să se facă potriviți pentru slujirea Lui, pentru ca atunci când îi cheamă El la acțiune, ei să fie gata și îngerii din cer să-și poată uni munca cu efortul omenesc în lucrarea ce trebuie făcută pe pământ. Bărbaților pe care El intenționează să îi pună în poziții de răspundere le descoperă, în îndurarea Sa, defectele lor ascunse, ca ei să poată privi înăuntru și să examineze în mod critic complicatele emoții și exerciții ale inimii lor și să descopere ce este rău; în felul acesta, pot să-și modifice temperamentul și să-și finiseze manierele. Domnul, în providența Sa, îi aduce pe oameni acolo unde poate pune la probă puterile lor morale, descoperind motivele acțiunilor lor, ca ei să poată îmbunătăți ce este bun și să înlăture ce este rău. Dumnezeu dorește ca slujitorii Săi să se familiarizeze cu structura morală a propriilor lor inimi. Ca să realizeze acest lucru, adesea El permite să-i atace focul suferinței, ca să-i curățească.” *E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.4, p.85,86*

203. Dumnezeu ne descopere adâncuri necunoscute

„Nici unul nu intră în sine însuși, și n-are nici minte, nici pricepere...” *Isaia 44:19a*

„Duhul Sfânt va descoperi greșeli și defecte de caracter care ar fi trebuit înțelese și corectate... Este aproape timpul când viața interioară va fi dată pe față pe deplin. Toți vor privi, ca într-o oglindă acțiunea obârșiei ascunse a motivelor. Domnul ar vrea ca acum să-ți examinezi viața și să vezi cum stă raportul vieții tale înaintea Lui” *E.White – Review and Herald, 10 noiembrie, 1896*

„Dacă avem defecte de caracter de care nu suntem conștienți, El [Domnul] ne trece prin greutăți care ne fac să înțelegem acele defecte, pentru ca să le putem învinge... Împrejurările prin care ați trecut v-au ajutat să observați noi defecte din caracterul vostru; dar nu vă este descoperit nimic care să nu fi existat mai înainte în voi” *E.White – Review and Herald, 6 august, 1889*

204. Dumnezeu dorește să ne conștientizeze

„Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale. Știu, Doamne, că judecățile Tale sunt drepte: din credincioșie m-ai smerit.” *Psalmi 119:71,75*

„Sunt oameni care nu-și văd defectele. Ei au un duh egoist, de avariție și își orbesc singuri ochii față de păcatul pe care îl au, acela al lăcomiei, pe care Biblia îl numește idolatrie. Se poate ca oamenii de acest gen să fi fost prețuiți de frații lor ca fiind creștini exemplari; dar ochiul lui Dumnezeu citește inima și deosebește motivațiile. El vede ceea ce omul nu poate vedea în gânduri și caracter. În providența Sa El aduce aceste persoane în poziții care vor descoperi în timp defectele din caracterul lor, pentru ca, dacă doresc să le vadă și să le corecteze, să o poată face. Sunt unii care toată viața nu au căutat decât propriul lor interes și au fost absorbiți de planurile lor egoiste; și care au fost nerăbdători să-și creeze avantaje proprii fără să se gândească prea mult dacă alții vor fi nenorociți sau încurcați de vreun plan sau acțiune de-a lor. Interesul egoist biruie mila și iubirea lui Dumnezeu. Uneori Domnul le îngăduie oamenilor de acest tip să-și urmeze calea egoistă în orbire spirituală, până când defectele lor sunt evidente pentru toți cei care au discernământ spiritual, până când dau mărturie prin faptele lor că nu sunt creștini autentici.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.3, p.513,514*

205. *Lucrarea harului în inimă*

„Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zădarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine.” 1 Corinteni 15:10

„Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale: de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie.” Psalmi 45:2

„Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să aibă un efect sfințitor asupra legăturilor noastre cu orice membru al familiei omenești. Aluatul adevărului nu va produce un spirit de rivalitate, nici ambiție și nici dorința de întâietate. Iubirea adevărată, de sus, nu este egoistă și nici schimbătoare. Ea nu va depinde de laudele omenești. Inima aceluia care primește harul lui Dumnezeu va fi plină până la refuz de iubire pentru Dumnezeu și pentru aceia pentru care a murit Domnul Hristos. În acesta eul nu se luptă pentru a-i fi recunoscută întâietatea. El nu iubește pe alții pentru că aceștia îl iubesc și-l simpatizează, pentru că îi apreciază meritele, ci pentru că aceștia sunt proprietatea Domnului Hristos, cumpărați cu un preț. Iar dacă motivele, cuvintele sau acțiunile sale sunt înțelese greșit sau interpretate greșit, el nu se supără, ci își urmărește liniștit drumul său. El este blând și serios, având păreri umile despre sine, și totuși plin de nădejde, totdeauna încrezându-se în mila și iubirea lui Dumnezeu.” E.White – *Parabolele Domnului*, p.102,103

206. *Nu bârfa și calomnia îți fac rău, ci eul tău!*

„Cei ce vor să-mi ia viața își întind cursele; cei ce-mi caută nenorocirea, spun răutăți, și toată ziua urzesc la înșelătorii. Iar eu sunt ca un surd, n-aud; sunt ca un mut, care nu deschide gura. Sunt ca un om, care n-aude, și în gura căruia nu este nici un răspuns. Doamne, în Tine nădăjduiesc; Tu vei răspunde, Doamne, Dumnezeule!” Psalmi 38:12-15

„Mulți au o intensă sensibilitate nesfințită care-i păstrează neîncetat în alertă din cauza unor cuvinte, unor priviri sau unor fapte pe care ei le pot interpreta ca o lipsă de respect și apreciere. Toate acestea trebuie biruite.

Ne putem aștepta la răspândirea de zvonuri false despre noi; dar dacă urmăm o cale dreaptă, dacă rămânem indiferenți față de aceste lucruri, atunci și alții vor fi tot indiferenți. Să lăsăm ca Dumnezeu să poarte de grijă de reputația noastră... Calomnia poate fi contrazisă prin felul nostru de viețuire; ea nu poate fi combătută prin cuvinte de indignare. Marea noastră grijă să fie aceea de a lucra în frica de Dumnezeu și să dovedim prin comportarea noastră că aceste zvonuri sunt false. Nici unul dintre acestea nu ne pot vătăma caracterele atât de mult ca eul nostru. Pomul slab și casa înclinată au nevoie permanent de a fi proptite. Când ne arătăm prea îngrijorați pentru apărarea reputației noastre împotriva atacurilor din afară, dăm impresia că ea nu este fără vină înaintea lui Dumnezeu și de aceea are nevoie permanentă de susținere.” E.White – *Înalta noastră chemare*, p.237

207. *Nu trăim pentru a ne apăra de jigniri*

„Când suntem ocărăți, binecuvântăm; când suntem prigoniți, răbdăm; când suntem vorbiți de rău, ne rugăm. Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor.” 1 Corinteni 4:12,13

„Stau mut, nu deschid gura, căci Tu lucrezi.” Psalmi 39:9

„Pe când eu îi iubesc, ei îmi sunt potrivnici; dar eu alerg la rugăciune.” Psalmi 109:4

„Nu ne putem permite să ne înfierbântăm din pricina vreunui rău, real sau presupus, pe care ni-l va fi făcut cineva. Eul este vrăjmașul de care trebuie să ne temem cel mai mult. Nici o formă de viciu nu are un efect mai distrugător asupra caracterului ca pasiunea omenească ce nu se află sub controlul Duhului Sfânt. Nici o biruință pe care o putem dobândi nu va fi atât de prețioasă ca aceea asupra eului. Nu ar trebui să ne simțim jigniți cu ușurință. Trebuie să trăim nu pentru a ne păzi de jigniri sau pentru a ne păstra reputația, ci pentru a salva suflete.” E.White – *Divina Vindecare*, p.486

„Ce biruință veți câștiga dacă veți învăța să primiți lucrările providenței lui Dumnezeu cu o inimă mulțumitoare și cu hotărârea de a trăi numai spre slava Lui, în suferință sau sănătate, în abundență sau nevoie! Eul este viu și tremură la fiecare atingere. Înainte să puteți învinge în Numele lui Isus și să primiți răsplata celui credincios, eul trebuie crucificat.” E.White – *Mărturii pt. Comunitate*, vol.4, p.221

208. *Liniștește, Doamne, marea înfuriată!*

„Dar cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști, și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl. ,Cei răi n-au pace’ zice Dumnezeul meu.” Isaia 57:20,21

„Mai este încă o învățătură spirituală în această minune a liniștirii furtunii. Experiența fiecărui om mărturisește în favoarea adevărului cuvintelor Scripturii: ,Cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști... Cei răi n-au pace, zice Dumnezeul meu’ (Is. 57:20,21). Păcatul ne-a distrus pacea. Cât timp eul este nesupus, nu putem găsi odihnă.

Patimile cele mai mari ale inimii nu pot fi stăpânite de nici o putere omenească. În privința aceasta, suntem la fel de fără putere ca ucenicii, care nu erau în stare să liniștească furtuna ce urla. Dar Acela care a liniștit valurile Mării Galileii prin Cuvântul Său are un cuvânt aducător de pace pentru orice om. Oricât de grozavă ar fi furtuna, aceia care se îndreaptă spre Isus cu strigătul: ‚Doamne, mântuiește-ne!‘ vor fi eliberați. Harul Lui, care împacă sufletul cu Dumnezeu, liniștește frământarea patimilor omenești și, în iubirea Lui, inima găsește odihnă. ‚A oprit furtuna, a adus liniștea și valurile s-au potolit. Ei s-au bucurat că valurile s-au liniștit, și Domnul i-a dus în limanul dorit.‘ (Ps. 107:29,30). ‚Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.‘ ‚Lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie‘ (Rom. 5:1; Is. 32:17).” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.337,338*

209. Cât timp eul trăiește, nu va fi pace

„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: ‚În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră.‘ Dar n-ați voit! Ci ați zis: ‚Nu! Ci vom fugi pe cai!‘ – ‚De aceea veți și fugi!‘ – ‚Vom călări pe cai iuți!‘ – ‚De aceea cei ce vă vor urmări vor fi și mai iuți!‘” *Isaia 30:15,16*

„Iubirea de noi ne distruge pacea. Câtă vreme mai trăiește eul, suntem gata să-l ferim de mortificare sau insultă; dar, dacă a murit, iar viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, atunci nu ne va mai dura, dacă nu vom fi băgați în seamă sau vom fi disprețuiți. Atunci vom fi surzi față de reproșuri și orbi față de dispreț și insultă. ‚Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată‘ (1 Cor. 13:4-8).” *E.White - Cugetări, p.17*

210. Un singur remediu pentru provocări

„Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.” *Coloseni 3:3*

„Există un singur remediu. Stăpânirea de sine în orice situație. Efortul de a ajunge într-o situație mai favorabilă, în care eul să nu fie tulburat, poate avea succes pentru un timp; dar Satana știe unde să găsească aceste suflete sărmene și le va ataca în punctele lor sensibile din nou și din nou. Atâta timp cât se concentrează numai asupra propriului lor sine, ei vor fi tulburați neîncetat... Dar există speranță. Viața aceasta, atât de furtunoasă și frământată de conflicte și îngrijorări, trebuie să fie adusă în legătură cu Hristos, iar apoi, eul va înceta să pretindă supremația... Ei trebuie să se umilească, rostind în mod sincer: ‚Am greșit. Ai vrea să mă ierți? Pentru că Dumnezeu a spus că nu trebuie să lăsăm ca soarele să apună peste mânia noastră‘. Aceasta este singura cale care ne poate conduce în mod sigur la biruință. Mulți... cultivă ura și sunt plini de spiritul răzbunării... Opuneți-vă unor asemenea simțăminte și veți experimenta o mare schimbare în relațiile voastre cu semenii.” *E.White – Instructorul tineretului, 10 noiembrie 1886*

211. Nu supravegheat, ci ucis!

„Fiindcă mintea firească este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.” *Rom.8:7 KJV*

„Iubite frate P., la Adams Center, cazul tău mi-a fost arătat din nou. Am văzut că n-ai reușit mereu să exerciți adevărata stăpânire de sine. Ai făcut eforturi; dar aceste eforturi au influențat numai partea din afară, ele n-au influențat izvorul acțiunii. Temperamentul tău iute ți-a pricinuit adesea regret sincer, dureros și condamnare de sine. Acest temperament pasionat, dacă nu este supus, va deveni un temperament arțăgos, căutător de greșeli, de altfel îl ai deja într-o oarecare măsură. Ești gata să iei totul în nume de rău. Dacă cineva te împinge pe trotuar, ești iritat și de pe buzele tale va ieși un cuvânt de nemulțumire. Dacă tu conduci căruța pe stradă și dacă nu ți se eliberează jumătate de drum, te vei revolta într-o clipă. Dacă ți se cere să te dai la o parte din cale, spre a face un serviciu altora, tu te vei mânia și agita și vei socoti că s-a abuzat de demnitatea ta. Vei arăta tuturor păcatul tău caracteristic. Chiar și înfățișarea ta va arăta temperamentul tău nerăbdător și gura ta va părea întotdeauna gata să rostească un cuvânt mânios. Pentru acest obicei, ca și pentru folosirea tutunului, abstenența totală este singurul leac sigur. În tine trebuie să aibă loc o schimbare totală. Adesea, simți că trebuie să te păzești mai mult. Adesea spui în mod hotărât: ‚Am să fiu mai calm și mai răbdător‘, dar făcând aceasta, atingi răul numai pe latura exterioară; tu consimți să păstrezi eul și să-l supraveghezi. Trebuie să mergi mai departe decât atât. Numai puterea principiului poate alunga acest vrăjmaș nimicitor și să aducă pace și fericire.

Ai spus de repetate ori: ‚Eu nu-mi pot stăpâni temperamentul. Trebuie să vorbesc‘. Ți lipsește un duh blând și smerit. Eul întreg este viu, și tu stai să-l păzești continuu, ca să nu fie jignit sau insultat. Apostolul spune: ‚Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu‘ (Col. 3:3). Cei care sunt morți față de eu nu vor fi așa sensibili și nu vor fi gata să reacționeze la tot ceea ce poate să-i irite. Morții nu pot să simtă. Tu nu ești mort. Dacă ai fi, și viața ta ar fi ascunsă în Hristos, ai trece pe lângă o mie de lucruri pe care le observi acum și care te supără, ca fiind nevrednice de observat; atunci te-ai apuca de cele veșnice și ai fi deasupra acestor mărunte încercări ale vieții.” *E.White – Mărturie pt. comunitate, vol.2, p.425, 426*

212. Confundând sensibilitatea cu mândria

„Nu lua nici tu seama la toate vorbele care se spun, ca nu cumva s-auzi pe sluga ta vorbindu-te de rău! Căci știe inima ta de câte ori ai vorbit și tu de rău pe alții.” *Eclesiastul 7:21,22*

„Cel mândru și trufaș se cheamă batjocoritor: el lucrează cu aprinderea îngâmării.” *Proverbe 21:24*

„Ești întotdeauna gata să te justifici, motivând că ești deosebit de sensibil, că te afectează profund și că suferi foarte mult. Am văzut că toate acestea nu reprezintă o scuză în ochii lui Dumnezeu. Tu confunzi sensibilitatea cu mândria. Eul tău este proeminent. Când eul este crucificat, această sensibilitate a ta, adică mândria, va pieri; până atunci, nu te poți considera creștin.

A fi creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos, a avea umilință, smerenie și blândețe, care te fac să suporti contradicția fără să te înfurii și fără să-ți pierzi controlul. Dacă falsele scuze, în spatele cărora te ascunzi, ar putea fi date la o parte și dacă ai putea să te vezi așa cum te vede Dumnezeu, ai înceta să-ți mai justifici eul și ai cădea în umilință la picioarele lui Hristos, Singurul care poate îndepărta defectele caracterului tău și te poate vindeca.” *E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.2, p.573*

213. Cea mai bună stăpânire

„Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pacinică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, neșărnăcă.” *Iacov 3:17*

„Cel încet la mânie’, spune înțeleptul, este mai bun decât cel puternic; și acela care-și stăpânește spiritul, mai bun decât cel care cucerește o cetate.’ Bărbatul sau femeia care-și păstrează echilibrul minții când este ispitit să îngăduie patima, se află în ochii lui Dumnezeu și ai îngerilor cerești pe o poziție mai înaltă decât cel mai renumit general care a condus vreodată la biruință o armată în luptă. Un împărat celebru, pe patul de moarte, a spus: ‚Dintre toate cuceririle mele nu este decât una ce să-mi aducă mângâiere acum, iar aceea este biruința ce am câștigat-o asupra propriului meu temperament furtunos.’ Alexandru Macedon și Cezar au găsit că este mai ușor să supună o lume decât să se supună pe ei înșiși. După ce au cucerit națiune după națiune, au căzut: unul, ‚victimă necumpătării, altul victimă ambiției necugetate.’” *E.White – Îndrumarea copilului, p.97*

214. Frumusețe și putere în umilință

„Moise s-a pogorât de pe muntele Sinai cu cele două table ale mărturiei în mână. Când se pogora de pe munte, nu știa că pielea feței lui strălucea, pentru că vorbise cu Domnul.” *Exod 34:29*

„În iubirea de sine, înălțarea de sine și mândrie există o mare slăbiciune; este putere însă în umilință. Adevărata noastră demnitate nu se menține când ne gândim mai mult la noi înșine, ci atunci când Dumnezeu Se află în toate gândurile noastre și inimile ne sunt pline de strălucirea iubirii față de Răscumpărătorul nostru și față de semenii. Simplitatea caracterului și smerenia inimii vor aduce fericirea, câtă vreme înfumurarea va aduce nemulțumire, bombăneli și o continuă dezamăgire. Ceea ce ne va da tăria divină este faptul de a învăța să ne gândim mai puțin la noi înșine și mai mult la a-i face pe alții fericiți.” *E.White – Mărturii, vol.3, p.477*

215. Singurul motiv de temere

„Dar când a ajuns puternic, inima i s-a înălțat și l-a dus la pieire.” *2 Cronici 26:16a*

„Nimeni să nu se fălească, deci, cu oameni...” *1 Corinteni 3:21a*

„Dumnezeu nu-ți cere să te temi de faptul că El nu va împlini făgăduințele Sale, că răbdarea Lui se va sfârși sau că mila Lui se va epuiza. Teme-te mai degrabă de faptul că voința ta nu se va supune voinței lui Dumnezeu și ca nu cumva trăsăturile de caracter moștenite sau cultivate să stăpânească în viața ta. ‚Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.’ Să te temi ca nu cumva eul să se interpună între tine și Mântuitorul tău. Teme-te mai degrabă ca nu cumva voința ta personală să strice planurile cele mari pe care Dumnezeu vrea să le aducă la îndeplinire prin tine. Teme-te a te încrede în propria ta putere, teme-te a trage mâna ta din mâna Domnului Hristos și a încerca să mergi pe drumurile vieții fără continua Sa prezență. Noi trebuie să ne ferim de tot ceea ce ar încuraja mândria și încrederea în sine; de aceea ar trebui să ne ferim a lăuda pe cineva sau să primim din partea cuiva laude. Este lucrarea lui Satana aceea de a măguli. El se ocupă cu lingșirea în aceeași măsură în care se ocupă cu acuzarea și condamnarea cuiva. În acest fel, el lucrează la ruina sufletului. Acei care aduc laude oamenilor sunt folosiți de către Satana, ca agenți ai săi. Toți cei care lucrează pentru Hristos să îndepărteze de la ei orice cuvânt de laudă. Eul trebuie să fie scos din atenția noastră. Numai Domnul Hristos trebuie să fie proslăvit. ‚Spre cel care ne iubește, care ne-a spălat păcatele noastre cu sângele Său’ (Apocalipsa 1:5) trebuie să ne îndreptăm privirea și către El trebuie să se înalțe din inimi laudele noastre.” *E.White – Parabolele Domnului, p.162,163*

216. Siguranța unei familii

„Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cei ce o păzește.” Ps. 127:1

„Iubirea omenească nu poate aduce niciodată fructe prețioase, dacă nu este unită cu natura divină și dacă nu este cultivată pentru ceruri. Domnul Isus vrea ca să vadă căsătorii fericite, vieți tihnite.” E.White – *Ecoul biblic*, 4 sept. 1899

„O căsătorie poate fi întemeiată în siguranță numai în Hristos. Dragostea omenească poate fi manifestată prin legături foarte strânse doar în măsura în care este alimentată de dragostea divină. Numai acolo unde domnește Hristos poate exista o afecțiune adâncă, sinceră și lipsită de egoism.” E.White – *Divina vindecare*, p.260

„Unele familii au o mică biserică în cămin. O dragoste reciprocă leagă inimă de inimă și unitatea ce există între membrii familiei rostește cea mai eficientă predică ce poate fi rostită cu privire la sfințenia practică. Crucea este înălțată în căminul lor...” E.White – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p.246

217. Când eul este mort, căminul este un loc al fericirii

„Mă voi purta cu înțelepciune pe o cale neprihănită. Când vei veni la mine? – Voi umbla cu inima fără prihană, în mijlocul casei mele.” Psalmi 101:2

„Căminul în care membrii sunt amabili, binevoitori, este un cămin de creștini care exercită o influență spre bine. Alte familii vor observa rezultatele unui astfel de cămin și-i vor urma exemplul, păzind, la rândul lor, căminul de influențele satanice. Îngerii lui Dumnezeu vizitează adesea căminul în care voia lui Dumnezeu este în centrul atenției. Sub influența harului divin, un astfel de cămin devine un loc odihnitor pentru călătorii oboseți, trudiți. Prin veghere atentă, eul nu este alimentat. Se formează deprinderi corecte. Există o grijă deosebită pentru drepturile celorlalți. La cârmă este credința care lucrează prin dragoste și curăță sufletul – fiind suverană peste toată casa. Sub influența sfințitoare a unui asemenea cămin, principiul frăției, prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu, este mai mult recunoscut și i se dă ascultare.” E.White – *Scrisoarea 272*, 1903

„Cea mai atentă cultivare a conveniențelor exterioare ale vieții nu este suficientă pentru a îndepărta nemulțumirea, judecata aspră și vorbirea indecentă. Rafinamentul autentic nu va fi niciodată dat pe față atâta vreme cât eul reprezintă obiectivul suprem. Iubirea trebuie să sălășluiască în inimă. Un creștin adevărat are ca motivație a acțiunilor sale atașamentul profund al inimii față de Mântuitorul. Iar din această rădăcină a iubirii sale pentru Hristos izvorăște atenția sa față de frații lui.” E.White – *Divina Vindecare*, p.359

218. Dragostea este ferită de egoism

„Dragostea nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău...” 1 Corinteni 13:5

„Deoarece dragostea înseamnă slujire, a face ceva pentru alții, este evident că dragostea nu se gândește la ea însăși. Cel care iubește nu are alt gând decât cum ar putea binecuvânta pe alții. Așa că citim: ‚Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău.‘ 1 Corinteni 13:4,5.

Tocmai în acest punct vital mulți greșesc. Fericiți sunt cei care și-au găsit greșeala și au ajuns la înțelegerea și practicarea dragostei adevărate. ‚Dragostea nu caută folosul său.‘ De aceea dragostea de sine nu este deloc dragoste, în adevăratul sens al cuvântului. Nu este decât un fals josnic. Și cu toate acestea în cele mai multe cazuri pe care lumea le numește dragoste de fapt nu este dragoste pentru altul, ci dragoste de sine.

Chiar aceea care ar trebui să fie cea mai înaltă formă de dragoste de pe pământ, dragostea care este folosită de Domnul ca o reprezentare a dragostei Sale pentru poporul Său, dragostea dintre soț și soție, este cel mai adesea egoism în locul dragostei adevărate. Chiar lăsând la o parte căsătoriile încheiate cu scopul de a obține bogăție sau poziție în societate, aproape în fiecare caz cei care se unesc prin căsătorie se gândesc mai mult la propria lor fericire decât la fericirea celuilalt. Adevărata fericire se regăsește în proporția în care există adevărata dragoste, lipsită de egoism. Aceasta este o lecție pe care lumea o învață cu greu, anume că adevărata fericire se găsește numai atunci când încetezi a o mai căuta și te decizi să lucrezi pentru fericirea altora.” E.Waggoner – *Galateni*, p.125

219. „Dragostea nu va pieri niciodată”

„Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.” 1 Corinteni 13:8

„Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.” 1 Ioan 4:16

„Aici din nou găsim un test care ne arată că de obicei ceea ce numim dragoste nu este dragoste de fapt. Dragostea nu are sfârșit. Declarația este categorică: niciodată. Nu există nici o excepție și nu se îngăduie vreuna datorită împrejurărilor. Dragostea nu este afectată de împrejurări. Adesea auzim vorbindu-se despre dragostea cuiva care se răcește, dar aceasta nu se poate întâmpla cu dragostea adevărată. Dragostea adevărată este întotdeauna caldă, ea întotdeauna curge; nimic nu poate îngheța fântâna dragostei. Dragostea este absolut fără sfârșit și neschimbătoare, pur și simplu pentru că este viața lui Dumnezeu. Nu este nici o altă dragoste adevărată decât dragostea lui Dumnezeu, de aceea singura posibilitate ca dragostea să poată fi manifestată printre oameni este ca dragostea lui Dumnezeu să fie primită din plin în inimă prin Duhul Sfânt.

Uneori atunci când se face o declarație de dragoste, cel iubit întreabă, „De ce mă iubești?” Ca și cum cineva ar putea să găsească un motiv pentru dragoste! Dragostea este ea însăși motivul. Dacă îndrăgostitul poate spune cu precizie de ce-l iubește pe celălalt, chiar acest răspuns arată că el de fapt nu iubește. Orice ar putea el numi ca motiv pentru dragoste s-ar putea ca să dispară cândva și atunci presupusa sa dragoste va dispărea. Dar „dragostea nu va pieri niciodată”. De aceea dragostea nu poate depinde de împrejurări. Așa că singurul răspuns care poate fi dat la această întrebare, de ce iubește cineva este „datorită” – datorită dragostei. Dragostea iubește, pur și simplu pentru că este dragoste. Dragostea este calitatea individului care iubește, și el iubește pentru că are dragoste, indiferent de caracterul obiectului dragostei sale.

Adevărul acesta îl vedem atunci când ne întoarcem la Dumnezeu, Fântâna dragostei. El este dragoste. Dar nu se poate da nici o explicație pentru existența Sa. Cea mai înaltă idee omenească despre dragoste este să iubești pentru că ești iubit sau pentru că obiectul dragostei noastre este ușor de iubit. Dar Dumnezeu iubește pe cei care nu sunt ușor de iubit. El îi iubește pe cei care-L urăsc.” *E. Waggoner – Galateni, p.125,126*

220. Proveniența adevăratei gentilețe

„Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.” *Romani 12:10*

„Adevărata finețe și gentilețe a manierelor nu se poate găsi niciodată într-un cămin unde stăpânește egoismul. Cei fini cu adevărat, totdeauna au minte și inimă, totdeauna au considerație pentru alții. Adevărata finețe nu găsește satisfacție pentru împodobirea și expunerea trupului. Adevărata finețe și noblețe a sufletului se va vedea în eforturile de a-i binecuvânta și înălța pe alții.” *E. White – Mărturii, vol.2, p. 244*

„Cea mai atentă cultivare a conveniențelor exterioare ale vieții nu este suficientă pentru a îndepărta nemulțumirea, judecata aspră și vorbirea indecentă. Rafinamentul autentic nu va fi niciodată dat pe față atâta vreme cât eul reprezintă obiectivul suprem. Iubirea trebuie să sălășluiască în inimă.” *E. White – Divina vindecare, p.359*

221. Politețea este incompatibilă cu eul

„Și Haman a văzut că Mardoheu nu-și pleca genunchiul și nu se închina înaintea lui. S-a umplut de mânie.” *Estera 3:5*

„Nici chiar cea mai exigentă supraveghere a comportamentului nu este suficientă pentru a ascunde temperamentul impulsiv, spiritul de critică și vorbirea necugetată. Un comportament cu adevărat manierat nu va putea fi niciodată cultivat, atâta timp cât eul este considerat obiectul suprem al afecțiunilor. Iubirea trebuie să locuiască în inimă. Motivațiile acțiunilor unui creștin adevărat izvorăsc din adâncurile iubirii față de Maestrul său. Din rădăcinile simțămintelor sale față de Hristos, răsare un interes neegoist pentru frații săi. Iubirea îi conferă celui ce o are onestitate, bunătate și un comportament plăcut și atrăgător. Ea luminează expresia feței și modelează tonul vocii; ea rafinează și înalță întreaga ființă.” *E. White – Slujitorii Evangheliei, p.123*

222. Dulceața prezenței lui Isus

„Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii.” *Matei 7:12*

„Aprozii au răspuns: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.”” *Ioan 7:46*

„Regula de aur este principiul adevăratei curtoazii, iar cea mai autentică ilustrare a acesteia se vede în viața și caracterul Domnului Isus. Oh, ce raze de blândețe și frumusețe străluceau în jur în viața de zi cu zi a Mântuitorului nostru! Ce dulceață răspândea numai prezența Sa! Același spirit va fi descoperit și în copiii Săi. Cei în a căror inimă locuiește Hristos vor fi înconjurați de o atmosferă divină. Hainele lor albe vor fi înmiresmate cu parfumul grădinii lui Dumnezeu. Fețele lor vor reflecta lumină din lumina Lui, netezind cărarea pentru cei obosiți și care se împiedică pe cale.” *E. White – Cugetări de pe Muntele Fericităților, p.111*

223. *Lupte duse în ascuns*

„Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.” Matei 6:6

„Du-te, poporul meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia!” Isaia 26:20

„Dumnezeu dorește ca părinții, prin stăpânire de sine, printr-un puternic exemplu de caracter solid clădit, să împrăștie lumină în cercul imediat din preajma lor, în mica lor turmă. Nu trebuie îngăduită nici un fel de conversație fleacă, obișnuită. Dumnezeu privește asupra fiecărui lucru ascuns al vieții. Unii duc o luptă continuă în vederea stăpânirii de sine. Zilnic ei luptă în liniște și cu rugăciune împotriva asprimii în vorbire și purtare. Aceste lupte s-ar putea să nu fie niciodată apreciate de ființele omenești s-ar putea să nu vină laude de pe buzele oamenilor pentru abținerea de a rosti cuvinte pripite. Lumea nu poate vedea niciodată aceste lupte, iar, dacă ar putea să le vadă, n-ar face decât să-i disprețuiască pe cei învingători. Însă în cărțile din ceruri ei sunt trecuți ca biruitori.” E.White – *Semnele Timpului*, 23 aug. 1899

„Sunt mulți aceia care s-au consacrat Domnului Hristos, și totuși, n-au găsit o ocazie de a face o mare lucrare sau mari sacrificii în slujba Sa. Unii ca aceștia se pot mângâia cu gândul că nu este necesară supunerea, lepădarea de sine a martirului, care este cea mai plăcută înaintea lui Dumnezeu; poate că nu misionarul care a fost expus zilnic primejdiilor și morții va fi cel mai bine notat, în rapoartele cerului. Creștinul însă, care se dovedește a fi creștin în viața lui personală în predarea zilnică a eului său, în sinceritatea scopului și purității gândului, în blândețe atunci când este provocat, în credință și evlavie, în credincioșie în cele mai neînsemnate lucruri, unul care în viața de cămin reprezintă caracterul Domnului Hristos – unul ca acesta poate fi mult mai prețios înaintea lui Dumnezeu, decât poate cel mai renumit misionar sau martir.” E.White – *Parabolele Domnului*, p.404

224. *Lumea nu cunoaște adevărații eroi*

„Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz, și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.” Proverbe 16:32

„O, cât de diferite sunt criteriile după care Dumnezeu și oamenii măsoară caracterul! Dumnezeu vede multe ispite cărora le-am rezistat, despre care lumea și nici chiar prietenii cei mai apropiați n-au știut nimic, niciodată – ispite în cămin, ispite în inimă. El vede umilința inimii din cauza propriei slăbiciuni; pocăința sinceră, chiar și pentru un singur cuget rău. El vede deplina predare a inimii în lucrarea Sa. El a luat notă de ceasurile grele de luptă cu sine, cu eul – lupte ce au adus biruința.” E.White – *Parabolele Domnului*, p.275

225. *Părinți, cultivați altruismul în copii*

„Este aici un băiețel, care are cinci pâini de orz și doi pești; dar ce sunt acestea la atâția?” Ioan 6:9

„Una din caracteristicile care ar trebui în mod deosebit înșămânțate și crescute în fiecare copil este cea uitare de sine care dă vieții o frumusețe naturală. Dintre toate calitățile caracterului, aceasta este cea mai frumoasă și pentru orice adevărată lucrare în viață, ea este una din calitățile de cea mai mare însemnătate.” E.White – *Educație* p. 238

„Studiați modul în care să-i învățați pe copii să fie atenți cu alții. Tinerii trebuie să fie obișnuiți de timpuriu cu supunerea, lepădarea de sine și căutarea fericirii altora. Ei trebuie învățați să-și supună temperamentul iute, să-și rețină vorba înflăcărată, să manifeste bunătate, curtoazie și stăpânire de sine neschimbătoare.

Cu câtă grijă ar trebui părinții să-i conducă pe copii ca să neutralizeze orice faptă de egoism! Ei ar trebui să sugereze în mod continuu căi prin care copiii lor pot deveni atenți față de alții și pot învăța să facă cinste părinților lor care fac totul pentru ei.” E.White – *Îndrumarea copilului*, p.134

226. *Părinții creează propriilor copii un mare handicap*

„Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” Proverbe 22:6

„Tatăl său nu-l mustrase niciodată în viața lui, zicând: „Pentru ce faci așa?” Adonia, de altfel, era foarte frumos la chip, și se născuse după Absalom.” 1 Regi 1:6

„Puțini sunt părinții care încep destul de devreme să-i învețe ascultarea pe copiii lor. De obicei copilul este lăsat până la doi sau trei ani, ca apoi părinții să înceapă a-l disciplina. Ei se abțin de la aceasta gândind că este prea tânăr ca să învețe să asculte. Dar, în tot acest timp, eul crește puternic în mica făptură și, cu fiecare zi ce trece, devine tot mai greu pentru părinți să câștige controlul asupra copilului.” E.White – *Îndrumarea copilului*, p.83

„Copiii care au fost crescuți în felul acesta nedisciplinați, au de învățat totul când vor să devină urmași ai lui Hristos. Întreaga lor viață religioasă este afectată de creșterea primită în copilărie. Aceeași încăpățănare manifestată în copilărie iese de multe ori la iveală. Există aceeași iubire de sine, lipsă de abnegație, de răbdare la mustrare și de bunăvoință în a cere sfatul altora sau în a fi influențați de judecata altora. Se dă pe față aceeași indolență, evitare a sarcinilor și sustragere de la responsabilități. Toate acestea sunt văzute în legătura lor cu biserica. Este posibil pentru unii ca aceștia să biruie, dar ce luptă grea trebuie dusă! Ce conflict sever! Cu câtă greutate trebuie să treacă prin cursul unei discipline complete necesare pentru a ajunge la înălțimea caracterului creștin!” *E.White – Îndrumarea copilului, p.366*

227. Biruințe la vatra focului și la masa familiei

„*Omul care nu este stăpân pe sine, este ca o cetate surpată și fără ziduri.*” *Proverbe 25:28*

„În copilărie și tinerețe caracterul este cel mai sensibil. Este momentul prielnic de a dobândi puterea stăpânirii de sine. De la vatra focului și de la masa familiei sunt exercitate influențe ale căror rezultate durează cât veșnicia. Mai mult decât oricare înzestrare naturală, obiceiurile întemeiate în primii ani hotărăsc dacă un om va fi biruitor sau înfrânt în lupta vieții.” *E.White – Îndrumarea copilului, p.151*

„Prin instruire, prin îngăduință nechibzuită și prin satisfacerea gusturilor și apetitului, mulți părinți se fac răspunzători de căile și înclinațiile reprobabile ale copiilor lor. Satana poate controla întreaga ființă prin dispoziția de a nu asculta legile lui Dumnezeu. Părinții nu poruncesc casei lor după ei, cum a făcut Avraam. Care este rezultatul? Copiii și tinerii stau sub steagul celui răzvrătit. Ei nu vor să fie conduși, ci sunt hotărâți să-și urmeze propria voință. Singura speranță pentru copii este să-i învățăm să se lepede de sine și să nu răsfețe eul.” *E.White – Scrisoarea 117, 1898*

228. Nu hrăniți mândria

„*Cine mustră pe alții, găsește mai multă bunăvoință pe urmă, decât cel cu limba lingușitoare.*” *Proverbe 28:23*

„*Înainte de pieire, inima omului se îngâmfă, dar smerenia merge înaintea slavei.*” *Proverbe 18:12*

„Copiii au nevoie de apreciere, compasiune și încurajare, dar ar trebui să avem grijă să nu hrănim în ei o dragoste pentru laude. Nu este înțelept să le acordăm o atenție deosebită sau să repetăm cu ei de față cuvintele lor înțelepte. Părintele sau învățătorul care ține înaintea sa adevăratul ideal al caracterului și posibilitățile de realizare nu poate nutri sau încuraja spiritul de îngâmfare. El nu va încuraja în tineri dorința sau efortul de etalare a capacităților sau competențelor lor. Cel care privește mai sus de sine însuși va fi umil; cu toate acestea, va avea o demnitate care nu va fi tulburată sau făcută de rușine de etalări exterioare sau măreție omenească.” *E.White – Educație, p.238*

„Cei mai atractivi sunt acei copii care sunt naturali și nealintați. Nu este înțelept să dai copiilor atenție deosebită... Să nu fie încurajată vanitatea laudându-le înfățișarea, cuvintele sau faptele. Nici n-ar trebui să fie îmbrăcați într-o manieră costisitoare și bătaoare la ochi. Aceasta încurajează în ei mândrie și trezește invidia în inimile tovarășilor lor.” *E.White – Îndrumarea copilului, p.140*

229. Bătăliile se dau zilnic

„*Pentru lauda cu voi, pe care o am în Hristos Isus, Domnul nostru, zilnic mor.*” *1 Corinteni 15:31 [Trad. Cornilescu revizuită]*

„*Astfel, deci, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.*” *Filipeni 2:12,13*

„Bătăliile se dau zilnic. O mare luptă se dă pe lângă fiecare suflet între prințul întunericului și Prințul vieții. (...) Ca reprezentanți ai lui Dumnezeu, aveți datoria de a vă preda Lui, ca El să poată plănuși, dirija și chiar de a lupta pentru voi, prin cooperarea voastră. (...) El are să fie cu voi în lupta de zi cu zi împotriva eului, pentru ca să puteți fi consecvenți principiilor; pentru ca patima, când se luptă pentru supremație, să poată fi redusă la tăcere prin harul lui Hristos; pentru ca voi să fiți mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.” *E.White – Harul uimitor, p.34*

„Câtă vreme suntem în lume, ne vom confrunta cu influențe potrivnice. Vor exista provocări, pentru a ne pune la încercare stăpânirea de sine; iar harurile creștine se dezvoltă prin întâmpinarea acestora într-un spirit liniștit. Dacă Hristos este în noi, vom fi răbdători, buni și îndelung răbdători, optimiști în mijlocul supărărilor și stărilor de iritare. Zi de zi și an de an, vom birui eul și vom crește până la un eroism nobil. Aceasta este sarcina pe care am primit-o; dar ea nu poate fi împlinită fără ajutorul lui Isus, fără o hotărâre fermă, un țel nestrămutat, o veghere neîncetată și rugăciune continuă. Fiecare dintre noi are de dus o luptă. Nici măcar Dumnezeu nu poate aduce noblețe caracterelor noastre și nu poate face ca viețile să ne fie folositoare, dacă nu devenim împreună lucrători cu El. Cei care refuză lupta pierd tăria și bucuria victoriei.” *E.White – Divina Vindecare, p.488*

230. Îndoiala se naște din egocentrism

„Dar, când a văzut că vântul era tare, s-a temut; și fiindcă începea să se afunde, a strigat: ‚Doamne, scapă-mă!‘ Îndată, Isus a întins mâna, l-a apucat, și i-a zis: ‚Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?‘” Matei 14:30,31

„Este o mare nefericire să suferi de îndoială cronică, păstrându-ți gândurile îndreptate fără încetare asupra propriului eu. Dacă privești spre sine, dacă eul este tema gândirii și a conversației tale, nu te poți aștepta să ajungi asemenea chipului lui Hristos. Nu eul este mântuitorul tău. Tu nu deții însușiri răscumpărătoare în tine însuși. ‚Eul‘ este un vas prea fragil pentru a purta credința ta. Vasul acesta se va scufunda într-un mod tot atât de sigur, pe cât de sigură este încrederea pe care i-ai acordat-o.

Singura cale de a fi în siguranță este aceea de a te îmbarca pe corabia vieții. Isus este Căpitanul ei și nu a pierdut niciodată un pasager.

Cum ar putea cel descurajat de îndoială să aștepte ca inima să-i radieze de iubirea lui Hristos? Cum ar putea să se aștepte ca bucuria Lui să rămână în el și să fie deplină, în timp ce își cultivă propriul caracter nedesăvârșit și meditează la el?” E.White – *Scrisoarea 11, 1897*

231. Prezența Lui înlătură frica

„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.” Isaia 41:10

„Nu te teme de ei; căci Domnul, Dumnezeuul vostru, va lupta El însuși pentru voi.” Deuteronom 3:22

„El a răspuns: ‚Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei.‘” 2 Regi 6:16

„Numai simțământul prezenței lui Dumnezeu poate alunga teama care i-ar face viața o povară copilului timid. El să-și fixeze în memorie făgăduința: ‚Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie.‘ Psalm 34:7. Să citească acea povestire minunată a lui Elisei, aflat în cetatea de pe munte, cum între el și oștirile de vrăjmași înarmați se afla un brâu puternic de îngeri cerești. Să citească despre cum i s-a arătat îngerul lui Petru care era întemnițat și condamnat la moarte; cum l-a condus în siguranță îngerul pe slujitorul lui Dumnezeu trecând de gărzile înarmate, de ușile masive și de marea poartă de fier, cu toți drugii și zăvoarele lor. Să citească despre acea scenă de pe mare, când Pavel, obosit de muncă, veghere și post îndelungat, a rostit aceste mărețe cuvinte de încurajare și nădejde pentru soldații și marinarii aruncați încoace și încolo de furtună... Aceste lucruri nu au fost scrise doar ca să le citim și să ne minunăm, ci pentru ca aceeași credință care a lucrat în slujitorii din vechime ai lui Dumnezeu să poată lucra și în noi. El va lucra astăzi într-un mod special, ca și atunci, oriunde se vor afla inimi ale credinței care să fie canale ale puterii Sale. Cei care nu au încredere în ei înșiși, a căror lipsă de încredere în forțele proprii îi face să evite grijiile și responsabilitățile, să fie învățați să se încreadă în Dumnezeu. Astfel, mulți care altminteri nu ar fi decât un nimeni în lume, poate doar o povară neajutorată, vor putea spune alături de apostolul Pavel: ‚Pot totul în Hristos, care mă întărește‘. Filipeni 4:13.” E.White – *Educație, p.256, 257*

232. Nu purta tu poverile

„Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi.” 1 Petru 5:7

„Isus nu te-a lăsat să fii surprins de încercările și greutățile pe care le întâmpini. El ți-a spus totul cu privire la ele și ți-a mai spus să nu te lași înfrânt și apăsător când vin încercările. Privește la Isus, Răscumpărătorul tău, fii vesel și bucură-te. Necazurile cel mai greu de suportat sunt acelea care vin de la frații noștri de credință și de la prietenii noștri cei mai intimi; dar chiar și aceste necazuri pot fi suportate cu răbdare. Isus nu zace în mormântul cel nou al lui Iosif. El a înviat și S-a înălțat la cer pentru a mijloci în favoarea noastră. Avem un Mântuitor care ne-a iubit atât de mult, încât a murit pentru noi, pentru ca prin El să putem avea nădejde, putere, curaj și un loc cu El pe tronul Lui. El poate și vrea să te ajute ori de câte ori Îl rogi.

Dacă încerci să-ți porți singur poverile, vei fi zdrobit sub ele. Ai răspunderi grele. Isus le cunoaște și nu te va părăsi, dacă tu nu-L părăsești. El este onorat când Îi încredințezi Lui paza sufletului tău, ca unui Creator credincios. El te îndeamnă să nădăjduiești în harul Lui, crezând că El nu dorește să porți aceste grele răspunderi în propria ta putere. Crede numai și vei vedea mântuirea lui Dumnezeu.

Te simți necorespunzător pentru poziția de încredere pe care o ocupi? Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru aceasta. Cu cât îți simți mai mult slăbiciunea, cu atât vei fi mai mult înclinat să cauți un sprijinitor...

Vorbirile lipsite de amabilitate ale oamenilor să nu te jignească. N-au spus oamenii lucruri lipsite de amabilitate despre Isus? Tu greșești și s-ar putea ca uneori să dai ocazie pentru observații lipsite de amabilitate, dar Isus n-a greșit niciodată. El a fost curat, nepătat și neîntinat. Nu aștepta în viața aceasta o soartă mai bună de cum a avut Prințul slavei. Când văd că pot face să te simți rănit, vrăjmașii tăi se vor bucura, iar Satana se va bucura și el. Privește la Isus și lucrează cu gândul numai la gloria lui Dumnezeu. Păstrează-ți inima în iubirea lui Dumnezeu.” E.White – *Mărturii pt. comunitate, vol.8, p.129*

233. Nu te pune în locul lui Dumnezeu!

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale și El îți va netezi cărările.” Proverbe 3:5,6

„Când începem să ne ocupăm pe cont propriu de realizarea tuturor lucrurilor pe care le avem de făcut și să depindem de propria noastră înțelepciune pentru succes, noi luăm asupra noastră o povară pe care Dumnezeu nu ne-a dat-o și încercăm să o purtăm fără ajutorul Lui. Ne asumăm responsabilitățile ce Îi aparțin lui Dumnezeu și, astfel, ne așezăm realmente în locul Său. În aceste condiții, suntem îndreptățiți să ne temem și să anticipăm pericolele și eșecul, deoarece ele vor veni în mod sigur asupra noastră. Dar, dacă credem cu adevărat că Dumnezeu ne iubește și ne dorește binele, vom înceta să ne îngrijorăm cu privire la viitor. Dacă ne vom încrede în Dumnezeu, așa cum se încrede un copil în părintele lui, atunci necazurile și crizele vieții noastre vor dispărea, deoarece voința noastră este cufundată în voința lui Dumnezeu.” E.White – *Minte, Caracter și Personalitate*, vol. 2, p. 102

234. Nu fii îngrijorat de viitor

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi, și mă duce la ape de odihnă.” Psalmi 23:1,2

„Nu există un om bolnav fără ca Isus să știe acest lucru. „Căci El știe din ce suntem făcuți, Își aduce aminte că suntem țărână” (Psalm 103:14). Nu numai că El știe, dar Lui Îi pasă. „Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5:7). Nu numai că El cunoaște necazul nostru, întrucât îl vede, ci de fapt El îl împărtășește cu noi. El a luat natura noastră, fiind făcut în toate lucrurile asemenea fraților Săi. Astfel El a stabilit legătura dintre noi și El, așa că orice ne afectează pe noi, Îl afectează și pe El.

Deci cum putem noi murmura și cum putem să ne plângem? Cum putem noi să ne îngrijorăm și să fim neliniștiți pentru viitor? Nu este Domnul în corabie cu noi? Nu împarte El cu noi pericolul în care ne aflăm? Credem noi asigurarea din Cuvântul Său? Atunci, cum putem să risipim timpul, plângându-ne singuri de milă? A face astfel – a murmura din cauza vieții noastre grele sau a ne mira de ce sunt îngăduite să vină asupra noastră asemenea încercări – înseamnă a nu crede cuvintele Domnului: „Eu sunt cu tine! Eu nu te voi uita, nu te voi părăsi!”

Și atunci nu numai că temerile noastre egoiste vor fi uitate la gândul că Isus împărtășește necazul nostru, dar ne putem bucura în mijlocul furtunii, știind că El nu poate pieri și, ca urmare, deoarece El este cu noi, noi nu putem pieri. Chiar dacă ar veni moartea, nu trebuie ca lucrul acesta să ne zguduie credința, pentru că El a murit și chiar prin acest fapt El a biruit moartea. Chiar și în aceasta ne putem bucura.” E.Waggoner – *Semnele Timpului*, 21 sept. 1891

235. Siguranță pentru orice situație

„Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.” Ioan 10:28

„Dumnezeu e în stare și dorește să împartă servilor săi toată puterea de care au nevoie și să le dea înțelepciunea necesară diferitelor lor trebuințe. El va împlini, mai mult decât suficient, așteptările acelor care își pun încrederea în El. Isus nu ne cheamă să-L urmăm, pentru ca apoi să ne părăsească. Dacă predăm viețile noastre în slujba Sa, niciodată nu vom fi în vreo situație pentru care Dumnezeu să nu fi făcut o asigurare. Oricare ar fi situația noastră, avem o Călăuză care să ne îndrume pe drumul nostru; oricare ar fi încercătura noastră, avem un Sfătuitor sigur, oricare ar fi necazul nostru, pierderea grea sau singurătatea în care am fi, avem un Prieten compătimitor. Dacă în ignoranța noastră, facem un pas greșit, Hristos nu ne părăsește... Căci El va izbăvi pe săracul care strigă și pe nenorocitul care n-are ajutor.” (Ps.72:12).” E.White – *Credința prin care trăiesc*, p.126

236. Grija lui Dumnezeu pentru familia Sa

„Căci partea Domnului, este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire. El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate; L-a înconjurat, l-a îngrijit, și l-a păzit ca lumina ochiului Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia, și-i poartă pe penele lui: Așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său, și nu era nici un dumnezeu străin cu El.” Deuteronom 32:9-12

„Dacă Israel ar fi ascultat de instrucțiunile date lor prin Moise, nici unul din acei care au pornit în călătorie din Egipt nu ar fi căzut în pustie pradă bolilor sau morții. Ei erau sub protecția unui Conducător puternic. Hristos le garantase că îi va conduce în siguranță în țara făgăduită, dacă aveau să urmeze călăuzirea Sa. Această mulțime colosală care număra peste un milion de oameni era sub conducerea Sa directă. Ei erau familia lui. Interesul Său era pentru fiecare dintre ei.” E.White – *Manuscris*, 144, 1903

237. Asigurări depline

„Te voi păstra ca o pecete; căci Eu te-am ales.” Hagai 2:23

„Căci așa vorbește Domnul oștirilor: „După slavă m-a trimis El la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui.” Zaharia 2:8

„Curcubeul făgăduinței, care înconjoară tronul de sus, este o mărturie veșnică pentru faptul că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu născut pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16). Acesta dă mărturie Universului că Dumnezeu nu-Și va uita niciodată copiii în lupta cu răul. Pentru noi, el este o asigurare că vom avea tărie și protecție atâta timp cât însuși tronul va exista.” E.White – Divina vindecare, p.95

238. El nu te va părăsi

„...Totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip: Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!” Isaia 49: 15, 16

„Hristos nu va părăsi sufletul pentru care Și-a dat viața. Sufletul poate să-L părăsească și să fie copleșit de ispită, dar Hristos nu poate să Se întoarcă niciodată de la cineva pentru care a dat ca preț de răscumpărare propria Sa viață.

Trăiți în legătură cu Hristos cel viu și El vă va ține tare cu o mână care nu vă va lăsa. Să cunoaștem și să credem iubirea pe care o are Dumnezeu față de noi și atunci vom fi în siguranță. Iubirea aceasta este o fortăreață de neînving împotriva tuturor înșelăciunilor și asalturilor Satanei. „Numele Domnului este un turn tare, cel neprihănit fuge în El și stă la adăpost” (Prov. 18,10).” E.White – Cugetări, p.120

239. Odihnă în asigurarea iubirii Lui

„Cel ce M-a trimis, este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” Ioan 8:29

„Apoi vorbește despre făgăduințe; vorbește despre dorința lui Hristos de a binecuvânta. El nu uită de noi nici o clipă. Când, oricât ar fi de neplăcute împrejurările, ne odihnim cu încredere în iubirea Sa și ne închidem în El, simțământul prezenței Sale ne va inspira o bucurie adâncă, liniștită.

Prezența Tatălui L-a înconjurat pe Hristos și nimic nu L-a lovit în afară de ceea ce a îngăduit iubirea infinită, pentru binecuvântarea lumii. Acesta era izvorul mângâierii Sale, acesta este și al nostru. Cel care este umplut cu Duhul lui Hristos rămâne în Hristos. Orice ar veni asupra-i vine de la Mântuitorul, care îl înconjoară cu prezența Sa. Nimic nu îl poate atinge dacă Domnul nu aprobă. Toate suferințele și necazurile noastre, toate ispitele și încercările, toate întristările și durerile, toate persecuțiile și privațiunile, pe scurt, toate lucrează împreună pentru binele nostru. Toate experiențele și împrejurările sunt lucrătorii lui Dumnezeu prin care binele ajunge la noi.” E.White – Divina vindecare, p.489

240. O inimă neegoistă și plină de compasiune

„Isus a chemat pe ucenicii Săi, și le-a zis: „Mi-este milă de gloata aceasta; căci iată că de trei zile așteaptă lângă Mine, și n-au ce mânca. Nu vreau să le dau drumul flămnâzi, ca nu cumva să leșine de foame pe drum.” Matei 15:32

„Lui Isus I s-a făcut milă de ei, S-a atins de ochii lor, și îndată orbii și-au căpătat vederea, și au mers după El.” Matei 20:34

„Lui Isus I s-a făcut milă de el, a întins mâna, S-a atins de el, și i-a zis: „Da, voiesc, fii curățit!”” Marcu 1:41

„Isus era izvorul harului vindecător pentru lume și, în tot timpul acelor ani pe care i-a petrecut retras la Nazaret, viața Sa se revărsa în râuri de iubire și de bunătate. Bătrânii, cei întristați și împovărați de păcat, copiii la joacă în bucuria lor nevinovată, micile creaturi din crânguri, animalele răbdătoare, purtătoare de poveri – toată suflarea era mai fericită datorită prezenței Sale. El, al cărui cuvânt puternic susținea lumile, Se apleca să aline o pasăre rănită. Nimic nu rămânea neobservat de El, nimic față de care să nu binevoiască să dea ajutor.” E.White – Hristos lumina lumii, p.75

„Isus căuta să-i ajute pe toți cei în suferință, pe care îi întâlnea. Nu avea mulți bani de dat. Dar, de multe ori, Se lăsa nemâncat ca să-i ajute pe aceia care erau în mai mare lipsă ca El. Frații Lui simțeau că influența Lui era cu totul deosebită de a lor. El avea tact, așa cum nici unul dintre ei nu avea și cum nici nu doreau să aibă. Când ei vorbeau aspru cu bieții oameni nenorociți, Isus îi căuta și le spunea cuvinte de încurajare. Celor care erau în nevoie, le dădea un pahar cu apă rece sau le dădea în mod discret chiar hrana Lui. Alinându-le suferințele, adevărurile pe care le învăța erau unite cu fapte bune și, în felul acesta, erau fixate în minte.” E.White – Hristos lumina lumii, p.88

241. Fiecare ființă are valoare în ochii lui Isus

„Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției, și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință, care era în norod. Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor.” Matei 9:35,36

„El n-a trecut pe lângă nici o ființă umană ca și cum ar fi fost fără valoare, ci a căutat să dea fiecăreia leacul mântuitor. Oriunde Se găsea, El știa să dea o învățătură potrivită cu locul și împrejurările. Căuta să inspire nădejde celui mai decăzut și celui lipsit de perspective, asigurându-i că pot ajunge și ei copii neprihăniți și nevinovați ai lui Dumnezeu. Adesea, îi întâlnea pe aceia care se aruncaseră în stăpânirea lui Satana și care nu aveau putere să se desfacă din mrejele lui. Unora ca acestora, descurajați, bolnavi, ispitiți și decăzuți, Isus le spunea cuvinte de cea mai duiosă milă, cuvinte de care ei aveau nevoie și pe care le puteau înțelege. Pe alții îi găsea în luptă pe viață și pe moarte cu vrăjmașul sufletelor. Pe aceștia îi încuraja să stăruie, asigurându-i că vor birui, pentru că îngerii lui Dumnezeu erau de partea lor și aveau să le dea biruința. Aceia pe care îi ajuta în felul acesta erau convinși că în fața lor era Cineva în care se puteau încrede cu toată inima. El nu avea să trădeze tainele pe care le ascultase urechea Sa sensibilă. Isus vindeca și corpul și sufletul. El Se interesa de orice suferință pe care o întâlnea și aducea vindecare tuturor suferințelor, deoarece cuvintele Lui blânde erau ca un balsam vindecător. Nimeni nu putea zice că El a făcut o minune; dar puterea vindecătoare a iubirii pornea de la El la cei bolnavi și apăsați.” E.White – *Hristos lumina lumii*, p.92,93

242. Altruismul stă la baza oricărei dezvoltări reale

„Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el.” Proverbe 11:25

„Iubirea, temelia creației și a răscumpărării este baza adevăratei educații. Acest lucru este făcut clar în Legea pe care a dat-o Dumnezeu, ca să fie o călăuză a vieții. Prima și cea mai mare poruncă este: ‚Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău’. Luca 10:27. A-L iubi pe El, pe Cel Nesfârșit, pe Cel Atoatecunoscător, cu toată puterea, cu toată mintea și cu toată inima înseamnă cea mai înaltă dezvoltare a oricărei puteri. Înseamnă că în toată făptura – trup, minte și suflet în aceeași măsură – va fi refăcut chipul lui Dumnezeu.

Legea iubirii pretinde consacrarea trupului, minții și sufletului în slujba lui Dumnezeu și a semenilor noștri. Și această slujire, în timp ce face ca noi să fim o binecuvântare pentru alții, ne aduce nouă înșine cele mai mari binecuvântări. Altruismul stă la baza oricărei dezvoltări reale. Printr-o slujire altruistă ne cultivăm în gradul cel mai înalt fiecare calitate. Devenim din ce în ce mai mult părtași la natura divină. Suntem potriviți pentru cer, pentru că primim cerul în inimile noastre.” E.White – *Educație*, p.17

243. Slujirea înseamnă creștere în har

„Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul, și El îi va răsplăti binefacerea.” Proverbe 19:17

„Spiritul lucrării dezinteresate pentru alții dă caracterului profunzime, statornicie și o bunătate plină de iubire asemenea lui Hristos, care aduce celui ce are un asemenea caracter pace și fericire. Atunci aspirațiile vieții sunt mai înalte. Nu mai este loc pentru lenevie și egoism. Aceia care folosesc în acest fel darurile spirituale vor crește și vor deveni puternici spre a lucra pentru Dumnezeu. Ei vor dobândi o înțelegere spirituală mai clară și o credință puternică, mereu crescândă, cum și o mai mare putere în rugăciune. Duhul lui Dumnezeu lucrând asupra lor ‚trezește armonii’ sfinte în suflet ca răspuns la atingerea divină. Aceia care se consacră astfel unei lucrări dezinteresate, neegoiste, pentru binele altora, lucrează cu atât mai sigur la propria lor mântuire.

Singura cale pentru a crește în har este aceea de a face în mod dezinteresat lucrarea pe care ne-a încredințat-o Domnul Hristos: a face tot ceea ce stă în puterile noastre ca să ajutăm și să binecuvântăm pe aceia care au nevoie de ajutorul pe care li-l putem da. Puterea vine prin exercițiu; activitatea este în esență condiția vieții. Aceia care se străduiesc să mențină viețuirea creștină, acceptând în mod pasiv binecuvântările ce vin prin mijloacele harului, fără să facă nimic pentru Hristos nu fac altceva decât încearcă să trăiască numai mâncând, fără să și muncească. Dar în cele spirituale, ca și în cele fizice, aceasta are întotdeauna ca rezultat degenerare și decădere. Un om care va refuza să-și folosească membrele sale nu peste mult timp nu va mai avea putere ca să le folosească. Tot la fel și creștinul care nu va folosi puterile pe care i le-a dat Dumnezeu, nu numai că nu va mai crește în Hristos, dar va pierde și puterea pe care o avea.” E.White – *Calea către Hristos*, p.80,81

244. Prin egoism poți pierde darurile

„Unul, care dă cu mâna largă, ajunge mai bogat; și altul, care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească.” Proverbe 11:24

„Folosite pentru binecuvântarea altora, darurile Sale se înmulțesc, cresc. Circumscrise la o slujire egoistă, ele descresc și în final sunt retrase. Acela care refuză să împartă și altora din darurile primite, va constata – în cele din urmă – că nu mai are nimic de dat. El este supus unui proces care cu siguranță va diminua, va pipernici și în cele din urmă va nimici calitățile sufletului.” E.White – Parabolele Domnului, p.248

245. Slujind, devenim părtași de natura Sa

„Dați, și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura.” Luca 6:38

„Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.” 1 Corinteni 12:7

„Efortul făcut pentru binecuvântarea altora va avea ca rezultat propria noastră binecuvântare. Acesta a fost de fapt scopul urmărit de Dumnezeu atunci când ne-a dat partea noastră de lucru în cadrul Planului de Mântuire. El a dat astfel oamenilor privilegiul de a deveni părtași de natură divină și, la rândul lor, aceștia să fie o binecuvântare pentru toți semenii lor. Aceasta este cea mai mare onoare, cea mai mare bucurie pe care Dumnezeu o poate da celor credincioși. Cei care devin astfel părtași la lucrarea iubirii divine sunt aduși cel mai aproape de Creatorul lor.

Dumnezeu ar fi putut să încredințeze îngerilor din ceruri lucrarea de vestire a soliei Evangheliei și toată lucrarea slujirii din iubire. El ar fi putut să folosească alte mijloace pentru împlinirea planurilor Sale. Dar în marea Sa iubire, a ales să ne facă conlucrători cu El, cu Domnul Hristos și cu îngerii, pentru ca să putem fi părtași binecuvântării, bucuriei și înălțării spirituale care rezultă din această slujire neegoistă.

Făcându-ne părtași suferințelor Lui, noi suntem aduși în relații de împreună simțire cu Domnul Hristos. Fiecare act de sacrificiu de sine pentru binele altora întărește spiritul binefacerii în inima dăătorului, legându-l tot mai strâns de Răscumpărătorul lumii, care, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim (2 Corinteni 8:9).” E.White – Calea către Hristos, p.79,80

246. Slujind, vom uita de eul nostru

„Căci, cu toate că sunt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți.” 1 Corinteni 9:19

„Să învățăm a ne încrede în iubirea Lui, așezând asupra Sa grijile noastre. Să gustăm bucuria câștigării sufletelor pentru El. Căci în iubirea și interesul nostru pentru cei pierduți, vom uita de noi înșine, de eul nostru. Atunci, plăcerile firii își vor pierde puterea seducătoare, iar greutățile nu ne vor mai descuraja. Plugul adevărului își va face atunci lucrarea sa. El va desțeleni ogorul. El nu va reteza numai vârfulurile măcăcinilor, ci îi va scoate din rădăcină.” E.White – Parabolele Domnului, p.59

247. Doar cei care slujesc sunt fericiți

„În toate privințele v-am dat o pildă, și v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: „Este mai ferice să dai decât să primești.”” Fapte 20:35

„Acea care își predau viața unei serviri creștine cunosc ce înseamnă adevărata fericire. Interesele și rugăciunile lor se întind dincolo de eul personal. Ei înșiși cresc atunci când caută să-i ajute pe alții. Ei se familiarizează cu cele mai mari planuri, cu cele mai înflăcărâte acțiuni cutezătoare, și ce pot face ei decât să crească atunci când se așază în canalul divin al luminii și binecuvântării? Unii ca aceștia primesc înțelepciune din cer. Ei ajung să se identifice din ce în ce mai mult cu Hristos în toate planurile Lui. Nu e prilej pentru stagnare spirituală. Ambiția egoistă și slujirea de sine sunt mustrate prin contactul constant cu interesele absorbitoare, aspirațiile înălțătoare, care aparțin de activitățile înalte și sfinte.” E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.9, p.43

„Cei care își tăgăduiesc eul pentru a face bine altora și care se consacră împreună cu tot ce au în slujba lui Hristos vor găsi fericirea pe care omul egoist o caută în zadar.” E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.3, p.398

248. Natura adevăratei religii

„Dar un Samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el și când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănilor, și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului și i-a zis: „Ai grijă de el, și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere.”” Luca 10:33-35

„În întâmplarea samariteanului milos, Hristos ilustrează natura adevăratei religii. El arată că aceasta nu constă în sisteme, crezuri sau ritualuri, ci în fapte de iubire, în facerea celui mai mare bine altora, în bunătate veritabilă... Astăzi este tot atât de mare nevoie în lume de această lecție ca și atunci când a fost rostită de Isus. Egoismul și formalitatea rece aproape că au stins focul iubirii și au risipit calitățile ce ar trebui să parfumeze caracterul. Mulți din cei care-i poartă numele au pierdut din vedere faptul că, fiind creștini, ei trebuie să-L reprezinte pe Hristos. Dacă nu manifestăm lepădarea de sine pentru binele altora în cercul familiei, între vecini, în biserică și oriunde ne-am afla, atunci nu suntem creștini, oricare ne-ar fi mărturisirea.” *E.White – Lucrarea de binefacere, p.38*

249. Testul adevăratei religii

„Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume.” *Iacov 1:27*

„Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” *Psalmi 50:5*

„Adevărata compasiune a omului față de semenii lui ar trebui să fie semnul care îi deosebește pe cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și se tem de El, de cei care nu respectă legea Sa. Cât de mare a fost mila exprimată de Hristos prin faptul că a venit în lume ca Să-și dea viața ca jertfă pentru omenirea muribundă! Religia Lui ducea la îndeplinirea adevăratei lucrări misionare medicale. El era o putere vindecătoare. ‘Milă voiesc și nu jertfă’, a spus El. Acesta este testul pe care marele Autor al adevărului l-a folosit pentru a distinge între religia adevărată și cea falsă.

Satana face jocul vieții pentru fiecare suflet. El știe că mila demonstrată în mod practic este testul purității și altruismului inimii și va face orice efort posibil ca să ne închidă inima la nevoile altora, ca până la urmă să nu mai fim mișcați la vederea suferinței. El va pune multe lucruri în cale pentru a împiedica manifestarea iubirii și a simpatiei.” *E.White – Lucrarea de binefacere, p.33*

250. Cea mai înaltă concepție de viață

„Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om, care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi, și le-a încredințat averea sa.” *Matei 25:14*

„Urmașii Domnului Hristos au fost răscumpărați pentru slujire. Domnul ne învață că scopul real al vieții este slujirea. Domnul Hristos a fost muncitor și tuturor urmașilor Săi le-a dat legea slujirii – slujirii lui Dumnezeu și a semenilor lor. Aici, Domnul Hristos a prezentat lumii cea mai înaltă concepție a vieții ce a fost cunoscută vreodată. Trăind pentru a sluji altora, omul este astfel adus în legătură cu Domnul Hristos. Legea slujirii devine veriga de legătură ce ne leagă de Dumnezeu și de semenii noștri.” *E.White – Parabolele Domnului, p.327*

251. Adevăratul scop al vieții

„Apoi a zis tuturor: ‘Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze.’” *Luca 9:23*

„Noi trebuie să trăim pentru lumea viitoare. Este atât de devastator să trăiești la întâmplare, o viață fără sens. Noi urmăm un scop în viață – o viață pentru un scop. Dumnezeu să ne ajute să fim oameni care se sacrifică pe ei înșiși, se preocupă mai puțin pentru ei, uită de ei și de interesele lor egoiste și împlinesc binele nu pentru onoarea pe care ne așteaptă să o primim aici, ci pentru că acesta este scopul vieții noastre și justificarea finală a întregii noastre existențe. Fie ca rugăciunea noastră zilnică să se înalțe la Dumnezeu, pentru ca El să ne elibereze de egoismul nostru.” *E.White – Minte, caracter și personalitate, vol.2, p.417*

252. Planul de salvare – întemeiat pe jertfă

„Căci cunoaștem harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.” *2 Corinteni 8:9*

“Pe când erau pe drum, un om i-a zis: ‘Doamne, Te voi urma oriunde vei merge.’ Isus i-a răspuns: ‘Vulpile au vizuină, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul.’” *Luca 9:57,58*

„Planul de mântuire a fost conceput cu o jertfă atât de lată și adâncă și înaltă, încât este de nemăsurat. Hristos nu Și-a trimis îngerii în această lume căzută, în timp ce El a rămas în ceruri; ci El însuși a ieșit în afara taberei, suferind ocară. A devenit un om al durerii și obișnuit cu suferința; El însuși a luat deficiențele noastre și a purtat slăbiciunile noastre. Iar absența tăgăduirii de sine în urmașii Lui declarați, este privită de Dumnezeu ca o tăgăduire a numelui de creștin. Aceia care afirmă că sunt una cu Hristos și își permit dorințe egoiste după haine, mobilă și mâncăruri scumpe și bogate, sunt creștini numai cu numele. A fi creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos.

Și cu toate acestea, cât de adevărate sunt cuvintele apostolului: ‚Ce-i drept, toți umblă după foloasele lor și nu după ale lui Isus Hristos’. Mulți creștini nu au fapte care să corespundă numelui pe care-l poartă. Ei se poartă ca și cum n-ar fi auzit niciodată de planul de mântuire alcătuit cu un preț infinit. Foarte mulți doresc să-și facă un nume în lume; ei adoptă formele și ceremoniile lumii și trăiesc pentru satisfacerea eului. Ei își urmează propriile planuri la fel de nerăbdători ca și lumea și astfel se desprind de puterea lor de a ajuta la înființarea Împărăției lui Dumnezeu.” *E.White – Sfaturi pentru ispravnici, p.42,43*

253. Au lăsat totul și L-au urmat

„Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zebedei, tovarășii lui Simon. Atunci Isus a zis lui Simon: ‚Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni.’ Ei au scos corăbiile la mal, au lăsat totul, și au mers după El. După aceea Isus a ieșit afară, și a văzut pe un vameș, numit Levi, șezând la vamă. Și i-a zis: ‚Vino după Mine!’” *Luca 5:10,11,27*

„Vameșul a lăsat totul, s-a sculat, și a mers după El.” *Luca 5:28*

„Matei a lăsat totul, s-a sculat și a mers după El. N-a fost nici o ezitare, nici o îndoială, nici un gând pentru faptul că el urma să schimbe ocupația lui bănoasă cu sărăcia și greutățile. Îi era de ajuns să se afle împreună cu Isus, să poată asculta cuvintele Lui și să se unească cu El în lucrare.

Așa se întâmplase și cu ucenicii chemați mai înainte. Când Isus a invitat pe Petru și pe tovarășii lui să-I urmeze, ei au părăsit îndată corăbiile și plasele lor. Unii dintre acești ucenici aveau prieteni care depindeau de sprijinul lor; dar când au primit chemarea Mântuitorului n-au ezitat și n-au întrebat: ‚Cum vom trăi și cum îmi voi întreține familia?’ Ei au ascultat chemarea; și când mai târziu Isus i-a întrebat: ‚Când v-am trimis fără pungă, fără traistă și fără îmbrăcăminte, ați dus voi lipsă de ceva?’ Ei au răspuns: ‚De nimic.’(Luca 22:35)” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.215*

254. Victime ale egoismului

„Ce-i drept, toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos.” *Filipeni 2:21*

„Este oare acum vremea de luat argint, haine, măslini, vii, oi, boi, robi și roabe?” *2 Împărați 5:26*

„Mi-au fost arătate unele lucruri în legătură cu familia fratelui I., lucruri care, de când am fost în acel loc, au exercitat o presiune atât de mare asupra minții mele, încât îndrăznesc să le pun pe hârtie. Mi-a fost arătat, frate I., că există în familia ta un egoism care se ține de voi ca lepra. Acest egoism trebuie văzut și biruit, căci este un păcat grav înaintea lui Dumnezeu. Ca familie, ați ținut cont atât de mult timp numai de propriile voastre dorințe, de plăcerea și interesul vostru, încât nu simțiți că alții au pretenții de la voi. Gândurile, planurile și eforturile voastre sunt pentru voi înșivă. Trăiți pentru a vă satisface eul; nu cultivați bunăvoința dezinteresată care, dacă ar fi exercitată, ar crește și s-ar întări până când ar fi plăcerea voastră să trăiți pentru binele altora. Ați simțit că aveți un obiectiv în viață, un scop care v-ar aduce un câștig mai valoros decât banii. Trebuie să aveți un interes deosebit pentru oameni și, făcând așa, vă veți aduce sufletele într-o legătură mai strânsă cu Hristos și veți fi atât de plini de Duhul Său și vă veți prinde de El cu o asemenea stăruință, încât nimic nu vă va putea despărți de iubirea Sa. Ca familie, ați ajuns un jalnic eșec.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.3, p.570, 573*

255. Insensibil ca „o bucată de fier”

„Își vor arunca argintul pe ulițe, și aurul lor le va fi o scârbă. Argintul sau aurul lor nu poate să-i scape, în ziua urgiei Domnului; nu poate nici să le sature sufletul, nici să le umple măruntaiele; căci el i-a aruncat în nelegiuirea lor.” *Ezechiel 7:19*

„Frate P., dorința de avere a fost ideea centrală a minții tale. Această unică pasiune, a dobândirii de bani, a redus la tăcere orice considerent nobil și înalt și te-a făcut indiferent față de nevoile altora. Te-ai făcut aproape la fel de insensibil ca o bucată de fier. Aurul și argintul tău sunt infectate și au devenit o cangrenă a sufletului. Dacă generozitatea ta ar fi crescut o dată cu bogățiile tale, ai fi privit banii ca pe un mijloc prin care să poți face bine. Răscumpărătorul nostru, care a cunoscut primejdia care-l amenința pe om în ce privește lăcomia, a prevăzut o apărare împotriva acestui rău cumplit. El a rânduit planul de mântuire în așa fel încât începe și sfârșește în generozitate. Hristos S-a oferit pe Sine ca jertfă infinită. Acest lucru este în sine o acuzație la adresa lăcomiei și înalță generozitatea.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.3, p.598*

256. Subtila și înșelătoarea lucrare a prosperității

„Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe poftes nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd, și pierzare.” 1 Timotei 6:9

„Nu vă încredeți în asigurare și nu vă puneți nădejdea zadarnică în răpire; când cresc bogățiile, nu vă lipiți inima de ele.” Psalmi 62:10

„Sămânța, care a căzut între spini sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, își văd de drum, și-l lasă să fie înăbușit de grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia și n-aduc rod care să ajungă la coacere.” Luca 8:14

„În experiența ta creștină, sufletul tău avea oroare de vanitate, mândrie și etalare extravagantă. Când ai fost martoră la cheltuirea de mijloace printre pretinșii creștini, spre a se etala și a hrăni mândria, inima și buzele tale au spus: ‚O, dacă aș avea eu mijloacele mânuite de cei necredincioși în isprăvnicia lor, aș socoti ca unul dintre cele mai mari privilegii să-i ajut pe cei nevoiași și să contribui la înaintarea cauzei lui Dumnezeu!’

Atenția mi-a fost atrasă de dorința ta de a avea mijloace. Simțământul inimii tale era: ‚O, de-aș avea și eu mijloace, nu le-aș risipi! Aș da o pildă celor care sunt strânși și zgârșiți. Le-aș arăta marea binecuvântare care există în a fi primit spre a face bine’. Sufletul tău a simțit oroare față de lăcomie. Când i-ai văzut pe cei care posedau din belșug din bunurile acestei lumi, închizând ușa inimii lor față de strigătele celor în nevoie, ai spus: ‚Dumnezeu le va răsplăti; El le va răsplăti după faptele lor.’ Când i-ai văzut pe cei bogați, umblând în îngâmfarea lor, inimile lor fiind înconjurate de egoism, ca și cu legături din fier, ți-ai dat seama că ei erau mai săraci decât tine, deși tu te aflai în lipsă și suferință. Când i-ai văzut pe acești oameni mândri de averea lor, comportându-se cu îngâmfare, din cauza că banii au putere, ți-a fost milă de ei, și cu nici un chip n-ai fi vrut să fii convinsă să schimbi locul cu ei. Totuși, ai dorit să ai mijloace pe care să le poți folosi în așa fel, încât să fie o muștrare pentru cei lacomi.

Domnul a spus îngerului Său, care te-a slujit: ‚Eu am pus-o la încercare în sărăcie și suferință și ea nu s-a despărțit de Mine, nici nu s-a revoltat împotriva Mea. Acum o voi pune la încercare în prosperitate. Am să-i descopăr o pagină a inimii umane, cu care n-a făcut cunoștință. Îi voi arăta că banii sunt cel mai periculos vrăjmaș pe care l-a întâlnit vreodată. Am să-i descopăr înșelăciunea bogățiilor, că ele sunt o cursă, chiar pentru cei care socotesc că sunt siguri față de egoism și se dovedesc a fi împotriva înălțării, extravagantei, mândriei și plăcerii de a fi lăudați de oameni.’” E. White – Mărturii pt. Comunitate, vol.2, p.276-278

257. Prosperitatea mai periculoasă decât sărăcia

„Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește.” Filipeni 4:11,12

„Mi-a fost arătat că s-a deschis o cale pentru tine, aceea de a-ți îmbunătăți viața și, în cele din urmă, și de a obține bani, pe care tu ai crezut că îi vei folosi cu înțelepciune și spre slava lui Dumnezeu. Cu câtă îngrijorare a supravegheat îngerul tău slujitor, ca să vadă cum vei face față încercării. Pe măsură ce ai început să câștigi, am văzut că, în mod gradat și aproape pe neobservate, te-ai despărțit de Dumnezeu. Banii care ți-au fost încredințați i-ai cheltuit pentru propriul tău avantaj, spre a te înconjura cu lucrurile bune ale acestei vieți. I-am văzut pe îngeri privind la tine cu profundă tristețe, cu fețele lor pe jumătate întoarse în altă parte, nevoind să te părească. Totuși, prezența lor n-a fost observată de tine și ți-ai urmat cursul fără să ții seamă de îngerul păzitor.

Ocupația și grijile în noua ta poziție reclamau timpul și atenția ta, și datoria ta față de Dumnezeu n-a fost luată în considerare. Isus te-a cumpărat cu propriul Lui sânge. Tu nu-ți aparțineai. Timpul tău, puterea ta și mijloacele pe care le mânuiai aparțineau Răscumpărătorului tău. El a fost Prietenul tău constant, tăria și sprijinul tău când fiecare dintre ceilalți prieteni s-au dovedit a fi o trestie frântă. Tu ai răsplătit iubirea și mărinimia lui Dumnezeu cu nerecunoștință și uitare.

Unica ta siguranță era în încredere absolută în Hristos, Mântuitorul tău. Nu exista nici o siguranță pentru tine departe de cruce. Cât de slabă a apărut puterea omenească în cazul acesta! O, cât de evident este faptul că nu există putere reală, ci numai aceea care este dată de Dumnezeu celor care se încred în El! O cerere înălțată către Dumnezeu, prin credință, are mai mare putere decât de priceperea umană.

În prosperitatea ta, n-ai adus la îndeplinire hotărârile luate în vreme de restriște. Înșelăciunea bogățiilor te-a schimbat față de hotărârile tale. Te-au năpădit grijile. Influența ta s-a extins. Când cei îndurerați au simțit ușurarea suferinței, ei te-au slăvit, și te-au deprins să-ți placă lauda de pe buzele sărmanilor muritori.(...) Ai cheltuit bani fără să fie nevoie numai pentru a satisface ochiul și mândria altora. Ai uitat că mânuiai banii Domnului. Când banii erau cheltuiți de tine numai pentru a încuraja vanitatea, n-ai ținut seamă că îngerul raportor înregistra un raport cu care ți-ar fi fost rușine să te mai întâlnești. Îngerul, arătând spre tine, a spus: ‚Tu te slăvești pe tine, dar n-ai preamărit pe Dumnezeu’. Tu ai slăvit chiar și faptul că ți-a stat în putere să cumperi lucrurile acelea. O mare sumă a fost cheltuită pentru lucruri nenesecare, care se potriveau numai pentru etalare și încurajarea vanității și a mândriei, care îți vor pricinui remușcări și rușine.

Credința și încrederea ta simplă în Dumnezeu au început să descrească, de îndată ce banii s-au revărsat din abundență asupra ta. Nu te-ai îndepărtat de Dumnezeu cu totul deodată. Apostazia ta a fost pe etape. ” E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.2, p.279,280

258. Materialismul și iubirea de lume

„Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.” 1 Timotei 6:10

„Am văzut că Satana le-a poruncit îngerilor lui să-și întindă capcanele în special pentru cei care așteptau ce-a de-a doua venire a lui Hristos și păzeau toate poruncile lui Dumnezeu. Satana le-a spus îngerilor lui că bisericile erau adormite. Își va spori puterea și minunile mincinoase și le va putea ține în stăpânire. ‚Dar’, a spus el, ‚noi urâm secta păzitorilor Sabatului; ei lucrează continuu împotriva noastră și îi iau de la noi pe supușii noștri, pentru ca aceștia să țină Legea cea urâtă a lui Dumnezeu. Mergeți, îmbătați-i cu nenumărate griji pe cei ce au pământuri și bani. Dacă îi veți putea face să-și întoarcă iubirea către aceste lucruri, încă nu i-am pierdut. Ei pot să mărturisească tot ce poftesc – faceți-i numai să le pese mai mult de bani decât de succesul Împărăției lui Hristos sau de răspândirea adevărilor pe care le urâm. Prezentați lumea înaintea lor în cea mai atrăgătoare lumină, pentru ca ei să o iubească și să o idolatrizeze. Trebuie să păstrăm în rândurile noastre toate mijloacele materiale prin care putem câștiga controlul. Luptați-vă pentru fiecare centimetru de teren. Faceți ca lăcomia și dragostea pentru comorile pământești să fie trăsăturile fundamentale ale caracterului lor. Atâta vreme cât aceste trăsături domnesc, mântuirea și harul vor sta deoparte. Îngrămădiți în jurul lor orice atracție și ei vor fi cu siguranță ai noștri. Și nu numai că vom fi siguri de ei, dar influența lor detestabilă nu va mai fi exercitată pentru a-i conduce pe alții la cer.” E.White – *Experiențe și Viziuni*, p. 267,268

259. Un prilej ca Isus să fie batjocorit

„Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd, și pierzare.” 1 Timotei 6:9

„De aceea, omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este o închinare la idoli.” Coloseni 3:5

„Dumnezeu nu poate fi de acord nici cu cel mai mic grad de lăcomie sau egoism și este scârbit de rugăciunile și cererile celor care își îngăduie aceste trăsături rele. Văzând că nu are mult timp, Satana îi face pe oameni să fie tot mai egoiști și mai lacomi și jubilează apoi văzându-i preocupați de ei înșiși, avari și lipsiți de generozitate. Dacă ochii unor asemenea persoane ar putea fi deschiși, l-ar putea vedea pe Satana într-un triumf diabolic, jubilând din pricina lor și râzând de nebulia celor care îi acceptă sugestiile și intră în capcanele lui. Satana și îngerii lui notează toate faptele rele influențate de lăcomie ale acestor persoane și le prezintă înaintea lui Isus și a îngerilor Săi sfinți, spunând în batjocură: ‚Aceștia sunt urmașii lui Hristos! Se pregătesc să fie luați la cer!’ Am văzut că Domnul este extrem de nemulțumit fie și de cea mai mărunțică manifestare a egoismului din partea celor ce se consideră poporul Său, pentru care Isus nu și-a cruțat viața Sa prețioasă. Fiecare persoană egoistă, lacomă va cădea pe drum. Asemenea lui Iuda, care L-a vândut pe Domnul lui, ei își vor vinde principiile bune și o fire nobilă și generoasă pentru puțin câștig pământesc. Toți aceștia vor fi cernuți și scoși în afara poporului lui Dumnezeu.” E.White – *Experiențe și Viziuni*, p. 269

260. Un om cu adevărat onest

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului.” 2 Timotei 2:15

„Căci căutăm să lucrăm cinstit nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor.” 2Corinteni 8:21

„Uneori, slujitorii lui Dumnezeu sunt în situația de a întreține relații de afaceri cu cei lumești, dar atunci când vând sau cumpără, ei trebuie să fie conștienți că ochiul lui Dumnezeu îi privește. Cântarele dereluate și greutățile false sunt o blasfemie la adresa Domnului. În orice tranzacție financiară pe care o întreprinde, creștinul va fi exact ceea ce dorește ca frații lui să creadă despre el. Comportamentul lui este călăuzit de principii fundamentale. El nu se eschivează, deoarece nu are nimic de ascuns. Creștinul poate fi criticat, poate fi pus la încercare, dar integritatea sa nepătată va străluci ca aurul curat, deoarece cuvântul lui este demn de încredere. El nu este omul care să profite de pe urma semenilor, ci un prieten și un binefăcător al tuturor. Iar semenii au încredere în sfaturile lui. Dacă este în situația de a angaja lucrători ca să-i culegă recoltele, el nu le va reține în mod fraudulos din banii greu câștigați. Dacă este în posesia unor sume de bani de care nu are nevoie imediat, el va veni în ajutorul fratelui său mai puțin norocos. El nu se străduiește să-și extindă proprietățile sau să-și umple buzunarele, exploatând situațiile critice prin care trece semenul lui. Scopul vieții lui este acela de a-și ajuta și binecuvânta aproapele.

Un om cu adevărat onest nu va profita niciodată de slăbiciunea de caracter sau de incompetența altuia pentru a-și umple portmoneul, ci va încasa un preț echitabil pentru ceea ce vinde. Dacă marfa vândută prezintă defecte, el le va declara în mod deschis fratelui sau semenului său, chiar dacă, procedând astfel, ar fi posibil să-și prejudicieze propriile sale interese financiare.” E.White – *Scrisoarea 3*, 1878

261. O solie specială pentru noi

„Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte și slava Domnului te va însoți.” Isaia 58:6-8

„Citiți Isaia 58, voi, care pretindeți a fi copii ai luminii. Citiți din nou și din nou în special voi, care ați fost atât de sovăielnici în a vă dezavantaja pe voi prin ajutorarea celor în nevoie. Citiți voi, ale căror inimi și case sunt prea înguste pentru a face loc celor fără adăpost. Citiți voi, care vedeți vădulele și orfanii apăsați de mâna de fier a sărăciei și încovoiați de către cei lumești și cu inima împietrită. Vă temeți că va fi introdusă în familia voastră o influență care vă va costa mai multă muncă? Citiți. Temerile voastre pot fi neîntemeiate și poate veni o binecuvântare, cunoscută și conștientizată de voi în fiecare zi. Dar, dacă lucrurile stau astfel și este nevoie de muncă în plus, primiți cuvintele Celui care a promis: ‘Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede.’

Mi s-a arătat că motivul pentru care poporul lui Dumnezeu nu este mai spiritual și nu are mai multă credință este acela că este afectat de egoism. Profetul se adresează păzitorilor Sabatului; nu păcătoșilor, nu necredincioșilor, ci celor care au mari pretenții de neprihănire. Nu abundența întrunirilor voastre este ceea ce acceptă Dumnezeu. Nu rugăciunile numeroase, ci facerea binelui, îndeplinirea binelui potrivit la timpul potrivit; a fi mai puțin preocupați de sine și mai mărinimoși. Sufletele noastre trebuie să se dezvolte. Atunci Dumnezeu le va face ca o grădină udată ale cărei izvoare nu seacă.” E.White – *Lucrarea de binefacere*, p.26

262. Scrie pe pereții căminului, pe garderobă și pe masă

„Dacă vei îndepărta jugul din mijlocul tău, amenințările cu degetul și vorbele de ocară, dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime, și întunericul tău va fi ca ziua nămeaza mare!” Isaia 58:9,10

„Nimeni nu poate da dovadă de o bunăvoință reală fără tăgăduire de sine. Numai printr-o viață caracterizată prin simplitate, tăgăduire de sine și economie strictă ne va fi cu putință să împlinim lucrarea ce ne-a fost încredințată, ca reprezentanți ai lui Hristos. Mândria și ambiția lumească trebuie alungate din inimile noastre. În toată lucrarea noastră, trebuie pus în practică principiul altruismului descoperit în viața lui Hristos. Pe pereții căminelor noastre, pe tablouri și pe mobilier, trebuie să citim: ‘Și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost’ (Isaia 58,7). Trebuie să vedem scris pe garderoba noastră, ca și cu degetul lui Dumnezeu, ‘îmbracă-i pe cei goi’. În camera de zi, pe masa încărcată cu mâncare îmbelșugată, ar trebui să vedem înscris: ‘Împarte-ți pâinea cu cel flămând!’ (Isaia 58,7).

Înainte noastră se află o mie de uși prin care putem fi de folos. Adesea, ne plângem de resursele sărace de care dispunem, dar, dacă ar fi cu adevărat sinceri, creștinii și-ar putea înmulți mijloacele de o mie de ori. Egoismul, îngăduința de sine sunt cele care stau în calea folosului pe care l-am putea aduce.

Cât de multe cheltuieli se fac pentru lucruri care nu sunt altceva decât idoli care ne acaparează gândurile, timpul și tăria ce ar trebui folosite pentru un scop mai înalt! Cât de mulți bani sunt irosiți pe case și mobilier scump, pe plăceri egoiste, pe o hrană sofisticată și dăunătoare, pe îngăduințe vătămătoare! Cât de mult se aruncă în vânt pe daruri care nu sunt de folos nimănui! Cei care mărturisesc că sunt creștini cheltuiesc pe lucruri inutile, adesea vătămătoare, mai mult, de multe ori mai mult decât cheltuiesc pentru salvarea de suflete din mâna ispititorului.” E.White – *Divina vindecare*, p.207

„Banii nu sunt neapărat un blestem; ei sunt o deosebită valoare dacă sunt bine folosiți. Ei pot fi bine întrebuințați pentru mântuirea sufletelor și pentru binecuvântarea celor mai săraci decât noi. Printr-o folosire nechibzuită sau neînțeleaptă... banii devin o capcană pentru cel ce îi folosește. Cel care întrebuințează banii pentru satisfacerea mândriei și ambiției face din ei mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Banii reprezintă un test continuu al simțămintelor noastre. Cine câștigă mai mult decât ceea ce este necesar pentru nevoile lui reale trebuie să caute înțelepciunea și harul de a-și cunoaște propria inimă și de a-și păzi inima cu toată grija, ca să nu înceapă să aibă dorințe imaginare și să devină un ispravnic necredincios, irosind capitalul pe care i l-a încredințat Domnul.” E.White – *Scrisoarea 8*, 1889

263. Absența dragostei este păcat

„Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.” 1 Ioan 4:8

„Cel ce se iubește numai pe sine, este un călcător al Legii. Acest lucru dorea Isus să-l lămurească tânărului; și de aceea El l-a pus la probă, un test care să scoată în evidență egoismul inimii sale. El i-a arătat pata, partea bolnavă a caracterului său. Tânărul n-a mai manifestat dorința unei mai mari iluminări. În sufletul său, el cultiva un idol; lumea era dumnezeul său. El mărturisea că păzește poruncile, dar era lipsit de principiile ce formau chiar spiritul și viața tuturor poruncilor. El nu avea adevărata iubire față de Dumnezeu și față de om. Lipsa aceasta era lipsa a tot ceea ce l-ar

fi putut califica să intre în împărăția Cerurilor. Din cauza iubirii sale egoiste și a dorinței sale de câștig lumesc, el nu mai era în armonie cu principiile cerului.” *E.White – Parabolele Domnului, p.393*

264. *Ești un smochin neroditor?*

„A văzut un smochin lângă drum, și S-a apropiat de el; dar n-a găsit decât frunze și i-a zis: „De acum încolo în veac să nu mai dea rod din tine!” Și pe dată smochinul s-a uscat.” *Matei 21:19*

„Faptul că Hristos a blestemat pomul pe care propria putere îl crease stă ca o avertizare pentru toate bisericile și pentru toți creștinii. Nimeni nu poate trăi Legea lui Dumnezeu fără să slujească altora. Dar sunt mulți oameni care nu trăiesc viața neegoistă, plină de milă a lui Hristos. Unii, care cred despre ei că sunt creștini excelenți, nu înțeleg ce înseamnă slujire pentru Dumnezeu. Ei plănuiesc și urmăresc numai folosul lor. Acționează numai pentru ei. Timpul are valoare numai în măsura în care pot să adune pentru ei. Aceasta le este ținta în toate împrejurările vieții. Ei nu servesc altora, ci numai lor. Dumnezeu i-a creat să trăiască într-o lume unde trebuie îndeplinită o slujire neegoistă. El a intenționat ca ei să-i ajute pe semenii lor pe orice cale. Dar eul este atât de mare, încât nu mai pot să vadă altceva. Ei nu au legături cu omenirea. Aceia care trăiesc în felul acesta sunt asemenea smochinului care avea tot felul de pretenții, dar nu avea rod. Ei țin formele închinării, dar fără pocăință sau credință. Onorează Legea lui Dumnezeu cu buzele, dar le lipsește ascultarea. Zic, dar nu fac. În sentința rostită asupra smochinului, Hristos demonstrează cât de urâtă este în ochii Lui această pretenție deșartă. El declară că păcătosul neprefăcut este mai puțin vinovat decât acela care zice că-I servește lui Dumnezeu, dar nu aduce roade pentru slava Sa.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.585*

265. *Puțin altruism real și multă paradă*

„Mulți oameni își trâmbițează bunătatea; dar cine poate găsi un om credincios?” *Proverbe 20:6*

„Supuneți-vă mintea firească, reformați-vă viața și atunci trupul acesta muritor nu va fi atât de mult idolatrizat. Dacă inima este transformată, acest lucru se va vedea în înfățișarea exterioară. Dacă Domnul Hristos este în voi nădejdea slavei, vom descoperi atâta farmec neasemuit în El, încât sufletul va fi încântat. Acesta se va alipi de El, va alege să-L iubească pe El și, adorându-L pe Hristos, eul va fi uitat. Domnul Isus va fi înălțat, iar eul dat la o parte și umilit. Însă, a face caz de credință, fără această iubire profundă, este doar vorbărie goală, formalism sec și o robie grea. Mulți dintre noi s-ar putea să aibă vreo idee despre religie, o religie exterioară, când inima nu este de fapt curățită.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.1, p.163*

„Am cunoscut persoane care fac mare caz de mărturisirea lor, ale căror inimi sunt așa de ambalate în iubire de sine și egoism, încât nu pot aprecia ceea ce scriu eu. Toată viața lor s-au gândit și au trăit numai pentru ei înșiși. A te sacrifica spre a face bine altora sau a te lipsi pe tine spre a-i ajuta pe alții – nici vorbă de așa ceva la ei. N-au nici cea mai mică idee că Dumnezeu cere aceasta de la ei. Idolul lor este eul. În veșnicie trec săptămâni, luni și ani, dar ei n-au nici un raport în ceruri despre fapte binefăcătoare, de sacrificiu pentru binele altora, de hrănirea celor flămânzi, de îmbrăcare a celor goi sau de primirea în casă a celor străini. Această primire de străini, ca oaspeți, nu este agreabilă. Dacă ei ar ști că toți cei care au căutat să facă și altora parte de dărnicia lor sunt vrednici de laudă, atunci ar putea fi convinși să facă ceva în privința aceasta. Dar este o virtute în a risca ceva. Poate că am putea să-i primim ca oaspeți pe îngeri.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.2, p. 27*

266. *Cheltuieste și te cheltuieste*

„Și eu, voi cheltui prea bucuros din ale mele, și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit cu atât mai puțin? Fie și-așa!” *2 Corinteni 12:15,16a*

„Printre noi ca popor s-a dat pe față o neglijență trândavă și o necredință ucigătoare, ce ne-a reținut de la împlinirea lucrării dată nouă de Dumnezeu de a face ca lumina noastră să strălucească în mijlocul altor neamuri. Există o teamă a ne avânta și a risca ceva în această mare lucrare, ca nu cumva să nu câștigăm nimic de pe urma cheltuirii de bani. Ce dacă am cheltuit bani și totuși n-am putea vedea că suflete au fost salvate prin aceasta? Ce dacă am pierde o parte din mijloacele noastre? Mai bine să lucrăm și să fim totdeauna activi, decât să nu facem nimic. Nu puteți ști care va izbuti, aceasta sau aceea.

Dumnezeu vrea să aibă oameni gata să riște totul și orice ca să salveze suflete. Cei care nu vor să înainteze decât atunci când văd mai dinainte fiecare pas al căii lor în toată claritatea lui, nu vor fi de folos în acest timp pentru înaintarea adevărului lui Dumnezeu. Acum este nevoie de lucrători care să se arunce înainte, atât în întuneric cât și în lumină, și care să stea cu bărbăție neclintii sub descurajări și dezamăgiri, lucrând înainte cu credință și semănând cu lacrimi și cu nădejde stăruitoare de-a lungul apelor, încrezători în Domnul că El le va face să rodească. Dumnezeu caută bărbați, plini de curaj, nădejde, credință și stăruință ca să lucreze spre o țintă.

Mi s-a arătat că publicațiile noastre trebuie tipărite în multe limbi și trimise în fiecare țară civilizată, oricât ar costa aceasta. Cât valorează banii acum în comparație cu valoarea sufletelor? Fiecare ban ce-l avem, trebuie socotit ca

proprietatea Domnului, nu al nostru și ca prețioasă încredințare din partea lui Dumnezeu nouă; nu ca să fie cheltuit pentru plăceri nefolositoare, ci folosiți cu grijă în lucrarea lui Dumnezeu, în opera de salvare a bărbaților și femeilor de la piere.” *E.White – Schițe din viața mea, p.169*

267. Prezența lui Hristos înlătură egoismul

„Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos.” *Filipeni 3:7,8*

„Egoismul nu poate exista în inima în care locuiește Domnul Hristos. Dacă este nutrit, atunci el va pune stăpânire pe tot ceea ce este înăuntru. Atunci te va face să te conduci după înclinații mai degrabă decât după datorie, să faci din eu un subiect de gândire, să-ți satisfaci dorințele și a nu-ți refuza nimic în loc de a căuta să fii o binecuvântare pentru alții. Nevoile și planurile tale vor fi puse atunci mai presus de orice altceva... Adevărata fericire trebuie să fie găsită nu în satisfacerea tuturor dorințelor și în plăcerea de sine, ci în învățătura Domnului Hristos.” *E.White – Fii și fiice ale lui Dumnezeu, p.92*

„În măsura în care iubirea lui Hristos ne umple inima și ne controlează viața, lăcomia, egoismul și iubirea comodității vor fi înfrânte și plăcerea noastră va fi de a face voia lui Hristos, ai cărui slujitori pretindem că suntem. Fericirea noastră va fi atunci proporțională cu lucrările noastre altruiste, înrăurite de iubirea lui Hristos.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.3, p.416*

268. Ce s-ar întâmpla dacă El ar fi în noi

„Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.” *Romani 5:5*

„Să presupunem că Domnul Hristos ar locui în fiecare inimă și egoismul, sub toate formele lui, ar fi îndepărtat din biserică. Care ar fi rezultatul? Armonia, unitatea și iubirea frățească s-ar vedea tot așa de real și adevărat ca în biserică pe care a înființat-o pentru prima dată Domnul Hristos. Activitatea creștină s-ar vedea pretutindeni. Întreaga biserică ar fi cuprinsă de flăcările sacrificiului pentru slava lui Dumnezeu. Fiecare creștin va oferi totul pentru a fi consumat pe altar, ca rezultat al sacrificiului. Ar fi atunci o activitate mult mai mare în a produce metode noi, care să fie folosite și în studierea modului în care să ne apropiem mai mult de sârmanii păcătoși, spre a-i salva de la ruina veșnică.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.5, p.216*

269. Unde este altruism real, acolo este Spiritul lui Dumnezeu

„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.” *Galateni 5:22,23*

„Oriunde se dă pe față iubire și simpatie, acolo unde inima acționează spre binecuvântarea și ajutorarea altora, acolo se manifestă lucrarea Duhului cel Sfânt al lui Dumnezeu. În inima păgânismului, oamenii care nu au nici o cunoștință a Legii scrise a lui Dumnezeu, care n-au auzit niciodată despre numele Domnului Hristos, au fost buni cu slujitorii Săi, ocrotindu-i cu primejdia propriei lor vieți. Faptele lor mărturisesc despre lucrarea unei puteri divine. Duhul Sfânt a însămânțat harul Domnului Hristos în inima acestor sălbatici și a deșteptat simpatia lor, contrar naturii și educației lor. Lumina, care luminează pe orice om venind în lume’ (Ioan 1: 9) strălucește în sufletele lor; și această lumină, dacă este urmată, va călăuzi picioarele lor spre Împărăția lui Dumnezeu.

Slava cerului se arată în ridicarea celui căzut și mângâierea celui întristat. Și oriunde locuiește Hristos în inimile omenești El va fi descoperit în același fel. Acolo unde acționează religia Domnului Hristos va fi o binecuvântare. Acolo unde lucrează ea, este strălucire.” *E.White – Parabolele Domnului, p.386*

270. *Dacă-ți lipsește dragostea, caută reconvertirea*

„Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți, deci, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” *Apocalipsa 2:4,5*

„Fiecare creștin adevărat va avea un spirit misionar, deoarece a fi creștin înseamnă a fi ca Hristos. Nimeni nu trăiește pentru sine, iar dacă ‘cineva nu are spiritul lui Hristos, nu este al Lui’. Oricine a gustat din puterile lumii viitoare, fie el tânăr sau bătrân, învățat sau neînvățat, va fi mișcat de spiritul care L-a impulsionat pe Hristos. Primul impuls al inimii reînnoite este de a-i aduce și pe alții la Mântuitorul. Cei care nu au această dorință dau dovadă că și-au pierdut dragostea dintâi. Ei ar trebui să-și cerceteze inimile îndeaproape în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și să caute cu seriozitate un nou botez cu Duhul lui Hristos. Să se roage pentru o înțelegere mai profundă a acelei iubirii minunate pe care Isus a manifestat-o față de noi, părăsind ținuturile Sale și venind într-o lume căzută pentru a-i salva pe cei care pier.” *E.White – Lucrarea de binefacere, p.49,50*

271. *Scopul lui Dumnezeu din veșnicie*

„Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” *Efeseni 4:6*

„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?” *1 Corinteni 6:19*

„Scopul lui Dumnezeu din veacurile veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt și până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și mânjită de rele, inima omului n-a mai dat la iveală slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și prin harul salvator inima devine din nou templul Său. Dumnezeu vroia ca templul din Ierusalim să fie o mărturie continuă despre înaltele țeluri puse în fața fiecărei ființe. Dar iudeii n-au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Spiritului lui Dumnezeu.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.162*

272. *Ce este Biserica*

„Taina aceasta este mare – vorbesc despre Hristos și despre Biserică.” *Efeseni 5:32*

„Și cu adevărat, mare este taina evlaviei: ‚Dumnezeu S-a arătat în carne, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost predicat între națiuni, a fost crezut în lume, a fost primit sus în glorie.’” *1 Timotei 3:16 [Trad. Cornilescu revizuită]*

„Dumnezeu are o biserică. Ea nu este o catedrală măreață, nici biserica națională și nici diferitele denominațiuni. Ea este formată din oamenii care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Sale. ‚Unde sunt adunați doi sau trei în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.’ Oriunde Hristos se află în mijlocul chiar și a câtorva oameni, aceasta este biserica lui Hristos, pentru că numai prezența Celui Înalt și Sfânt care trăiește veșnic poate constitui o biserică.” *E.White – Upward Look, 315*

„Cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu, care nu trăiesc numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, formează biserica Viului Dumnezeu.” *E.White – Comentarii Biblice, Vol. 7, 949*

273. *Lecția Templului*

„Să-Mi faci un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor.” *Exod 25:8*

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” *1 Corinteni 3:16*

„Așezarea cortului în mijlocul taberei lui Israel era o ilustrație, o parabolă, o sugerare a adevărului că El va locui în mijlocul fiecărei persoane. „...și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în omul dinlăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință” (Efeseni 3:16-19).

În fiecare epocă, unii din popor au văzut în sanctuar acest mare adevăr salvator. Dar ca trup colectiv, Israel nu a înțeles niciodată acest adevăr; oprindu-se doar la aspectul locuirii Sale în cortul din mijlocul taberei, ei au pierdut prezența Sa personală locuind în inimile lor. Ca urmare, închinarea lor a devenit exterioară și formală, în loc să fie interioară și spirituală. Viața lor a rămas neschimbată și nesfântă. Cei care au ieșit din Egipt nu au înțeles acest mare adevăr pe care îl pregătise Dumnezeu pentru ei, și au ‚căzut în pustie’ (Exodul 3:17-19).

Aceeași greșală a fost făcută și de cei care au intrat în Canaan. Ei și-au pus toată încrederea în Domnul Cel care locuia în cort și nu au acceptat ca serviciul sanctuarului să fie mijlocul prin care El să locuiască în ei prin credință. În consecință viețile lor au cunoscut o creștere în nelegiuire. Dumnezeu a permis ca acest prim cort să fie distrus și chivotul lui Dumnezeu să fie luat de către neamuri (Ieremia 7:12; 1Samuel 4:10-12), ca poporul să învețe astfel să-L descopere pe Dumnezeu personal și să I se închine individual, ca El să poată locui în ei.” *A.T. Jones – Profet, Preot, Împărat, p.51,52*

274. Pervertirea scopului Templului

„Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: ‚Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!’ ‚Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții, dacă nu veți asupri pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta, și dacă nu veți merge după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră, numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie.” *Ieremia 7:4-7*

„Care erau acele ‚nădejdi înșelătoare’ în care se încredea poporul? ‚Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: acesta este templul Domnului, templul Domnului, templul Domnului!’ (Ieremia 7:4). Astfel, ne putem da seama că poporul, deși împlinea toate ritualurile închinării cerute de serviciul templului, rămânea doar cu formele, pierzând în întregime scopul templului și serviciilor sale, care spuneau un singur lucru: că Dumnezeu dorește o reformă prin care să poată sfinți viețile oamenilor, locuind în fiecare din ei. Pierzând acest adevăr, stricăciunea inimilor lor devenea din ce în ce tot mai evidentă. De aceea, toată închinarea, jertfele și rugăciunile lor nu erau decât batjocură și spectacol, atâta vreme cât viețile lor rămâneau neschimbate și nesfințite.

În loc de a permite ca marele scop al templului să fie împlinit în ei, poporul l-a perversit în întregime. În loc să permită templului și serviciilor lui, așezat în mijlocul lor de Dumnezeu spre a-i învăța că El dorește cu adevărat să locuiască în mijlocul lor locuind în inimile lor și sfințind viețile lor, ei au exclus scopul adevărat al templului și l-au perversit până acolo încât să-l facă să acopere nelegiuirea cea mai grosolană și păcătoșenia cea mai întunecată.

Pentru un astfel de sistem nu mai există alt remediu decât distrugerea.” *A.T. Jones – Profet, Preot, Împărat, p.54,55*

275. Amăgirea a persistat

„Dar Cel Prea Înalt nu locuiește în lăcașuri făcute de mâni omenești, cum zice proorocul: ‚Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul sau care va fi locul Meu de odihnă?’” *Fapte 7:48,49*

„La ieșirea din Templu, pe când mergea Isus, ucenicii Lui s-au apropiat de El ca să-I arate clădirile Templului. Dar Isus le-a zis: ‚Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată.’” *Matei 24:1,2*

„Lucrurile au mers la fel, încât atunci când a venit Isus, centrul și inima sanctuarului și serviciilor lui, aceeași stare predomina în Israel. În inimile lor Îl persecutau și urmăreau să-L omoare, iar pe dinafară erau așa de sfinți încât nu puteau intra în sala de judecată a lui Pilat ca să nu se spurce!

Apelul Domnului către popor era același ca în vechime – să găsească în viața lor personală scopul templului, ca să poată fi salvați de blestemul care căzuse peste națiunea lor de-a lungul întregii istorii, din pricina aceleiași mari greșeli. Într-o zi, pe când se afla în templu, Isus a spus mulțimii adunate acolo: ‚Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.’ Iudeii au zis: ‚Au trebuit 46 de ani ca să se zidească templul acesta și Tu îl vei ridica în trei zile?’ Dar El le vorbea despre templul trupului Său (Ioan 2:19-21). Când Isus, aflat în templu, a vorbit astfel poporului, referindu-se la templul trupului Său, El insista de fapt, așa cum făcuse de-a lungul istoriei lor, să-i facă să înțeleagă că scopul final al templului și slujbelor de acolo a fost mereu ca prin slujirea ce avea loc acolo, Dumnezeu să locuiască și să umble în ei, precum locuia în templu, sfințind locuința Lui din ei tot așa cum spațiul templului era sfânt din cauza prezenței Sale. Trupurile lor trebuiau să devină adevăratele temple ale Dumnezeului cel viu, din cauza acestei prezențe a lui Dumnezeu în ei.

Dar nici de data aceasta ei nu au fost în stare să vadă acest adevăr. N-au acceptat această reformă. Nu au împlinit scopul sanctuarului în ei, astfel ca Dumnezeu să poată locui în ei. L-au respins pe Cel care venise personal să le arate adevăratul scop și adevărată cale. De aceea, din nou, singurul remediu a fost distrugerea. Și din nou, templul, casa lor ‚cea sfântă și slăvită’, a fost dată pradă flăcărilor.” *A.T. Jones – Profet, Preot, Împărat, p.55,56*

276. Calea cea nouă și vie

„Astfel, deci, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său...” *Evrei 10:19,20*

„Isus i-a zis: ‚Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.’” *Ioan 14:6*

„Aceasta este calea cea nouă și vie pe care Hristos, „ne-a deschis-o... prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său”, nouă, întregii omeniri. Domnul desăvârșirii, prin care orice suflet poate intra în locul cel mai sfânt dintre locuri, în cea mai sfântă experiență dintre experiențe, în cele mai sfinte legături posibile. El ne-a deschis această nouă și vie cale prin trupul Său, ceea ce înseamnă că, venind în trup, identificându-Se cu omul în carne, El a pus la dispoziția noastră, care suntem carne, o cale dinspre locul unde ne aflăm, spre locul unde Se află El în prezent, la dreapta tronului Măririi în cer, în locul cel mai sfânt. Venind în trup și fiind în toate lucrurile asemenea nouă, ispitit deci, în toate privințele, ca și noi, Isus S-a identificat cu orice suflet omenesc exact acolo unde acest suflet se afla. Și de acolo de unde se află fiecare suflet omenesc, El a deschis un drum, o „cale nouă și vie”, ce trece prin toate vicisitudinile și experiențele vieții și chiar prin mormânt, ducând spre cel mai sfânt loc dintre toate, la dreapta lui Dumnezeu, pentru vecie.

O, drum al neprihănirii! Drum deschis prin ispitirile și suferințele Lui, prin rugăciunile și lacrimile Lui, prin viața Lui sfântă și jertfa morții Lui, prin învierea Sa biruitoare și înălțarea Sa glorioasă și prin triumfala Lui intrare în locul cel mai sfânt dintre toate, la dreapta tronului Măririi din ceruri!” *A.T. Jones – Profet, Preot, Împărat, p.62,63*

277. Intrarea și apartenența la adevărata Biserică

„*Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți...*” *Evrei 12:22,23*

„*Iar despre Sion este zis: ,Toți s-au născut în el’ și Cel Prea Înalt îl întărește. Domnul numără popoarele, scriindu-le: ,Acolo s-au născut.’ Și cei ce cântă și cei ce joacă strigă: ,Toate izvoarele mele sunt în Tine.’ Psalmi 87:5-7*

„Renașterea este singura cale prin care noi putem intra în cetatea lui Dumnezeu. Ea este strâmtă și poarta pe care urmează să intrăm e îngustă, dar pe ea trebuie să conducem bărbați, femei și copii, învățându-i că, pentru a fi mântuiți, trebuie să aibă o inimă nouă și un duh nou.” *E.White – Mărturie pt. comunitate, vol.9, p.24*

„Toți aceia care, prin nașterea din nou, au intrat în familia cerească sunt în mod special frați ai Domnului. Iubirea lui Hristos îi leagă pe membrii familiei Sale și oriunde se manifestă această iubire, se descoperă și înrudirea aceasta dumnezeiască. „Oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu” (1 Ioan 4:7).

Cei pe care Hristos îi va lăuda la judecată au cunoscut poate puțină teologie, dar au cultivat principiile Lui. Prin influența Duhului Sfânt, ei au fost o binecuvântare pentru cei din jurul lor. Chiar și printre păgâni sunt unii care au cultivat spiritul bunătății; înainte să fi ajuns cuvintele vieții la urechile lor, ei s-au purtat prietenește cu misionarii și i-au ajutat chiar cu riscul vieții. Printre păgâni există unii care se închină lui Dumnezeu, în neștiința lor, cărora nu le-a fost adusă niciodată lumina prin vreun mijloc omenesc, dar care nu vor pieri. Cu toate că nu cunosc legea scrisă a lui Dumnezeu, ei au auzit glasul Lui vorbindu-le prin natură și au făcut lucrurile cerute de lege. Faptele lor dau dovadă că Duhul Sfânt le-a atins inima și sunt recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.639*

278. Isus – Ușa de la intrare în Biserică

„*Isus le-a mai zis: ,Adevărat, adevărat, vă spun că Eu sunt ușa oilor. Toți cei ce au venit înainte de Mine, sunt hoți și tâlhari; dar oile n-au ascultat de ei. Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși, și va găsi pășune.*”” *Ioan 10:7-9*

„*Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.*” *Romani 8:9*

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. *Ioan 1:12,13*

„Hristos este ușa de la staulul lui Dumnezeu. Prin ușa aceasta au intrat toți copiii Săi, din cele mai vechi timpuri. În Isus, așa cum este arătat în ceremonii, cum este prefigurat în simboluri, cum este prezentat în descoperirea profeților, cum este dezvăluit în învățăturile date ucenicilor și în minunile săvârșite în favoarea fiilor oamenilor, ei L-au văzut pe „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29) și prin El au fost aduși în staulul harului Său. Mulți au venit prezentând alte ținte în care să creadă lumea: s-au inventat ceremonii și sisteme prin care oamenii speră să primească îndreptățire și pace de la Dumnezeu și, în felul acesta, să intre în staulul Său. Dar unica poartă este Hristos; toți cei care au introdus ceva care să-I ia locul lui Isus, care au căutat să pătrundă în staul pe vreo altă cale, sunt hoți și tâlhari.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.478*

279. Mântuire prin Biserică sau prin Hristos?

„Fariseii au zis, deci, între ei: ,Vedeți că nu câștigați nimic: iată că lumea se duce după El!’” Ioan 12:19

„Căci în poporul Meu sunt oameni răi; ei pândesc ca păsărarul care întinde lațuri, întind curse, și prind oameni. Cum se umple o colivie de păsări, așa se umplu casele lor prin vicleșug; așa ajung ei puternici și bogați.” Ieremia 5:26,27

„Să aruncăm o privire mai profundă asupra acestui lucru. Ca întreg, Biserica, Romano-catolică și Protestantă apostată, deja s-a pus în locul lui Isus Hristos. Pentru că orice biserică ce se înalță pe ea însăși și se pretinde pe ea însăși drept calea mântuirii este, prin aceasta, o biserică apostată și se pune pe ea în locul lui Isus Hristos, Mântuitorul. Vedeți aceasta?

Astfel, nici o biserică nu se poate înalța pe ea ca Mântuitor al oamenilor. Biserica poate să-L înalțe pe Isus Hristos ca Mântuitor al oamenilor și Isus Hristos în ea ca Mântuitor al oamenilor, dar nu pe ea însăși. Este la fel în cazul bisericii ca și în cazul individului. Eu am neprihănirea lui Isus Hristos. Am prezența lui Isus Hristos locuind în mine. Aceasta o poate spune creștinul ca individ, dar creștinul nu poate să spună: ,Eu sunt Mântuitorul’. Creștinul ca individ nu poate să spună: ,Eu sunt neprihănire’, ,Eu sunt bun și am bunătate pe care să o dau altora, ca ei să poată fi mântuiți’. Nu! Creștinul poate spune: ,Eu am neprihănirea lui Hristos’. ,Hristos locuiește în mine și Își trimite în mine și prin mine binecuvântările Lui pentru a ajunge la alții spre a fi mântuiți. Dar El este Mântuitorul. El este neprihănirea. El este puterea. El este totul în tot.’

La fel ca și în cazul individului este și cu mulțimea indivizilor. La fel cum Hristos locuiește în individ, așa locuiește și în mulțimea de indivizi, într-un sens adițional, mai presus de locuirea lui Hristos în individ. Iar neprihănirea lui Hristos în mulțimea de indivizi este doar ideea neprihănirii lui Hristos într-o măsură mai mare, dacă se poate spune așa, asupra mulțimii de indivizi, care este biserica. Așa după cum Hristos în individ lucrează prin individ pentru a mântui, la fel Hristos în biserică lucrează prin întreaga biserică pentru a mântui. Dar dacă biserica începe să se mândrească și crede că ea este mai presus de tot și începe să se încreadă în ea însăși, în slava ei și în puterea ei pentru mântuire, ea, în acel moment, se pune pe ea în locul lui Isus Hristos ca Mântuitor.

Aceasta este aceeași înălțare de sine a bisericii ce există și în individ. Și înălțarea de sine a indivizilor a făcut ca biserica să se înalțe pe sine și a dus-o în apostazie. În acest fel, biserica s-a prezentat pe ea drept cale a mântuirii, de fapt drept mântuitor, drept canal al mântuirii și cu pretenția că toți trebuie să fie mântuiți pe calea pe care a deschis-o ea.” A.T. Jones – *Solia îngerului al treilea*, p.333.

280. Scopul divin cu biserica

„El zice: ,Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.” Isaia 49:6

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” 1 Petru 2:9

„Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Sa, să descopere lumii plinătatea și desăvârșirea Lui. Membrii bisericii, aceia pe care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, au datoria să facă cunoscut mărirea Sa. Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos; și, prin biserică, se va descoperi, în cele din urmă, chiar domniile și ,stăpânirile din locurile cerești’, ultima și deplina desfășurare a iubirii lui Dumnezeu.” E.White – *Istoria faptelor apostolilor*, p.9

„Biserica lui Dumnezeu este locul trăirii unei vieți sfinte, pline de diferite daruri și înzestrată cu Spiritul Sfânt. Membrii ei trebuie să-și găsească fericirea în fericirea aceluia pe care îi ajută și îi binecuvântează.” E.White – *Istoria faptelor apostolilor*, p.12

281. Mistificarea scopului

„Sarea este bună; dar dacă sarea își pierde puterea de a săra, cu ce îi veți da înapoi puterea aceasta?” Marcu 9:50a

„Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară, și călcată în picioare de oameni.” Matei 5:13

„Solia mântuirii se vestește oamenilor prin ființe omenești. Dar iudeii căutaseră să monopolizeze adevărul, care este viața veșnică. Ei îngrămădiseră mana vie, și aceasta se stricase. Religia pe care au încercat să o păstreze numai pentru ei le-a devenit un blestem. Ei L-au jefuit pe Dumnezeu de slava Sa și au înșelat lumea prin contrafacerea Evangheliei. Ei au refuzat să se predea lui Dumnezeu pentru salvarea lumii și au devenit agenți ai lui Satana pentru distrugerea ei. Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelia adevărului deveniseră reprezentanții lui Satana. Ei

faceau lucrarea pe care el dorea ca ei să o facă, ajungând să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu și să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran. Chiar și preoții care slujeau în templu pierduseră din vedere însemnătatea serviciului pe care îl îndeplineau. Ei încetaseră să privească dincolo de simbol, la lucrul pe care acesta îl reprezenta. Când aduceau darurile de jertfă, se comportau ca niște actori într-o piesă de teatru. Actele ceremoniale, pe care Însuși Dumnezeu le instituiseră, erau transformate în mijloace de a orbi mințile și de a împietri inima. Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru om prin mijloacele acestea. Întregul sistem trebuia să fie desființat.” *E.White – Hristos lumina lumii, p.37*

282. Israel a folosit avantajele pentru sine

„Când vei mânca și te vei sătura, când vei zidi și vei locui în case frumoase, când vei vedea înmulțindu-ți-se cirezile de boi și turmele de oi, mărindu-ți-se argintul și aurul, și crescându-ți tot ce ai, ia seama să nu ți se umfle inima de mândrie și să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.” Deuteronom 8:12-14

„Dumnezeu l-a ales pe Israel ca să descopere caracterul Său oamenilor. El dorea ca ei să fie în lume ca niște fântâni ale mântuirii. Lor le-au fost încredințate soliile cerului, descoperirile voinței lui Dumnezeu. La începutul istoriei poporului Israel, neamurile lumii, datorită obiceiurilor lor stricate, au pierdut cunoștința despre Dumnezeu. Cândva, ei îl cunoscuseră; dar, pentru că „nu l-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu l-au mulțumit; ci s-au dat la gândiri deșarte, inima lor fără pricepere s-a întunecat” (Romani 1:21). Totuși, în îndurarea Sa, Dumnezeu nu i-a nimicit. El Și-a propus să le mai dea o ocazie de a-L cunoaște prin poporul Său ales. Prin învățăturile sistemului jertfelor, Hristos avea să fie înălțat înaintea tuturor națiunilor și toți care priveau la El aveau să trăiască. Hristos era temelia economiei iudaice. Întregul sistem al tipurilor și simbolurilor era o consistentă profecție a Evangheliei, o prezentare în care se găseau cuprinse făgăduințele mântuirii.

Însă poporul Israel a pierdut din vedere marile lui privilegii, ca reprezentanți ai lui Dumnezeu. Ei l-au uitat pe Dumnezeu și astfel au dat greș în împlinirea misiunii lor sfinte. Binecuvântările primite de ei nu au adus nici o fericire lumii. Toate avantajele le-au folosit pentru înălțarea lor. Ei s-au închis față de lume pentru a scăpa de ispită. Restricțiile pe care Dumnezeu le-a pus cu privire la legăturile cu cei idolatri, pentru a-i feri să se conformeze obiceiurilor păgânești, le-au folosit ca să ridice un zid de despărțire între ei și toate celelalte națiuni. Ei l-au jefuit pe Dumnezeu de serviciul pe care li l-a cerut să l-l facă și au jefuit pe semenii lor de călăuzirea religioasă, cum și de un exemplu sfânt.” *E.White – Istoria faptelor apostolilor, p.15*

283. Căutând propria slavă

„Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: ,Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui.” Matei 21:38

„Cum puteți crede voi, care umblați după slava pe care v-o dați unii altora și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu.” Ioan 5:44 ?

„Gospodarii, care fuseseră așezați să aibă grijă de via Domnului, au fost necredincioși față de lucrarea ce le-a fost încredințată. Preoții și învățătorii n-au fost credincioși în a învăța poporul. Ei n-au înălțat înaintea lor bunătatea și mila lui Dumnezeu, cum și dreptul Său la iubire și slujirea lor. Acești gospodari au urmărit numai propria lor slavă. Ei au dorit numai să-și însușească roadele viei. Preocuparea lor era aceea de a atrage asupra lor atenția și onoarea.

Domnul a învățat pe poporul Său, că El era Stăpânul viei și că tot ceea ce ei aveau le era dat în păstrare și administrare, spre a fi folosite pentru El în slujba Lui. Dar preoții și mai marii norodului nu îndeplineau lucrarea slujbei lor sfinte conștienți că mânuiau bunurile lui Dumnezeu. Ei îl jefuiau în mod sistematic de resursele ce le-au fost încredințate pentru înaintarea lucrării Sale. Lăcomia și dorința lor avidă după câștig au făcut ca ei să fie disprețuiți chiar de către păgâni. În acest fel, Neamurilor li s-a dat ocazia să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu și legile împărăției Sale.” *E.White – Parabolele Domnului, p.293*

284. Monopolul adevărului

„Ascultă însă acum, tu cea dedată plăcerilor, care stai fără grijă și zici în inima ta: ,Eu, și numai eu, nu voi fi niciodată văduvă, și nu voi fi niciodată lipsită de copii!” Isaia 47:8

„Atunci El mi-a zis: ,Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri..’ Ei l-au ascultat până la cuvântul acesta. Dar atunci și-au ridicat glasul, și au zis: ,Ia de pe pământ pe un astfel de om! Nu este vrednic să trăiască!’ Și scoteau strigăte, își aruncau hainele și azvârleau cu țărână în văzduh.” Faptele 22:21-23

„Nu există nici un om sau grup de oameni pe pământ care să dețină monopolul adevărului – un stoc, ca să spunem așa, astfel că oricine-l dorește să trebuiască să meargă la ei. Adevărul este independent de oameni. Adevărul este de la Dumnezeu; pentru că Hristos, care este strălucirea slavei Sale și întipărirea Ființei Lui (Evrei 1:3), este adevărul (Ioan 14:6). Oricine primește adevărul trebuie să-l primească de la Dumnezeu și nu de la vreun om, tot așa cum Pavel a primit

Evangelhia. Dumnezeu poate folosi și folosește oameni ca instrumente sau canale, dar El singur este Cel care dă. Nici numele, nici numărul nu au nimic de a face în stabilirea adevărului. Nu este mai puternic nici nu este acceptat mai repede când este prezentat de zece mii de prinți decât atunci când este susținut de un singur și umil lucrător. Și nu avem motiv să credem că probabilitatea ca zece mii de oameni să dețină adevărul ar fi mai mare decât cea ca unul singur să-l aibă. Fiecare om de pe pământ poate fi posesorul a tot atât de mult adevăr pe cât este gata să folosească, și nu mai mult. Vezi Ioan 7:17; 12:35, 36. Cel care se comportă ca un papă, fiind încredințat că deține un monopol asupra adevărului și obligând oamenii să vină la el pentru a-l obține, oferindu-l într-un loc și refuzându-l într-altul, pierde tot adevărul pe care l-a avut vreodată (dacă într-adevăr a avut ceva vreodată). Adevărul și atitudinea de papă nu pot exista împreună; nici un papă sau om cu o atitudine de papă, nu are adevărul. De îndată ce un om primește adevărul, el încetează să mai fie un papă. Dacă papa de la Roma s-ar converti și ar deveni un ucenic al lui Hristos, chiar în acel moment el ar renunța la scaunul papal.” *E. Waggoner – Galateni, p.36,37*

285. Organizarea de la „Cap”

„El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.” *Coloseni 1:18*

„Ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste.” *Efesenii 4:15,16*

„Observați că această organizare – această reorganizare, vine de la Cap. Organizarea nu vine de la membre; ea vine de la Cap. Să recitesc acest lucru acum și voi mai adăuga un verset. „Spunând adevărul în dragoste” – acesta este trupul lui Hristos – „spunând adevărul în dragoste” – aceste membre – „să crească în toate privințele în El care este Capul, Hristos”; de la cine? – de la Hristos – „tot trupul” – adică toate membrele. „Tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei” – aceasta de la Cap – făcând creșterea trupului spre zidirea sa în dragoste”. Și atunci nu vedeți că numai aceasta este organizarea în biserica lui Hristos? Întreaga reorganizare trebuie să vină de la Hristos însuși prin Spiritul lui Dumnezeu. El o poate face; și numai El.

Astfel, corpul este organizat de la Cap. Energia vieții, revărsându-se prin Spiritul lui Dumnezeu de la Cap către toate membrele – fiecare membru pus în mișcare de la Cap, fiecare membru călăuzit de voința care locuiește în Cap – aceasta este desăvârșirea organizării.” *A. T. Jones – Aceasta este Biserica*

286. Spiritul Sfânt este cel care organizează minunat

„Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie. Au trecut atunci prin Misia și s-au pogorât la Troa. Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugămintă: „Treci în Macedonia, și ajută-ne!”” *Fapte 16:6-8*

„Suntem înclinați să credem că dacă într-un câmp nu se trimite un grup organizat de lucrători, eforturile depuse vor fi inutile. Este ca și cum ar trebui să facem parte dintr-o organizație ca să facem binele. Dar Ioan Botezătorul nu a lucrat după acest plan. Misiunea lui era de a pregăti calea pentru Mesia prin solia dată lui de Dumnezeu și sub călăuzirea Spiritului Sfânt el și-a făcut lucrarea care i-a fost destinată fără a chema în ajutorul lui pe preoți sau rabini. După ce ucenicii au primit Spiritul Sfânt, ei au ieșit să ducă altora lumina și cunoștința pe care o primiseră. Erau puțini la număr, dar sub călăuzirea Spiritului Sfânt, ei au făcut mai mult pentru convertirea celor din Ierusalim decât au făcut vreodată marile organizații religioase. Ei și-au extins lucrarea în părțile îndepărtate ale pământului. Dumnezeu a binecuvântat eforturile lor... Așa ar dori Domnul să lucrăm și noi.” *E. White – Review and Herald, 29 Martie 1898*

287. Dumnezeu este Cel ce cheamă oameni în lucrare

„Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți.” *Galateni 1:1*

„Dar când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecul maicii mele, și m-a chemat prin harul Său, a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri, îndată, n-am întrebat pe nici un om, nici nu m-am suit la Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors din nou la Damasc. După trei ani, m-am suit la Ierusalim să fac cunoștință cu Chifa, și am rămas la el cincisprezece zile.” *Galateni 1:15-18*

„În Fapte ni se spune că în Antiohia s-a hotărât ca Pavel și Barnaba și alți câțiva să se suie la Ierusalim pentru această problemă. Dar Pavel spune că s-a suit „în urma unei descoperiri”. Galateni 2:2. El nu s-a suit pur și simplu datorită recomandării lor, ci același Duh l-a mișcat și pe el și pe ei. El nu s-a suit ca să învețe adevărul Evangheliei, ci ca să-i păstreze puritatea; nu ca să afle ce este cu adevărat Evanghelia, ci ca să le spună ce a predicat el printre păgâni. Cei care erau importanți în adunare nu i-au dat nimic. El nu primise Evanghelia de la nici un om și nu avea nevoie de mărturia nimănui ca să știe că era adevărată. Când Dumnezeu vorbește, aprobarea unui om este o impertinență. Domnul știa că frații din Ierusalim au nevoie de mărturia lui și noii convertiți aveau nevoie să știe că aceia pe care Dumnezeu i-a trimis spun cuvintele lui Dumnezeu și prin urmare toți spun același lucru. Ei aveau nevoie de asigurarea că așa cum ei se întorseseră de la „mulți dumnezei” pentru a sluji singurului Dumnezeu, adevărul este de asemenea unul singur, și că este numai o singură Evanghelie pentru toți oamenii.” *E. Waggoner – Galateni, p.35*

288. Recunoașterea lucrării Spirituului Sfânt în alții

„...Și când au cunoscut harul, care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba, mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur. Ne-au spus numai să ne aducem aminte de cei săraci, și chiar așa am și căutat să fac.” *Galateni 2:9,10*

„Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decât ceea ce trebuie...” *Fapte 15:28*

„Frații din Ierusalim au demonstrat legătura lor cu Dumnezeu prin faptul că „au cunoscut harul” care-i „fusese dat” lui Pavel. Aceia care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu întotdeauna vor „cunoaște” de îndată lucrarea Duhului în alții. Cea mai sigură dovadă că cineva nu știe personal nimic despre Duhul este că el nu poate recunoaște lucrarea Lui. Ceilalți apostoli aveau Duhul Sfânt și ei au cunoscut că Dumnezeu îl alesese pe Pavel pentru o lucrare deosebită printre neamuri; și, cu toate că metoda lui de lucru era diferită de a lor, pentru că Dumnezeu îi dăduse daruri deosebite pentru lucrarea sa deosebită, ei i-au dat fără vreo condiție mâna dreaptă de însoțire, cerându-i numai să-și aducă aminte de săracii dintre poporul său; „și chiar așa am și căutat să fac.” *E. Waggoner – Galateni, p.39*

„Cum trebuie să privim și cum trebuie să procedăm pentru a afla omul potrivit care să ocupe un anumit loc? Trebuie să-L rugăm pe Dumnezeu să ne deschidă ochii și să ni-i ungă cu alifia cerească pentru a-i putea vedea pe acești oameni pe care Dumnezeu i-a chemat deja. Aceasta este adevărata cale de a „căuta oameni”.

Nimic altceva nu poate reprezenta calea corectă de a căuta oameni. Trebuie căutați oameni dintre noi. Dumnezeu îi are. El i-a pregătit. Ei sunt deja pregătiți. El ne-a spus acest lucru. Atunci, ceea ce trebuie ca noi să facem este să cerem ca ochii noștri să fie deschiși, ca Dumnezeu să ne ungă ochii cu alifia cerească, pentru a fi capabili de a vedea și de a cunoaște că acesta este omul pe care Dumnezeu l-a chemat pentru acest loc, la acea lucrare.” *A.T. Jones – Aceasta este biserica*

289. Poziția nu conferă autoritate

„S-au dus din nou în Ierusalim. Și, pe când Se plimba Isus prin Templu, au venit la El preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii și I-au zis: „Cu ce putere [„autoritate”] faci Tu aceste lucruri? Și cine Ți-a dat puterea [„autoritatea”] aceasta ca să le faci?” *Marcu 11:27,28*

„Să spunem din nou că poziția, slujba sau locul nu conferă niciodată autoritate. Autoritatea pe care un om o are deja de la Dumnezeu îl va califica pentru locul poziției la care îl cheamă Dumnezeu. Iar dacă el nu are acea autoritate înainte de a intra în slujbă, atunci nu are nici o autoritate în slujbă. Punctul de vedere potrivit căruia locul sau slujba conferă autoritate, este cu siguranță principiul infailibilității papale. Principiul creștinismului este acela potrivit căruia Dumnezeu investeste oamenii cu autoritate și, fie că dețin sau nu un loc, ei au autoritate. Iar „darul unui om” întotdeauna „îi creează loc”. Dar să nu vă numiți „Rabi”; căci Unul este Domnul vostru, chiar Hristos; iar voi toți sunteți frați.” *A.T. Jones – Aceasta este biserica*

„Puterea despotică ce s-a dat pe față, ca și când pozițiile ar face pe oameni dumnezei, mă înspăimântă și trebuie să ne umple de teamă. Această dictatură este un blestem, prin oricine și oriunde s-ar exercita. Pe vremea primei veniri a lui Hristos, bărbații care compuneau Sinedriul își exercitau autoritatea lor, pentru a stăpâni pe oameni după găsirea lor cu cale. În felul acesta, sufletele pentru care El Și-a dat viața ca să le elibereze de sclavia lui Satana, sunt luate iarăși sclave sub aceeași putere, dar sub altă formă.” *E. White – Mărturii Speciale, p. 315*

290. Înțelegerea greșită a misiunii

„Isus i-a chemat, și le-a zis: „Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob. Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” *Matei 20:25-28*

„Organizația simplă și ordinea în biserică sunt expuse în Noul Testament și Domnul le-a rânduit pentru unitatea și desăvârșirea bisericii. Bărbatul care deține o slujbă în biserică ar trebui să stea ca lider, ca sfătuitor și ca ajutor în a purta poverile lucrării. El ar trebui să fie conducător în a oferi mulțumiri lui Dumnezeu, dar el nu este desemnat să ordone și să poruncească lucrătorilor lui Dumnezeu. Dumnezeu stăpânește peste moștenirea Sa. El vrea să-și conducă poporul numai dacă ei doresc să fie conduși, în loc de a-și asuma o putere pe care Dumnezeu nu le-a dat-o. Să studiem al 12-lea și al 13-lea capitol din 1 Corinteni și al 15-lea capitol din Faptele Apostolilor...

O mare parte dintre problemele care au apărut în lucrarea noastră, și în altă parte, au apărut pentru că bărbații din poziții oficiale au înțeles greșit partea lor individuală cu chestiunea stăpânirii și conducerii lucrătorilor lor. Bărbații cărora le-au fost încredințate responsabilități au propus că poziția lor oficială include mult mai mult decât și-au imaginat vreodată cei care i-au pus în slujbă, și ca urmare au apărut probleme anevoioase...

Timp de câțiva ani, în Conferință au fost conducători care au exercitat o autoritate pe care ei au presupus că le aparținea în virtutea funcției lor, adică de a controla lucrarea conform cu propria lor dispoziție și judecată.” *E.White – The Paulson Collection, p. 298,299*

291. Lanțurile sclaviei sfărâmate în atomi

„Nici chiar Tit, care era cu mine, cu toate că era Grec, n-a fost silit să se taie împrejur, din pricina fraților mincinoși, furișaji și strecurați printre noi, ca să pândescă slobozenia pe care o avem în Hristos Isus, cu gând să ne aducă la robie; noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nici o clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.” *Galateni 2:3-5*

„Rămâneți, deci, tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.” *Gal. 5:1*

„Dumnezeu n-a numit nici un om să fie călăuză, nici n-a făcut vreun om conștiință pentru altul; de aceea mâinile omenești să se abțină de a împiedica servii Lui, care simt chemarea, să intre în via Sa pentru a lucra. Lăsați ca Dumnezeu să lucreze cu proprii Săi servi, aleși prin Spiritul Său sfânt. Nici o ființă umană nu trebuie să stea ca judecător al fratelui său. Nimeni nu trebuie să considere că se poate purta aspru cu perlele prețioase pentru care Hristos Și-a dat viața. Legile și regulile care sunt făcute în centrele lucrării vor fi în curând sfărâmate în atomi. Oamenii nu trebuie să se impună. Lăsați ca fiecare să lucreze în domeniul pe care Dumnezeu i-l poate indica prin Spiritul Său Sfânt. Sufletul este răspunzător doar înaintea lui Dumnezeu. Cine poate spune cât de multe căi de lumină au fost închise prin planuri pe care Domnul nu le-a recomandat și nici nu le-a stabilit? Domnul nu cere permisiunea celor din poziții de răspundere când dorește să folosească pe unii ca slujitori ai Săi, pentru a răspândi adevărul El va folosi pe cei pe care vrea să-i folosească.

Dacă se întind prea mult corzile, dacă regulile sunt făcute prea rigide, dacă oamenii continuă să lege pe colaboratorii lor tot mai strâns prin porunci omenești mulți vor fi mișcați de Spiritul lui Dumnezeu să rupă orice restricție și să își apere libertatea lor în Isus Hristos. Nici unei ființe umane nu i se va permite să îmi prescrie propria mea libertate sau să primejduiască libertatea deplină a fraților mei, fără ca vocea mea să se ridice în semn de protest.

Dumnezeu va lucra asupra oamenilor cu poziție umilă în societate... Astfel, mulți vor fi văzuți grăbindu-se pe ici pe acolo, constrânși de Duhul Sfânt să ducă altora lumina. Adevărul, Cuvântul lui Dumnezeu este ca un foc în oasele lor... Duhul Sfânt este revărsat asupra tuturor ce se supun îndemnurilor Sale și, dând la o parte toate aranjamentele omenești, regulile lor strâmte și metodele prudente, vor declara adevărul cu puterea Spiritului. Mulțimile vor primi credința și se vor alătura oștirii Domnului. Paznicii pe care păstorii falșii i-au așezat în jurul turmelor lor, vor deveni neputincioși; mii vor păși în lumină și vor răspândi lumina.” *E.White – Review&Herald, 23.07.1895*

292. Respectarea individualității

„Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu.” *Romani 14:12*

„Căci fiecare își va purta sarcina lui însuși.” *Galateni 6:5*

„Dumnezeu dorește ca oamenii să-și folosească mințile și cunoștințele pentru sine. El n-a intenționat niciodată ca un om să devină umbra altuia și să dea glas sentimentelor altcuiva. Dar această rătăcire a pătruns de un timp printre noi, că foarte puțini trebuie să fie minte, cunoștință și judecată pentru toți lucrătorii lui Dumnezeu. Temelia creștinismului este ‚Hristos, Dreptatea noastră’. Oamenii sunt responsabili individual înaintea lui Dumnezeu și trebuie să acționeze așa cum îi îndeamnă Dumnezeu, nu așa cum o altă minte acționează asupra minților lor, pentru că dacă această metodă de influențare indirectă este menținută, sufletele nu pot fi influențate și îndrumate de marele EU SUNT. Pe de altă parte, ei vor avea experiența amestecată cu experiența altuia, și vor fi ținuti sub o restrângere morală, care nu permite nici o libertate de acțiune sau alegere.” *E.White – 1888 Materials, p. 112*

293. Solia neprihănită demolează pretențiile domnitorilor

„Am scris ceva Bisericii, dar Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu vrea să știe de noi. De aceea, când voi veni, îi voi aduce aminte de faptele pe care le face, căci ne clevețește cu vorbe rele. Nu se mulțamește cu atât; dar nici el nu primește pe frați, și împiedecă și pe cei ce voiesc să-i primească, și-i dă afară din Biserică.” 3 Ioan 1:9,10

„Planul de a forța pe oameni, ca să urmeze prescripțiile altor oameni, aduce o astfel de ordine de lucruri, care înăbușe simpatia și mila duioasă; aceasta orbește ochii față de mila, dreptatea și iubirea lui Dumnezeu. Influența morală și răspunderea personală e călcată în picioare. Îndreptățirea care se capătă prin credința în Hristos a fost nesocotită de unii, pentru că aceasta este contrară spiritului lor și întregii lor experiențe de viață. A domni și a dicta a fost întreaga lor umblare. Satana a avut ocazia de a se reprezenta pe sine.” *E.White – Mărturii Speciale, p. 316*

„Ar trebui să fim ultimii oameni din lume, ca să ne permitem, oricât de puțin, spiritul de persecuție împotriva celor care poartă solia lui Dumnezeu către lume. Aceasta este trăsătura de caracter cea mai necreștinească ce s-a manifestat printre noi de la Minneapolis încoace. Ea va fi văzută cândva în toată grozăvia ei, cu toată povara de nenorociri care a rezultat din ea.” *E.White – Buletinul conferinței Generale 1893, p.184*

294. Protecție împotriva închinării la oameni

„Numai în Domnul” Mi se va zice, locuiește dreptatea și puterea.” *Isaia 45:24a*

„Cei ce povățuiesc pe poporul acesta îl duc în rătăcire și cei ce se lasă povățuiți de ei sunt pierduți.” *Isaia 9:16*

„Temelia creștinismului este Hristos, neprihănirea noastră. Oamenii sunt personal răspunzători înaintea lui Dumnezeu și fiecare trebuie să acționeze așa cum îl inspiră Dumnezeu, și nu așa cum este influențat de mintea altuia; căci, dacă se urmează un astfel de mod de lucru, sufletele nu vor putea fi impresionate și conduse de Duhul marelui EU SUNT. Ei vor fi ținuti sub o restrângere care nu va îngădui libertatea de acțiune și de alegere.” *E.White – Mărturii, vol.5, p.726*

„Fiecare suflet în mod individual are o răspundere înaintea lui Dumnezeu și el nu trebuie să fie instruit arbitrar de către oameni cu privire la ce să facă și ce să spună și unde să meargă. Nu trebuie să ne punem încrederea în sfatul oamenilor și să consimțim la tot ceea ce spun ei până când nu avem dovada că se află sub influența Spiritului lui Dumnezeu.” *E.White – Review and Herald, 1 Iulie 1909*

295. Minunatele zile ale Rusaliilor

“Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia. Toți împreună erau nelipsiți de la Templu, în fiecare zi, frângeau pâinea acasă și luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă. Ei laudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului norod. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.” *Fapte 2:44-47*

“Cei întorși la Evanghelie erau ‚o inimă și un suflet’. Un interes comun îi stăpânea pe toți și anume: succesul misiunii ce le fusese încredințată; iar lăcomia nu avea loc în viața lor. Iubirea pentru frații lor și pentru lucrarea căreia ei s-au consacrat era mai mare decât iubirea lor de bani și de averi. Faptele lor mărturiseau că ei prețuiau sufletele oamenilor ca având o valoare mai mare decât bogățiile pământești.

Așa va fi totdeauna când Duhul lui Dumnezeu pune stăpânire pe viață. Cei ale căror inimi sunt pline de iubirea lui Hristos vor urma exemplul Lui, ‚care pentru noi s-a făcut sărac, pentru ca prin sărăcia Lui noi să ne îmbogățim.’ Bani, timp, influență – toate darurile pe care ei le-au primit din mâna lui Dumnezeu le vor prețui numai ca mijloace de înaintare a Evangheliei. Așa era în prima biserică; și când în biserica de azi se vede că, prin puterea Duhului Sfânt, membrii și-au dezlipit inima de lucrurile pământești și sunt gata să facă sacrificii pentru ca semenii lor să audă Evanghelia, adevărurile vestite vor avea o puternică influență asupra ascultătorilor.” *E.White – Istoria faptelor apostolilor, p.59,60*

296. Oamenii L-au văzut pe Hristos

„Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând; și au priceput că fuseseră cu Isus.” *Fapte 4:13*

„Rezultatele ce au însoțit lucrarea apostolilor aleși ai lui Hristos au fost glorioase. La începutul lucrării lor, unii dintre ei erau oameni neînvațați, dar consacrarea lor față de lucrarea Maestrului lor era fără rezerve și, sub îndrumarea Sa, ei au dobândit o pregătire pentru marea lucrare încredințată lor. Harul și adevărul domneau în inimile lor,

inspirându-le pornirile inimii și controlându-le acțiunile. Viața lor era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și eul era pierdut din vedere, cufundat în adâncurile iubirii nemărginite.” *E.White – Istoria faptelor apostolilor, p.594*

297. Aici putem fi foarte ambițioși!

„Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, ca să avem deplină încredere în ziua judecării.” *1 Ioan 4:17*

„Care a fost rezultatul revărsării Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii? Vestea cea bună a unui Mântuitor înviat a fost dusă până la cele mai îndepărtate locuri ale lumii. În timp ce ucenicii vesteau solia harului mântuitor, inimi se predau puterii acestei solii. Biserica a văzut cum convertiții veneau la ea în număr nespus de mare, din toate direcțiile. Cei care apostaziaseră erau reconvertiți. Păcătoșii se uneau cu cei credincioși în căutarea mărgăritarului de mare preț. Unii dintre cei care fuseseră cei mai aprigi împotriviți ai Evangheliei au devenit campionii ei. Profeția se împlinise: ‚Cel mai slab dintre ei va fi ca David; și casa lui David va fi ca îngerul Domnului’ (Zah. 12:8). Fiecare creștin vedea în fratele său o descoperire a iubirii și bunăvoinței divine. Un singur interes îi stăpânea pe toți; un singur subiect însuflețitor le absorbise pe toate celelalte. Năzuința credincioșilor era să dea pe față asemănarea cu caracterul lui Hristos și să lucreze pentru întinderea Împărăției Sale.” *E.White – Istoria faptelor apostolilor, p.49*

„Dorința după înțâietate trebuie să moară. Un singur subiect de întrecere ar trebui să le absoarbă pe toate celelalte și anume: cine va ajunge să semene mai mult cu Hristos în caracter? Cine va ajunge să-și ascundă în totul eul în Isus?” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.6, p.43*

298. De se nu se poate manifesta Dumnezeu mai proeminent în viața noastră?

„Se fălește oare securea împotriva celui ce se slujește de ea?’ ‚Sau se mândrește fereastrăul față de cel ce-l mânuiește?’ ‚Ca și cum nuiaua ar mișca pe cel ce o ridică, parcă toiagul ar ridica pe cel ce nu este din lemn!’” *Isaia 10:15*

„Recunoașteți [sau ‚dați’] puterea lui Dumnezeu...” *Psalom 68:34a (trad. Cornilescu revizuită)*

„Nimic nu este mai important pentru comuniunea cu Dumnezeu ca cea mai profundă umilință. ‚Eu locuiesc’, spune Cel Preaînalt și Sfânt, ‚cu cel smerit și umilit cu duhul’. În timp ce te străduiești cu atâta zel să fii primul, adu-ți aminte că vei fi ultimul înaintea lui Dumnezeu, dacă nu reușești să ai un duh zdrobit și smerit. Mândria inimii îi va face pe mulți să dea greș acolo unde ar fi putut avea succes. ‚Când vorbea Efraim, răspândea groaza în Israel. Dar cum a păcătuit cu Baal, a murit.’ Puțini sunt aceia care se vor umili ca un copilaș, pentru ca să intre în Împărăția cerurilor. Puțini primesc harul lui Dumnezeu cu lepădare de sine, cu un profund și permanent sentiment de nevredețenie. Ei nu pot suporta manifestarea puterii lui Dumnezeu, căci aceasta ar încuraja în ei prețuirea de sine, mândria și invidia. Din cauza aceasta, Domnul poate face așa de puțin pentru noi acum.” *E.White – Mărturii pt. Comunitate, vol.5, p.51*

299. Lipsiți de rouă și ploaie ca dealurile Ghilboa

„Munți din Ghilboa! Nici rouă, nici ploaie să nu cadă peste voi! Să nu fie pe voi nici câmpii care să dea pârgă pentru darurile de mâncare! Căci acolo au fost aruncate scuturile vitejilor, scutul lui Saul, ca și când n-ar fi fost uns cu untdelemn.” *2 Samuel 1:19-27*

„Fraților, să nu lăsăm poverile noastre acolo [la Hristos]? Și când părăsim această adunare să plecăm cu adevărul arzând în sufletele noastre ca un foc zăvorât în oasele noastre. Vă veți întâlni cu cei care vă vor spune: ‚Sunteți prea entuziasmați asupra acestei chestiuni. Sunteți prea zeloși. Nu ar trebui să căutați după neprihănirea lui Hristos și să faceți atât de mult caz din aceasta.’ Ca popor, am predicat Legea până am ajuns la fel de uscați precum dealurile Ghilboa, peste care nu cădea nici rouă, nici ploaie. Trebuie să predicați pe Hristos în Lege și va exista sevă și vitalitate în predicare, ceea ce va însemna hrană pentru turma flămândă a lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne încredem deloc în meritele noastre, ci în meritele lui Isus din Nazaret. Ochii noștri trebuie unși cu alifie. Trebuie să ne apropiem de Dumnezeu și El Se va apropia de noi, dacă mergem pe calea indicată de El. O, dacă am înainta așa cum au făcut apostolii după ziua Cincizecimii! Și atunci, mărturia voastră va avea un ecou viu și suflete vor fi convertite la Dumnezeu.” *E.White – Review and Herald, 11 Martie 1890*

300. Uscăciune spirituală datorată mândriei

„De aceea au fost oprite ploile și n-a fost ploaie târzie, dar tu ai avut frunte de femeie adulteră, ai refuzat să te rușinezi!” *Ieremia 3:3 [Versiunea Cornilescu revizuită]*

„În înălțarea lor de sine, preoții și rabinii au introdus reguli atât de rigide și atât de multe forme și ceremonii, încât au abătut mintea poporului de la Dumnezeu și nu l-au mai lăsat nici o șansă ca să lucreze pentru ei. În felul acesta, mila și iubirea Lui au fost pierdute din vedere. Frații mei, nu mergeți pe aceeași cale. Lăsați ca mintea oamenilor să se îndrepte spre Dumnezeu. Lăsați-I o șansă să lucreze pentru cei care Îl iubesc. Nu puneți asupra oamenilor reguli și rânduieli care, dacă sunt urmate, îi vor lăsa la fel de lipsiți de Duhul lui Dumnezeu cum erau lipsite de rouă și ploaie dealurile de la Ghilboa.

Există o deplorabilă lipsă de spiritualitate în poporul nostru. O mare lucrare trebuie făcută pentru ei, mai înainte ca să poată deveni ceea ce Domnul Hristos a dorit ca ei să fie – lumina lumii. Ani de zile, am simțit un profund chin sufletesc atunci când Domnul mi-a arătat câtă nevoie au comunitățile noastre de Isus și iubirea Sa. A existat un spirit de mulțumire de sine și o înclinație spre poziții de frunte și supremație. Am văzut că înălțarea de sine a devenit ceva obișnuit printre adventiștii de ziua a șaptea și că, dacă mândria omului nu va putea să fie înlăturată și Hristos să fie înălțat, ca popor, nu vom fi într-o stare mai bună pentru a primi pe Domnul Hristos când va veni a doua oară decât au fost iudeii când El a venit prima dată.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.5, p.728,729*

301. Adevărul prezent

„În vremea Lui, Iuda va fi mântuit și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L vor da: Domnul, Neprihănirea noastră!” *Ieremia 23:6*

„Ca ambadorii ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile în căutarea adevărilor ascunse sub gunoii erorilor. Fiecare rază de lumină primită trebuie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte: Hristos neprihănirea noastră.” *E.White – Fii și fiice ale lui Dumnezeu, p.259*

„Solia neprihănirii lui Hristos trebuie să răsune de la un capăt la celălalt al pământului pentru a pregăti calea Domnului. Aceasta este slava lui Dumnezeu, care încheie lucrarea îngerului al treilea. Solia prezentată în vremea aceasta este ultima solie de har pentru o lume căzută.” *E.White – Mărturii, vol. 6, p. 21*

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai prominent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată.” *E.White – Mărturii Speciale, p.91, 92*

302. Adevărata Evanghelie

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: ‚Cel neprihănit va trăi prin credință.‘” *Romani 1:16,17*

„Următoarea întrebare ar fi: care este adevărata Evanghelie? Este cea pe care a propovăduit-o Pavel? Sau cea pe care ceilalți o propovăduiau?

Așa cum Isus Hristos este pentru noi puterea lui Dumnezeu și nu este nici un alt nume în afara numelui lui Isus prin care mântuirea poate fi obținută, la fel nu poate fi decât o singură Evanghelie adevărată. Evanghelia pe care Pavel a propovăduit-o galatenilor și de asemenea corintenilor, ‚Isus Hristos și pe El răstignit’, a fost Evanghelia vestită lui Enoh, Noe, Avraam, Moise și Isaia. ‚Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin numele Lui, iertarea păcatelor.’ *Fapte 10:43.*

Dacă un om sau chiar un înger din cer, ar predica ceva diferit de ceea ce Pavel și profeții au predicat, s-ar afla sub blestem. Nu sunt două etaloane pentru bine și rău. Acel lucru care aduce un blestem azi ar fi avut același rezultat acum cinci mii de ani. Calea către mântuire a fost exact aceeași în fiecare epocă. Evanghelia predicată lui Avraam (*Galateni 3:8*) era adevărată, fiindcă îngeri fuseseră trimiși la el; și profeții din vechime au propovăduit aceeași Evanghelie. *1 Petru 1:11,12.* Dacă Evanghelia predicată de cei din vechime ar fi fost diferită de cea predicată de Pavel, chiar și asupra lor ar fi fost ‚anatema.’” *E.Waggoner – Galateni, p.17*

„Nu există decât un singur lucru în lumea acesta, de care omul să aibă nevoie, și acest lucru este îndreptățirea, iar ea este un fapt și nu o teorie. Ea este Evanghelia... Neprihănirea nu poate fi atinsă decât prin credință; în consecință, toate lucrurile vrednice de a fi predicate trebuie să ducă la îndreptățirea prin credință.” *E.Waggoner – Buletinul conferinței Generale 1891, p.75*

„Nu vă lăsați mintea să vă fie abătută de la atotimportanta temă a neprihănirii lui Hristos, studiind tot felul de alte teorii.” *E.White – Review and Herald, 5 aprilie 1892*

„Bisericile noastre pier din lipsa de a fi învățate acest subiect al neprihănirii prin credință în Hristos și a celorlalte adevăruri înrudite.” E.White – Slujitorii Evangheliei, p. 301

303. O altă Evanghelie

„Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos.” Galateni 1:7

„Nu există nimic în lumea aceasta care să poată acorda har și îndreptățire oamenilor și omul nu poate face absolut nimic care să aducă mântuire. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, nu puterea omului. Orice învățătură care conduce omul să se încreadă într-un obiect, fie că este o imagine, o pictură sau orice altceva, sau să se încreadă pentru mântuire în lucrarea sau efortul propriu, chiar dacă acel efort este direcționat către cel mai merituos obiect, este o pervertire a adevărului Evangheliei – o Evanghelie falsă. Nu există în biserica lui Hristos nici un fel de ‚sacramente’ care printr-un fel de lucrare magică să confere har special primitorului; dar sunt fapte pe care un om care crede în Domnul Isus Hristos și care astfel este îndreptățit și mântuit, le poate face ca o expresie a credinței sale. Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.’ Efeseni 2:8-10. Acesta este ‚adevărul Evangheliei’ pe care l-a apărât Pavel. Este Evanghelia pentru toate timpurile. E.Waggoner – Galateni, p.36

304. Blestemul unei false Evanghelii

„Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!” Galateni 1:9

„Dar de ce să fie ‚anatema’ asupra cuiva pentru predicarea unei Evanghelii diferite? Pentru că el este mijlocul prin care alții sunt înlănțuiți în blestem, prin faptul că îi conduce să se încreadă pentru mântuirea lor în ceva ce nu există. Din moment ce galatenii Îl părăseau pe Dumnezeu, ei se încredeau într-o presupusă putere omenească, propria lor putere, pentru mântuire. Dar nici un om nu poate mântui pe altul (Psalm 49:7,8); și ‚blestat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor și își abate inima de la Domnul.’ Ieremia 17:5. Cel care conduce pe alții în blestem trebuie desigur să fie el însuși blestat.

‚Blestat să fie cel ce va face pe un orb să rătăcească pe drum.’ Deuteronom 27:18. Dacă acest lucru este adevărat pentru cel care face să se împiedice un om care este orb din punct de vedere fizic, cu cât mai mult trebuie aplicată celui care face un suflet să se împiedice spre veșnica sa distrugere! Să înșeli oamenii cu o falsă speranță de mântuire – ce ar putea fi mai rău? Aceasta înseamnă să conduci oamenii să-și ridice casa deasupra gropii fără fund.” E.Waggoner – Galateni, p.18

305. Piedici în calea primirii Evangheliei

„Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” Ioan 5:40

„Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec.” Matei 13:15

„Ce putere ar trebui să avem de la Dumnezeu ca inimile de gheață, având doar o religie legalistă, să poată vedea lucrurile mai bune pregătite pentru ei – Hristos și neprihănirea Lui! O solie dătătoare de viață este necesară spre a aduce la existență oasele uscate.” E.White – Mărturii alese, vol.3, p.177

„Dacă razelor de lumină care au strălucit la Minneapolis li s-ar fi permis să-și exercite puterea convingătoare asupra celor care s-au opus ei, dacă toți ar fi cedat și și-ar fi supus atunci voința Duhului lui Dumnezeu, ei ar fi primit cele mai bogate binecuvântări, l-ar fi dezamăgit pe vrășmaș și ar fi stat ca niște bărbați credincioși, tare la datoria lor. Ar fi avut o experiență bogată; dar eul a spus, Nu! Eul nu a vrut să fie zdrobit; eul a luptat pentru suprație și fiecare dintre aceste persoane vor fi testate din nou asupra aceluiași puncte la care au eșuat atunci...” E.White – Scrisoarea 19, 1892

„Ei nu au vrut nici să asculte și nici să înțeleagă. De ce? Ca să nu fie convertiți și să fie obligați să recunoască faptul că toate ideile lor erau greșite. Erau prea mândri să facă așa, și de aceea au persistat în lepădarea sfatului lui Dumnezeu și în lepădarea dovezilor și luminii pe care au avut-o.” E.White – Manuscris 25, 1890

306. Renunță la atitudinea de fariseu

„Tu ești născut cu totul în păcat’ i-au răspuns ei ‚și vrei să ne înveți pe noi?’ Și l-au dat afară.” Ioan 9:34

„Dacă ați venit aici [la conferință] gândind că știți ceva, trebuie să recunoașteți că încă nu ați ajuns să cunoașteți așa cum ar trebui să cunoașteți. Sunteți gata să pornim la studiu în acest fel? Sunteți gata să venim la studiu mâine, poimaine și de fiecare dată, păstrând în mintea noastră gândul că noi nu știm nimic așa cum ar trebui să știm? Chiar

dacă este vorba de cel mai în vârstă predicator dintre noi, și el trebuie să vină spunând: „Eu nu am ajuns încă să cunosc așa cum ar trebui să cunosc, învață-mă Tu, Doamne.” Și vom învăța cu toții. Oricine va veni aici în acest fel, va învăța ceva din fiecare lecție pe care o va auzi. Aceasta îl include și pe acel cel mai în vârstă predicator de aici; acesta va învăța mai mult decât noi toți dacă adoptă această poziție. La cât timp se referă acest text? Pentru cât timp este valabil? Credeți că vom depăși acest timp, aici, în cadrul întâlnirilor noastre? Nu fraților!” *A.T. Jones – Solia îngerului al treilea, p.10,11*

307. Fii onest cu Scripturile!

„Ca unii, care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.” *2 Corinteni 4:2*

„Iudeii nu studiaseră Scripturile cu dorința de a se conforma voinței lui Dumnezeu. Ei căutaseră profeții care puteau fi interpretate în așa fel încât să-i înalțe pe ei înșiși și să arate că Dumnezeu disprețuiește toate celelalte națiuni. Mândria lor semeață era că Mesia avea să vină ca împărat, care să-i biruie pe vrăjmașii Lui și, în mânia Sa, să-i calce în picioare pe păgâni.” *E.White – Hristos lumina lumii, p. 66*

308. Pericolul răstălmăcirilor omenești

„Proorocul, care a avut un vis, să istorisească visul acesta și cine a auzit Cuvântul Meu, să spună întocmai Cuvântul Meu! „Pentru ce să amesteci paie cu grâul?” zice Domnul.” *Jeremia 23:28*

„Hristos a oferit perle prețioase ale adevărului, dar oamenii le-au amestecat în gunoiul superstiției și erorii. El le-a oferit cuvintele vieții veșnice, dar ei nu trăiau „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” El a văzut că lumea nu poate descoperi cuvântul lui Dumnezeu, căci era ascuns de tradițiile oamenilor. El a venit să prezinte în fața lumii importanța legăturii dintre cer și pământ, așezând adevărul la locul lui. Doar Isus putea să descopere adevărul pe care oamenii trebuiau să-l cunoască spre a obține mântuire. Doar El putea să-l așeze în cadrul adevărului, iar lucrarea Lui a fost aceea de a elibera adevărul de eroare și de a-l așeza în fața oamenilor în lumina lui cerească.

Opoziția lui Satana a fost stărnită, căci nu era el acela care depusese toate eforturile, de la căderea în păcat, spre a face ca lumina să pară întuneric și întunericul lumină? Pe când Hristos încerca să așeze adevărul înaintea poporului în relația lui corectă cu mântuirea lor, Satana lucra prin conducătorii iudei, inspirându-i cu vrăjmășie împotriva Răscumpărătorului lumii. Ei erau hotărâți să facă toate eforturile posibile spre a-l împiedica să producă o impresie asupra poporului.

O, cum ardea inima lui Hristos și cât de mult dorea El să descopere preoților marile comori ale adevărului! Dar mințile lor fuseseră educate după un asemenea tipar încât era aproape imposibil să le descopere adevărurile despre împărăția Sa. Scripturile nu fuseseră citite corect. Iudeii așteptaseră venirea lui Mesia, dar ei crezuseră că venirea Lui trebuia însoțită de slava celei de-a doua veniri. Deoarece nu a venit cu strălucirea unui rege, ei L-au refuzat categoric. Dar faptul că nu a venit acoperit de splendoare nu era singurul motiv al refuzului lor. El era întruparea purității, iar ei erau murdari. Viața lui pe pământ a fost aceea a unui om de o integritate fără vină. În mijlocul degradării și păcatului, un astfel de caracter nu era în armonie cu dorințele lor și din această cauză a fost batjocorit și disprețuit. Viața lui nepătată arunca raze de lumină asupra inimilor oamenilor și le descoperea nelegiuirea în caracterul ei odios.” *E.White – Review and Herald, 18 februarie 1890*

309. Educați departe de învățătorii tradiției

„Lăsați-i: sunt niște călăuze oarbe; și când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă.” *Matei 15:14*

„Hristos Și-a condus poporul și a fost Lumina lumii. Când l-a ales pe Avraam ca reprezentant al adevărului Său, El l-a scos din țara lui, departe de familia lui și l-a pus deoparte. El dorea să-l modeleze după tiparul Său. El dorea să-l învețe după propriul Său plan. Tiparul învățătorilor lumii nu trebuia să fie asupra lui. El trebuia să fie învățat cum să poruncească copiilor și casei lui după el să țină calea Domnului, să facă dreptate și judecată. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o facem noi. El dorește să înțelegem cum să ne conducem familiile, copiii, cum să poruncim casei noastre să țină calea Domnului.

Ioan a fost chemat să facă o lucrare specială. El trebuia să pregătească Domnului calea, să îndrepte cărările. Domnul nu l-a trimis la școlile profeților și rabinilor. El l-a dus în pustie, departe de adunările oamenilor, ca să poată învăța din natură și despre Dumnezeuul naturii. Dumnezeu nu dorea ca el să aibă tiparul profeților și conducătorilor. El era chemat să facă o lucrare specială. Domnul era Cel care i-a dat solia. S-a dus el la profeți și la conducători să întrebe dacă poate să-și prezinte solia? Nu. Dumnezeu l-a dus departe de ei, ca să nu poată fi influențat de spiritul și învățătura lor. El era vocea celui ce strigă în pustie: „Pregătiți calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!”

Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii și strâmtorile în vălcele! Atunci se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit' (Isaia 40: 3-5)." *E.White – Review and Herald 18 feb. 1890*

310. Investighează cu sinceritate adevărul

„Fariseii au venit deodată și au început o ceartă de vorbe cu Isus; și, ca să-L pună la încercare, I-au cerut un semn din cer.” *Marcu 8:11*

„Lumina slavei lui Dumnezeu trebuie să cadă asupra noastră. Avem nevoie de ungera divină de sus. Oricât de inteligent, oricât de educat ar fi un om, el nu este calificat să învețe pe alții dacă nu s-a prins cu putere de Dumnezeul lui Israel. Cel care este legat de cer va face lucrările lui Hristos. Prin credință în Dumnezeu, el va avea putere asupra omenescului. El va căuta oile pierdute ale casei lui Israel. Dacă putere divină nu este unită cu efortul omenesc, nu aș da un pai pe tot ce poate face cel mai mare dintre oameni. Duhul Sfânt lipsește din lucrarea noastră. Nimic nu mă înspăimântă mai mult decât să văd spiritul de ceartă manifestat de frații noștri. Ne aflăm pe un teren periculos atunci când nu ne putem întâlni ca niște creștini și cu amabilitate să examinăm punctele controversate. Îmi vine să fug dintr-un astfel de loc, ca nu cumva să iau chipul celor care nu pot investiga deschis doctrinele Bibliei. Cei care nu pot examina cu imparțialitate dovezile unei poziții care se deosebește de a lor, nu sunt potriviți să învețe în nici un departament al cauzei lui Dumnezeu. Ceea ce avem nevoie este botezul cu Duhul Sfânt. Fără acest lucru, nu suntem mai potriviți să ieșim în lume decât erau ucenicii după răstignirea Domnului lor. Isus cunoștea lipsa lor și le-a spus să rămână în Ierusalim până vor primi o putere de sus. Fiecare profesor trebuie să fie un cercetător, ca ochii lui să poată fi unși să vadă dovezile adevărului progresiv al lui Dumnezeu. Razele Soarelui Neprihănit trebuie să strălucească în inima lui, dacă vrea să ofere lumină altora.” *E.White – RH 18 februarie 1890*

311. Renunțați la propriile păreri

„Pentru ca să-ți pui încrederea în Domnul, vreau să te învăț eu astăzi, da, pe tine.” *Proverbe 22:19*

„Luați seama, deci, la felul cum ascultați.” *Luca 8:18a*

„Voi nu trebuie să veniți cu propriile voastre idei la Biblie și să faceți din părerile voastre un centru în jurul căruia să graviteze adevărul. Trebuie să vă lăsați la ușa investigației ideile voastre personale și, cu inimile umile, supuse, cu eul ascuns în Hristos, cu rugăciune serioasă să căutați înțelepciune de la Dumnezeu. Să aveți simțământul că trebuie să cunoașteți voia descoperită a lui Dumnezeu, pentru că aceasta privește soarta noastră veșnică. Biblia este o călăuză care vă ajută să găsiți calea spre viața veșnică. Voi trebuie să doriți mai presus de orice să cunoașteți voia și căile Domnului. Voi nu trebuie să cercetați cu scopul de a interpreta, ca astfel încât să vă susțineți propriile voastre teorii; căci Cuvântul lui Dumnezeu declară că cine răstălmăcește Scriptura o face spre propria lui pierzare. Trebuie să vă eliberați de orice prejudecăți și să veniți cu un spirit de rugăciune la studiul Cuvântului lui Dumnezeu.” *E.White – Fundamentele educației creștine, p.308*

312. Cu ce spirit citești?

„Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Isus i-a zis: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?”” *Luca 10:25,26*

„Când studiați Cuvântul, lăsați la ușa cercetării părerile voastre preconcepute și ideile voastre moștenite și cultivate. Nu veți putea pune mâna pe adevăr, dacă studiați Scripturile pentru a vă apăra ideile. Lăsați toate acestea la ușă și cu o inimă zdrobită intrați înăuntru ca să ascultați ceea ce are Domnul să vă spună. Când umilul căutător al adevărului stă la picioarele lui Hristos și învață de la El, Cuvântul îi dă pricepere. Acelora care sunt prea înțelepți în propria lor concepție despre studiul Bibliei Hristos le zice: „Voi trebuie să ajungeți blânzi și smeriți cu inima, dacă doriți să ajungeți înțelepți pentru mântuire.”

Nu citiți Cuvântul în lumina părerilor voastre de mai înainte; ci, cu o inimă liberă de prejudecată, cercetați-l cu grijă și rugăciune. Dacă atunci când cercetați, vine convingerea și vedeți că părerile voastre favorite nu sunt în armonie cu Cuvântul; nu încercați să faceți Cuvântul să se potrivească acestor păreri. Faceți ca părerile voastre să se potrivească Cuvântului. Nu lăsați ca ceea ce ați crezut sau ați practicat în trecut, să stăpânească priceperea voastră. Deschideți ochii minții voastre ca să vadă lucrurile minunate ale legii. Descoperiți ceea ce este scris și apoi fixați-vă picioarele pe Stânca veșnică.” *E.White - Solii pentru tineret, p.200*

313. *Binecuvântatul spiritul berean*

„Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa.” *Fapte 17:11*

„Fraților, nu trebuie să ne punem încrederea în om. Trebuie să vă agățați sufletele neputincioase de Isus. Nu este potrivit să bem apă din vale, deși există un izvor în munte. Să părăsim apele de jos, să ne îndreptăm spre cele de sus. Dacă există puncte de credință pe care nu le înțelegeți, asupra cărora nu sunteți de acord, cercetați, comparați verset cu verset, înfigeți adânc sapa în mina cuvântului lui Dumnezeu. Așezați-vă pe voi și opiniile voastre pe altarul lui Dumnezeu, renunțați la ideile preconceptionale și lăsați Duhul Sfânt să vă conducă în tot adevărul.

Fratele meu spunea odată că nu o să asculte nimic din doctrinele pe care le susținem noi, de teamă să nu fie convins. Nu venea la întâlnirile noastre și nici nu asculta prezentările noastre; dar mai târziu a recunoscut că este la fel de vinovat ca și când a știut. Dumnezeu i-a oferit ocazia să afle adevărul și îl va considera responsabil pentru acea ocazie. Sunt mulți printre noi care au prejudecăți față de doctrinele care se discută acum. Ei nu vin să asculte, nu doresc să investigheze cu calm, dar își prezintă obiecțiunile pe la spate. Ei sunt perfect mulțumiți de poziția lor. „Tu zici, sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol.”

Aceste versete se aplică celor care trăiesc sub proclamarea acestei solii, dar nu doresc să o audă. De unde știți că Domnul nu dă dovezi proaspete ale adevărului, așezându-l într-un context nou, ca să poată fi pregătită calea Domnului? Ce planuri ați făcut ca lumină nouă să fie introdusă în rândurile poporului lui Dumnezeu? Ce dovezi aveți că Dumnezeu nu a trimis lumină copiilor Săi? Orice mulțumire de sine, egoism și mândrie trebuie lăsată la o parte. Trebuie să venim la picioarele lui Isus și să învățăm de la Cel ce este blând și smerit cu inima. Isus nu Își învăța ucenicii așa cum făceau rabinii. Mulți dintre iudei veneau să asculte cum descoperea Isus tainele mântuirii, dar nu veneau să învețe; ei veneau să critice, să Îl prindă cu vreo inconsistență, ca să poată produce prejudecăți în mintea poporului. Ei erau mulțumiți cu cunoștințele lor, dar copiii lui Dumnezeu trebuie să fie obișnuiți cu vocea adevăratului Păstor. Nu este aceasta o vreme când este foarte potrivit să postim și să ne rugăm? Suntem în pericolul de a intra în vrajbă, în pericolul de a ne separa în tabere asupra unui punct controversat. Nu ar fi cazul să-L căutăm pe Dumnezeu cu seriozitate, cu umilință, ca să putem ști care este adevărul? *E.White – RH 18 februarie 1890*

314. *Mergeți direct la Dumnezeu*

„În prooroci este scris: ‚Toți vor fi învățați de Dumnezeu.‘ Așa că oricine a ascultat pe Tatăl, și a primit învățătura Lui, vine la Mine.” *Ioan 6:45*

„Dumnezeu vrea să depindem de El și nu de om. El dorește să avem inimi noi, dorește să ne dea descoperiri de lumină de la tronul lui Dumnezeu. Vom avea de înfruntat tot felul de dificultăți, dar când se prezintă câte un punct controversat, este cazul să mergem la oameni să aflăm poziția lor, ca apoi să ne modelăm concluziile după ale lor? Nu, mergeți la Dumnezeu. Spuneți-I Lui ceea ce doriți. Luați Biblia și cercetați ca după comori ascunse.

În cercetarea adevărului, noi nu săpăm destul de adânc. Fiecare suflet care crede adevărul prezent va fi adus în situația de a da socoteală pentru speranța care este în el. Poporul lui Dumnezeu va fi chemat să stea în fața împăraților, conducătorilor, mai marilor acestei lumi și ei trebuie să știe că înțeleg ceea ce este adevărul. Ei trebuie să fie oameni convertiți. Dumnezeu vă poate învăța într-o secundă prin Duhul Sfânt mai mult decât vă pot învăța toți oamenii mari ai lumii. Universul privește asupra controversei care se desfășoară pe pământ. La un preț infinit, Dumnezeu a procurat pentru fiecare om o ocazie ca el să afle lucrurile care îl pot face înțelept pentru mântuire. Cu câtă ardoare privesc îngerii să vadă pe cei care vor profita de această ocazie! Când poporului lui Dumnezeu i se prezintă o solie, ei nu trebuie să se ridice împotriva ei, ci trebuie să meargă la Biblie, comparând-o cu legea și mărturia, iar dacă nu suportă acest test, atunci nu este adevărată. Dumnezeu dorește ca mințile noastre să se dezvolte. El dorește să reverse harul Său peste noi. Putem avea o masă plină de bunătăți în fiecare zi, căci Dumnezeu ne poate deschide întreaga comoară a cerului. Noi trebuie să fim una cu Hristos așa cum El este una cu Tatăl, iar Tatăl ne va iubi așa cum Îl iubește pe Fiul Său. Putem avea același ajutor pe care l-a avut Hristos, putem avea putere pentru fiecare urgență.” *E.White – RH 18 februarie 1890*

315. *Adevărații și falșii păstori*

„Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine.” *1 Petru 5:2*

„Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi.” *Ioan 10:11*

„Hristos, Marele Păstor, a încredințat slujitorilor Săi, ca sub-păstori, grija turmei Sale. El le poruncește să aibă același interes pe care l-a dat El pe față și să simtă răspunderea cea sfântă a însărcinării pe care le-a dat-o. El le-a poruncit solemn să fie credincioși, să hrănească turma, să întărească pe cea slabă, să învieze pe aceea care este gata să cadă și să o ocrotească de lupii răpitori. Pentru a salva oile Sale, Hristos Și-a dat propria Sa viață. El atrage atenția slujitorilor Săi la o astfel de manifestare a dragostei, care să fie un exemplu pentru ei. Dar ‚cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt ale lui‘, nu are un interes adevărat pentru turmă. El lucrează numai pentru câștig și nu se îngrijește

decât de sine. El urmărește numai interesul său, în loc de a îngriji de ceea ce i-a fost încredințat; iar în timp de primejdie el va fugi, părăsind turma.

Toți aceia care consideră ca o sarcină nebinevenită grija și povara ce revin păstorului credincios sunt muștrați astfel de către apostol: „Nu de silă, ci de bunăvoie; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine” (1 Petru 5:2). Pe toți acești servi necredincioși marele Păstor îi desărcinează fără multă vorbă. Biserica lui Hristos a fost răscumpărată cu sângele Său și fiecare păstor ar trebui să-și dea seama că oile ce se află în grija sa costă un sacrificiu nemărginit. El ar trebui să le socotească pe fiecare în parte ca fiind de o valoare neprețuită și ar trebui să fie neobosit în eforturile lui de a le păstra într-o stare sănătoasă și înfloritoare. Păstorul care este pătruns de duhul lui Hristos va imita pilda Sa de lepădare de sine, lucrând neîncetat pentru binele celor dați în grija sa; iar turma va propăși ca urmare a grijii sale.” *E.White – Patriarhi și profeți, p.193*

316. Să renunțăm la predicarea eului

„Domnul este tăria mea și temelul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeuul meu, pe El Îl voi lăuda; El este Dumnezeuul tatălui meu, pe El Îl voi preamări.” *Exod 15:2*

„Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus.” *Coloseni 1:28*

„Biserica și-a întors spatele și n-a mai urmat pe Domnul Hristos, conducătorul ei, și se retrage în mod sigur spre Egipt. Și cu toate acestea, puțini sunt alarmați sau surprinși de lipsa lor de putere spirituală. Îndoiala și chiar necredința în Mărturiile Duhului lui Dumnezeu se ridică în comunitățile noastre de pretutindeni. Satana dorește ca lucrurile să fie astfel. Pastorii care predică eul în loc să-L predice pe Hristos au făcut ca lucrurile să fie astfel.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.5, p.218*

317. Nu mai este loc pentru Isus

„Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu, prin care ați crezut; și fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească.” *1 Corinteni 3:5,6*

„Aș dori ca fiecare pastor și fiecare lucrător să poată vedea această problemă așa cum mi-a fost prezentată mie. Mulțumirea de sine și autosuficiența omoară viața spirituală. Eul este înălțat; despre eu se vorbește. O, dacă eul acesta ar putea muri! „Eu mor zilnic”, spunea apostolul Pavel. Când această mândră și îndrăzneală mulțumire de sine și această vanitoasă neprihănire personală pătrund în suflet, nu mai este loc pentru Isus. Lui I se dă atunci un loc inferior, în vreme ce eul se umflă, plin de importanță și se umple întregul templu al sufletului. Acesta este motivul pentru care Domnul poate să facă prea puțin pentru noi. Dacă El ar lucra cu eforturile noastre, atunci instrumentul și-ar însuși toată slava istețimii sale și se va felicita singur, spunând asemenea fariseului: „Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.” Când eul va fi ascuns în Hristos, el nu va fi adus așa de des la suprafață. N-ar trebui să avem gândul Duhului lui Dumnezeu? N-ar trebui să ne ocupăm mai mult de evlavie practică și mai puțin de argumentele mecanice?” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.5, p.539*

318. Subtila slujire a sinelui

„Isus le-a zis: „Luați seama și păziți-vă de aluatul Fariseilor și al Saducheilor.”” *Matei 16:6*

„Fățarnicia fariseilor era rezultatul egoismului. Ținta vieții lor era proslăvirea proprie. Lucrul acesta i-a făcut să pervertească și să aplice greșit Scripturile și i-a orbit față de misiunea lui Hristos. Până și ucenicii Domnului Hristos erau în primejdia de a cultiva acest rău subtil. Aceia care se numărau printre urmașii lui Isus, dar nu părăsiseră totul pentru a deveni ucenicii Lui, erau influențați într-o mare măsură de raționamentele fariseilor. Adesea, ei se zbăteau între credință și necredință și nu pătrundeau comorile de înțelepciune ascunse în Hristos. Nici măcar ucenicii, deși pe dinafară părăsiseră totul pentru Hristos, nu încetaseră în inima lor să umble după lucruri mari. Spiritul acesta provocase cearta cu privire la cine trebuie să fie mai mare. Spiritul acesta s-a așezat între ei și Hristos, făcându-i să aibă așa de puțină simpatie față de misiunea Sa plină de sacrificiu de sine și să înțeleagă așa de greu taina mântuirii. După cum aluatul, dacă este lăsat să-și desăvârșească lucrarea, va produce stricăciune și decădere, tot astfel spiritul egoist, dacă e cultivat, produce pervertirea și ruina sufletului.

Cât de răspândit este acest păcat subtil și înșelător între urmașii de astăzi ai Domnului, ca și pe vremuri! De câte ori slujirea lui Hristos și părțasia noastră unul cu altul sunt întinate de dorința tainică de a înălța eul! Cât de grăbit este gândul ca eul să fie satisfăcut și cât de mare dorința după aprobarea oamenilor! Iubirea de sine și dorința de a găsi o cale mai ușoară decât cea rânduită de Dumnezeu duc la înlocuirea preceptelor dumnezeiești cu teorii și tradiții omenești. Chiar pentru ucenicii Săi sunt rostite cuvintele de avertizare ale lui Hristos: „Luați seama și feriți-vă de aluatul fariseilor.”” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.410*

319. *Eul este sensibil la succes*

„Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri.” *Luca 10:20*

„Nu vă bucurați că aveți putere, ca să nu pierdeți cumva din vedere dependența voastră de Dumnezeu. Fiți cu băgare de seamă, ca să nu se apropie de voi mulțumirea de sine și să ajungeți să lucrați în propria putere mai degrabă decât în spiritul și tăria Domnului vostru. Eul este totdeauna gata să se laude dacă într-o măsură oarecare lucrarea are succes. Eul se îngâmă și se înalță și cei din jur rămân cu o impresie greșită și nu înțeleg că Dumnezeu este totul în tot. Apostolul Pavel zice: ‚Când sunt slab, atunci sunt tare’ (2 Cor. 12:10). Când ne dăm seama de slăbiciunea noastră, înțelegem că trebuie să ne sprijinim pe o putere care nu este în noi. Nimic nu poate să pună așa de mult stăpânire pe inimă ca simțământul neclintit al răspunderii noastre față de Dumnezeu. Nimic nu pătrunde mai mult în profunzimea motivelor purtării noastre ca simțământul iubirii iertătoare a lui Hristos. Dacă avem părtașie cu Dumnezeu, atunci suntem umpluți cu Duhul Său cel Sfânt, care ne face în stare să avem părtașie și cu semenii noștri. Bucurați-vă atunci când, prin Hristos, ați devenit legați cu Dumnezeu, membri ai familiei cerești. Dacă priviți totdeauna în sus, veți avea simțământul continuu al slăbiciunii firii voastre omenești. Cu cât veți cultiva mai puțin eul, cu atât veți înțelege mai clar și mai pe deplin măreția Mântuitorului vostru. Cu cât vă veți lega mai strâns de izvorul luminii și al puterii, cu atât va străluci mai multă lumină asupra voastră și cu atât veți avea mai multă putere de a lucra pentru Dumnezeu. Bucurați-vă că sunteți una cu Dumnezeu, una cu Hristos și cu întreaga familie cerească.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.494*

320. *Stimulați de „drogul” flatării*

„Nu voi căuta la înfățișare, nu voi linguși pe nimeni; căci nu știu să lingușesc: altfel, într-o clipeală m-ar lua Ziditorul meu.” *Iov 32:21,22*

„Nu este prudent să vorbim în mod apreciativ despre persoane sau să ridicăm în slăvi calitățile unui slujitor al lui Hristos. În ziua lui Dumnezeu, foarte mulți vor fi puși în cumpănă și vor fi găsiți ușori din pricina înălțării lor. Aș dori să-i avertizez pe frații și surorile mele să nu aducă niciodată cuvinte măgulitoare înaintea oamenilor din pricina calităților lor; căci ei nu pot face față acestui lucru. Eul este înălțat cu ușurință și, ca o consecință, persoanele își pierd cumpătul. Și iarăși, le spun fraților și surorilor mele, dacă vreți să aveți sufletele nemânjite de sângele vreunui om, nu măguliți, nu lăudați niciodată eforturile bieților muritori; căci acest lucru poate fi spre ruina lor. Nu este prudent ca prin cuvintele sau faptele noastre să ridicăm în slăvi pe vreun frate sau vreo soră, oricât de umilă ar putea fi în aparență purtarea lor. Dacă ei au într-adevăr acel spirit blând și smerit pe care îl prețuiește Dumnezeu, ajutați-i să și-l păstreze. Acest lucru nu se va înfăptui criticându-i și nici neglijând să apreciem în mod corect care este adevărata lor valoare. Însă există puțini care pot primi laudele fără ca acest lucru să le dăuneze.

Unii pastori înzestrați care predică acum adevărul prezent iubesc consimțământul ascultătorilor. Aplauzele îi stimulează ca paharul de vin pe alcoolic.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.3, p.186*

321. *„Gâdilarea” vanității*

„Limba mincinoasă urăște pe cei pe care-i doboară ea și gura lingușitoare pregătește pieirea.” *Proverbe 26:28*

„Orice lingușire trebuie înlăturată, pentru că a linguși este lucrarea lui Satana. Bieții oameni slabi și căzuți, în general, se cred îndeajuns în privința aceasta și n-au nevoie de ajutor. Lingușirea pastorilor voștri nu-și are locul. Aceasta pervertește mintea și nu duce la blândețe și umilință, totuși, femeilor și bărbaților le place să fie lăudați și prea adesea este cazul că aceasta le place și pastorilor. Prin aceasta, le este satisfăcută vanitatea, dar ea s-a dovedita fi o cursă pentru mulți. Muștrarea trebuie să fie prețuită mai mult decât lingușirea.” *E.White – Mărturii vol.2, p.339*

322. *Smerenia – trăsătura oamenilor „mari”*

„Isus a plecat cu ei; dar nu era departe de casă, când sutașul a trimis la El pe niște prieteni să-I spună: ‚Doamne, nu Te mai osteni atâta, pentru că nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu. Luca 7:6

„El este Acela care vine după mine, și care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor Lui.” *Ioan 1:27*

„Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu.” *1 Corinteni 15:9*

„Adevărații oameni mari sunt invariabil modești. Umilința este un dar care rămâne asupra lor ca o haină firească. Cei care au acumulat cunoștințe folositoare și dețin talente și curăție adevărată sunt cei care vor fi dispuși să admită slăbiciunea propriei lor priceperi. Ei nu sunt încrezuți și nici lăudaroși, ci, prin raportare la cunoștințe mai înalte, cu ajutorul cărora să se poată ridica la o mai mare valoare intelectuală, li se pare că de-abia au început urcarea. Cel care de-

abia a început sau are o spoială de cunoștință, care se consideră pe sine înțelept și care își dă aere de o importanță dezagustătoare, este un cugetător superficial.” *E.White – Mărturii, vol.4, p.339,340*

323. *Lucrători smeriți, lucrători eficienți*

„Smeriți-vă, deci, sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe.” *1 Petru 5:6*

„Dar, în schimb, ne dă un har și mai mare. De aceea zice Scriptura: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți.”” *Iacov 4:6*

„Înainte de onoare este umilința. Pentru a sta într-un loc înalt înaintea oamenilor, Dumnezeu alege pe lucrătorul care, asemenea lui Ioan Botezătorul, ia un loc umil în fața lui Dumnezeu. Ucenicul care seamănă mai mult cu un copil este lucrătorul care are mai mult succes în lucrarea lui Dumnezeu. Inteligențele cerești pot să conlucreze cu acela care nu caută să-și înalțe eul, ci să salveze suflete. Acela care simte mai mult nevoia după ajutorul divin va stăruii mai mult ca să-l aibă; iar Duhul Sfânt i-L va descoperi pe Isus, care va întări și va înălța sufletul. În urma comuniunii cu Hristos, el pleacă să lucreze pentru cei care pier în păcatele lor. El este uns pentru misiunea sa și are succes acolo unde mulți învățați și intelectuali dau greș.

Dar, când oamenii se înalță, gândind că ei sunt necesari pentru ca marele plan al lui Dumnezeu să aibă succes, Domnul face să fie înlăturați. Astfel se arată că Dumnezeu nu este dependent de ei. Lucrarea nu încetează din cauza îndepărtării lor, ci merge mai departe cu putere și mai mare.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p. 437*

324. *Consacrare deplină – resursele inepuizabile la dispoziție*

„Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” *Matei 28:18*

„Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos.” *1 Corinteni 1:5-7*

„Inteligențele cerești așteaptă să coopereze cu uneltele omenești, pentru a putea descoperi lumii ce pot deveni ființele umane și, prin unirea cu divinul, ce poate fi înfăptuit pentru salvarea sufletelor care sunt gata să piară. Nu există nici o limită a măsurii în care poate fi folosit cineva care, punând eul deoparte, face loc lucrării Duhului Sfânt asupra inimii sale și duce o viață pe deplin consacrată lui Dumnezeu. Toți cei care se consacră trup, suflet și spirit în slujba Sa vor primi în mod constant noi înzestrări cu puteri fizice, mintale și spirituale. Rezervele inepuizabile ale cerului le stau la dispoziție. Hristos le dă suflarea propriului Său Duh, viața propriei Sale vieți. Duhul Sfânt pune la lucru cele mai înalte puteri ale Sale în minte și inimă. Prin harul dat nouă, putem dobândi biruințe care, din pricina părerilor noastre eronate, preconcepute, a defectelor de caracter și a puținiei noastre credințe, au părut imposibile.

Cel care se oferă cu totul Domnului spre slujire, fără a reține nimic, primește putere pentru atingerea unor rezultate nemăsurat de mari. Dumnezeu va face lucruri mari pentru aceștia. El va lucra asupra minților oamenilor, astfel încât chiar în această lume se va vedea în viețile lor o împlinire a făgăduinței stării lor viitoare.” *E.White – Divina Vindecare, p.160*

325. *Cât din Spiritul Lui nutrim?*

„Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.” *1 Corinteni 3:9*

„Nu există nici un fel de religie acolo unde tronează eul. Acela care face din proslăvirea de sine ținta vieții sale, se va vedea lipsit de harul care-l poate face un lucrător cu succes în serviciul Domnului Hristos. Acolo unde sunt nutrite mândria și mulțumirea de sine, lucrarea are de suferit.

Nu durată timpul folosit în lucrare, ci voioșia și credințioșia cu care lucrăm, acestea fac ca lucrarea noastră să fie primită de Dumnezeu. În tot ceea ce facem, se cere o completă supunere a eului. Datoria cea mai neînsemnată, îndeplinită însă în sinceritate și cu abnegație, este mai plăcută lui Dumnezeu, decât cea mai mare lucrare, care poartă pecetea egoismului și a înălțării de sine. El se uită să vadă cât de mult din Spiritul lui Hristos nutrim și cât de multă asemănare cu El dăm pe față în lucrarea noastră. El prețuiește mai mult iubirea și credințioșia cu care lucrăm, decât cantitatea lucrului făcut.

Numai atunci când egoismul a murit, când lupta pentru supremație a fost cu desăvârșire exclusă, când mulțumirea umple inimile și iubirea constituie parfumul vieții – numai atunci Domnul Hristos locuiește în suflet, iar noi suntem recunoscuți ca împreună lucrători cu Dumnezeu.” *E.White – Parabolele Domnului, p.403*

326. Nu faceți din eu tema gândurilor și discuțiilor

„Dați slavă lui Dumnezeu, a cărui măreție este peste Israel și a cărui putere este în ceruri.” Psalmi 68:34

„Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin!” Matei 6:13b

„Prin faptele lor bune, urmașii lui Hristos trebuie să aducă slavă nu lor înșiși, ci Aceluia prin al Cărui har și putere au făcut toate acestea. Orice faptă bună este adusă la îndeplinire numai prin Spiritul Sfânt, și Spiritul este dat pentru proslăvirea Celui ce l-a dat, nu pentru a celui ce l-a primit. Când lumina lui Hristos strălucește în suflet, gura va fi plină de laudă și mulțumire față de Dumnezeu. Rugăciunile voastre, împlinirea datoriei, bunătatea voastră, tăgăduirea de sine nu vor alcătui niciodată tema gândurilor sau conversațiilor voastre. Isus va fi mărit, eul va fi ascuns, și Hristos Se va arăta ca totul în toate.” E. White – *Cugetări*, p.81

327. Criticismul caracteristic legalismului

„Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta.” Luca 6:37

„Unul singur este dătătorul și judecătorul Legii: Acela care are putere să mântuiască și să piardă. Dar tu cine ești de judeci pe aproapele tău?” Iac.4:12

„Străduința de a câștiga mântuirea prin fapte proprii, îi face negreșit pe oameni să îngrămădească datini omenești, ca baricadă împotriva păcatului. Văzând că nu sunt în stare să țină Legea, ei vor născoci reguli și rânduieli care să-i silească la ascultare. Toate acestea abat mintea de la Dumnezeu la eul personal. Iubirea Sa din inima omului se stinge și, o dată cu ea, piere și iubirea față de aproapele. Un sistem născocit de mintea omenească, cu nenumăratele sale pretenții, îi va face pe cei care-l susțin să-i judece pe toți aceia care nu împlinesc măsura prescrisă. Atmosfera criticii egoiste și strâmte înăbușă sentimentele nobile și generoase și îi face pe oameni să devină niște judecători egoiști și iscoditori josnici.

Fariseii făceau parte din această categorie de oameni. Ei nu ieșeau de la serviciile religioase cu un simțământ de umilință, din cauza propriei lor slăbiciuni, și nici recunoscători pentru marile privilegii primite de la Dumnezeu. Ieșeau însă de acolo plini de mândrie spirituală iar subiectul lor de conversație era: „Eu însumi, sentimentele mele, cunoștința mea, căile mele.” Faptele lor erau măsura după care îi judecau pe alții. Îmbrăcând veșmintele înălțării de sine, urcau pe scaunul de judecător, ca să critice și să osândească. Poporul se împărțea în mare măsură de același spirit, amestecându-se în probleme de conștiință și judecându-se unii pe alții în lucrurile care privesc doar pe om și pe Dumnezeu.” E. White – *Cugetări*, p.124

328. Egoismul fiului cel mare

„Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: „Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei”; „Fiule’ i-a zis tatăl, tu întotdeauna ești cu mine, și tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.”” Luca 15:29-32

„Prin fiul cel mare erau reprezentați iudeii nepocăiți din zilele Domnului Hristos și, de asemenea, Fariseii din toate timpurile, care privesc cu dispreț la aceia pe care ei îi socotesc vameși și păcătoși. Pentru faptul că ei înșiși n-au căzut în patimile cele mai josnice, ei sunt plini de îndreptățire de sine. Domnul Hristos a întâmpinat pe acești chițibușari pe terenul lor. Asemenea fiului cel mai mare din parabolă, ei s-au bucurat de privilegii deosebite din partea lui Dumnezeu. Deși ei pretindeau să sunt fii ai casei lui Dumnezeu, aveau însă spiritul slujitorilor plătiți. Ei lucrau, dar nu din dragoste, ci în nădejdea că vor primi o răsplată; în ochii lor, Dumnezeu era un stăpân sever. Ei vedeau pe Domnul Hristos invitând pe vameși și pe păcătoși să primească, în dar, darul Duhului Său – dar pe care rabinii sperau să-l primească numai prin eforturi mari și penitente – și pentru aceasta s-au simțit jigniți, întoarcerea fiului risipitor, care umplea inima tatălui cu bucurie, nu făcea decât să le trezească gelozia.

În parabolă, cuvintele de mustrare ale tatălui adresate fiului mai mare erau un apel duios adresat Fariseilor: „Tot ce am eu este al tău”, nu ca o plată pentru munca depusă, ci ca un dar. Asemenea fiului risipitor, noi îl putem primi, dar numai ca un dar nemeritat al iubirii Tatălui.” E. White – *Parabolele Domnului*, p.210

329. Răstigniți eul, nu frații!

„De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre?” Iacov 4:1

„Cei care se nervează ușor, să refuze să răspundă atunci când le sunt adresate cuvinte care îi deranjează. Să se îndrepte spre Domnul în rugăciune, cerându-I să le arate cum să lucreze pentru sufletele care pier în păcat. Cel care

perseverează în lucrarea încredințată va fi atât de pătruns de Spiritul lui Dumnezeu, încât comportamentul, vocea și întreaga lui viață vor fi o revelație a lui Hristos. Încercați aceasta, fraților, încercați. Răstigniți-vă eul, în loc de a căuta să vă răstigniți frații. „Dacă voiește cineva să vină după Mine”, a spus Domnul Hristos, „să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Matei 16:24).” *E.White – Scrisoarea 11, 1905*

330. Cei smeriți nu sunt aspri cu frații

„Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug.” *Isaia 58:6*

„Îndreptățirea de sine, nu numai că face pe oameni să înfățișeze pe Dumnezeu așa cum nu este El, ci îi face reci și plini de critică față de frații lor. Fiul mai mare, în egoismul și gelozia lui, era gata să urmărească pe fratele său, să-i critice orice mișcare și să-l acuze chiar și de cea mai mică scădere. El avea să detecteze orice greșală și să facă mare caz de orice faptă rea. În acest fel el căuta să justifice propriul său spirit neiertător. Mulți din zilele noastre fac la fel. În timp ce sufletul duce primele lui lupte împotriva unui potop de ispite, ei stau alături, neînduplecați, dârzi, ridicând plângeri și acuzând. Ei pot pretinde că sunt copiii lui Dumnezeu, dar dau pe față spiritul lui Satana. Prin atitudinea față de frații lor, acești acuzatori se plasează acolo unde Dumnezeu nu poate să reverse asupra lor lumina de la fața Sa.

Dacă te recunoști ca păcătos, mântuit numai datorită iubirii Tatălui nostru ceresc, atunci trebuie să avem milă pentru alții, care suferă în păcat. Atunci, mizeria și pocăința nu le vei întâmpina cu gelozie și muștrare.

Când gheața egoismului se topește în inima noastră, atunci vom fi în armonie cu Dumnezeu și vom împărtăși cu El bucuria salvării celui pierdut.” *E.White – Parabolele Domnului, p. 211*

331. Și tu ai avut nevoie de ajutor

„Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți.” *1 Petru 3:8*

„Dintre toate relele, păcatul este cel mai mare rău și este partea noastră aceea de a avea milă și a ajuta pe păcătos. Dar nu vom putea ajunge la toți în același fel. Sunt foarte mulți aceia care ascund foamea sufletului lor. Aceștia ar fi foarte mult ajutați, printr-un cuvânt plin de iubire sau printr-o faptă de bunătate care să le dovedească atenția noastră. Sunt însă alții care se află în cea mai mare nevoie, fără ca ei să-și dea seama de aceasta. Ei nu sunt conștienți de teribila lipsă a sufletului lor. Mulțimi sunt așa de cufundate în păcat, încât au pierdut simțământul realităților veșnice, au pierdut asemănarea cu Dumnezeu, și aproape că nu mai știu dacă au sau nu suflet de mântuit. Ei n-au nici credință în Dumnezeu, și nici încredere în oameni. La mulți dintre aceștia se poate ajunge numai prin acte de dezinteresată bunătate. Mai întâi, trebuie să îngrijim de nevoile lor trupești. Ei trebuie hrăniți, curățiți și îmbrăcați în mod cuviincios. Văzând dovada iubirii noastre neegoiste, atunci le va fi mai ușor să creadă în iubirea Domnului Hristos.

Sunt mulți care greșesc și care sunt conștienți, simt rușinea și nebunia lor. Ei privesc la greșelile și rățăcirile lor, până când ajung aproape la disperare. Asemenea suflete nu trebuie să le neglijăm. Când cineva trebuie să înoate împotriva curentului, toată forța curentului îl trage înapoi. Atunci, o mână gata să ajute, să i se întindă, așa cum Fratele mai Mare a întins mâna lui Petru care se scufunda. Vorbiți-le atunci cuvinte încurajatoare și pline de speranță, cuvinte care să inspire încredere și care să trezească iubire.

Fratele tău, care este bolnav din punct de vedere spiritual, are nevoie de tine, după cum și tu personal ai avut nevoie de iubirea unui frate. El are nevoie de experiența cuiva care a fost tot așa de slab ca și el, unul care să poată simpatiza cu el și să-l ajute. Recunoașterea propriei noastre slăbiciuni ne va fi de ajutor, ca să putem fi de folos altuia în nevoile sale amare. Niciodată n-ar trebui să trecem pe lângă un suflet suferind, fără a căuta să-l mângâiem, după cum și noi suntem mângâiați de Dumnezeu.” *E.White – Parabolele Domnului, p. 388*

332. Cerul vrea să fim frați și surori

„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” *1 Corinteni 12:13*

„Fraților, ce face universul lui Dumnezeu? – Privește ca să ne vadă că suntem frați. Ei vor să ne vadă că suntem frați – iată ce face cerul. Privește să ne vadă fiind frați în biserică – să fiți frați și surori cu adevărat. Privește ca să ne vadă privindu-ne ochi în ochi. Așa că fraților, să nu lăsăm ca să privească în zadar.

De ce să ne defăimăm și să ne luptăm unii împotriva altora? Diavolul face război împotriva fraților noștri. Să-i lăsăm lui aceasta. Haideți să ne iubim frații, să stăm alături de frații noștri. Atunci când chiar un adventist de ziua a șaptea, atacă pe unul din frații noștri, să-l apărăm în teamă de Dumnezeu. Reputația fratelui meu este importantă pentru mine, pentru că dacă cineva atacă reputația fratelui meu, el mă va ataca pe mine atacând pe fratele meu. Dacă eu ascult povești și tot felul de lucruri despre frații mei, atunci de ce nu ar asculta și alții povești despre mine? Nu, domnilor, fraților, trebuie să avem grijă de reputația fraților noștri. Haideți să stăm alături de frații noștri, și unii pentru alții. Noi avem dreptul să muștrăm pe acei purtători de povești care vin la voi și la mine și care vor să ne spună cutare sau cutare lucru despre frați. Noi avem dreptul să muștrăm aceasta pentru că este spiritul Satanei.” *A.T. Jones – Solia îngerului al treilea, p.146*

333. O dragoste gingașă între frați

„Astfel, deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.” Coloseni 3:12-14

„Se ajută unul pe altul, și fiecare zice fratelui său: ‚Fii cu inimă!›” Isaia 41:6

„Da, avem nevoie de sprijinul fiecăruia pe care Hristos l-a cumpărat. Am nevoie, pentru a avea succes în război. Am nevoie de acesta. Și, fraților, promit înaintea Domnului, că prin harul Său veți avea sprijinul meu în lupta voastră. Dacă veți fi înfrânți, vă voi ridica. Dacă vă veți descuraja, voi spune, ‚Ai curaj frate’. Dacă veți cădea, voi spune ‚Există posibilitate de ridicare’. Fraților, ceea ce vrea Dumnezeu este să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El, și noi ne vom iubi unii pe alții așa cum ne-a iubit El pe noi. Când îl avem pe El – dragostea Lui în inimile noastre – noi nu putem face altceva, și nici nu am vrea, chiar dacă am putea.” A.T. Jones – *Solia îngerului al treilea*, p.146

334. Nu te crede superior

„După ce au primit banii, cârteau împotriva gospodarului și ziceau: ‚Aceștia de pe urmă n-au lucrat decât un ceas, și la plată i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am suferit greul și zăduful zilei.’” Matei 20:11,12

„Nu există nimic mai ofensator pentru Dumnezeu decât acest spirit mărginit, care se îngrijește numai de el. El nu poate lucra cu nimeni care manifestă un asemenea spirit. Asemenea oameni sunt insensibili față de lucrarea Duhului Sfânt.

Iudeii au fost cei chemați la început în via Domnului și pentru aceasta ei au ajuns mândri și plini de îndreptățire de sine. Anii cei lungi ai slujirii lor, ei îi privesc ca dându-le dreptul să primească o mai mare răsplată decât ceilalți. Nimic nu-i irita mai mult decât să audă că neamurile aveau să fie admise având privilegii egale cu ale lor, în lucrările lui Dumnezeu.

Domnul Hristos a avertizat pe ucenici, primii care au fost chemați să-I urmeze, ca să nu se lase stăpâniți de un asemenea rău. El a văzut că slăbiciunea, blestemul bisericii, va fi un spirit de îndreptățire de sine. Oamenii aveau să creadă că ei pot face ceva pentru a obține un loc în Împărăția Cerului. Ei își imaginează faptul că numai atunci când au făcut oarecare progrese, atunci, Domnul va veni să-i ajute. În acest fel, avea să fie pusă o mai multă încredere în om și mai puțină în Domnul Hristos. Mulți dintre cei ce urmau să facă un progres oarecare aveau să se umfle de mândrie și să gândească despre ei că sunt superiori celorlalți. Acestora le face plăcere să fie lăudați și devin geloși, dacă nu sunt considerați ca fiind cei mai importanți. Împotriva acestei primejdii, Domnul Hristos a căutat să avertizeze pe ucenicii Săi.” E.White – *Parabolele Domnului*, p.401

335. Evaluând oamenii ca Isus

„Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.” 1 Petru 1:18,19

„Îndreptați-vă fraților spre Calvar! Vă întreb, care este prețul omului? Este singurul Fiu al Dumnezeului infinit, dat pentru noi. Este prețul tuturor comorilor cerești. Acesta este prețul omului! Atunci putem să privim ușor pe unul pe care Dumnezeu îl prețuiește atât de mult?: Pe unul pentru care Dumnezeu a dat toate comorile Universului? Pot să-l privesc ușor, ca și cum ar fi nimic și să-l consider neînsemnat? Nu domnilor! El valorează cât tot ce a plătit Dumnezeu pentru el. Și acesta este prețul plătit de Dumnezeu pentru voi. Vă voi considera atunci ca fiind de mică valoare, neînsemnați și de calitate inferioară? Nu domnilor! Eu cer har de la Dumnezeu ca să mă facă în stare să vă apreciez la întreaga valoare pe care a plătit-o pentru voi. Cum aș putea face altfel dacă Îl iubesc pe Hristos care a plătit prețul? Fraților, este nevoie de dragostea lui Hristos în inimile noastre, și atunci îi vom iubi pe toți cei pe care îi iubește El, așa cum El i-a iubit de la început.” A.T. Jones – *Solia îngerului al treilea*, p.145,146

336. Valoarea unui suflet

„Căci așa vorbește Domnul: ‚Fără plată ați fost vânduți, și nu veți fi răscumparați cu preț din argint.’” Isaia 52:3

„Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, mântuitorul tău! Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta, Etiopia și Saba în locul tău.” Isaia 43:3

„Bogăția pământească își pierde însemnătatea când este comparată cu valoarea unui singur suflet pentru care a murit Domnul și Învățătorul nostru. El, care cântărește dealurile cu cântarul și munții cu cumpăna, socotește sufletul unui om de o valoare nemărginită.” E.White – *Mărturie*, vol.4, p.262

„Un suflet este de mai mare valoare pentru cer decât o lume întreagă de bunuri: case, terenuri și bani. Pentru convertirea unui singur suflet trebuie să întrebuițăm puterile noastre până la extrem. Un suflet câștigat la Hristos va face să strălucească de jur împrejurul său lumina cerului, străbătând întunericul moral și salvând alte suflete.” *E.White – Mărturii, vol.6, p.22*

337. *Dorința de a domina pe ceilalți*

„M-am uitat apoi la toate asupririle care se fac sub soare; și iată că cei apăsați varsă lacrimi, și nu este nimeni să-i mângâie! Ei sunt pradă silniciei asupritorilor lor, și n-are cine să-i mângâie!” *Eclesiastul 4:1*

„Oamenii se vor asupri unii pe alții, unul va apăsa pe celălalt, fiecare pe aproapele lui, tânărul va lovi pe cel bătrân, și omul de nimic pe cel pus în cinste.” *Isaia 3:5*

„Aruncă groaza în ei, Doamne, ca să știe popoarele că nu sunt decât oameni!” *Psalmi 9:20*

„Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel au ajuns plini de ori ce fel de nelegiuire..., fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă.” *Romani 1:28,29a,31*

„Înălțarea de sine este atât de înrădăcinată în inima omenească și dorința de a deține putere este atât de intensă, încât multe minți, inimi și suflete ajung să fie absorbite de ideea de a-i domina și de a-i comanda pe alții. Această influență distrugătoare asupra minții nu poate fi învinsă decât cerând de la Domnul o înțelegere sfântă cu privire la sine. Numai puterea harului divin poate să-l ajute pe om să înțeleagă adevărata stare în care se află și să producă schimbarea care trebuie să aibă loc în inima lui.” *E.White – Minte, caracter și personalitate, vol.1, p.278*

„Esența imoralității este egoismul și, pentru că ființele umane au cedat în fața puterii egoismului, în lumea de azi se vede lipsa loialității față de Dumnezeu. Națiuni, familii și persoane individuale sunt într-un tot animat de dorința de a așeza eul în centrul intereselor lor. Omul urmărește cu pasiune să-și domine semenii. Izolându-se pe sine de Dumnezeu și de semenii, în egoismul său, omul își urmează propriile înclinații nestăpânite. El acționează de parcă binele celorlalți ar fi dependent de supunerea lor față de supremația sa.” *E.White – Review and Heald, 25 iunie 1908*

338. *Semnele robiei lui Satana*

„Ei I-au răspuns: „Noi suntem sămânța lui Avraam, și n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: „Veți fi slobozi!” „Adevărat, adevărat, vă spun’ le-a răspuns Isus ,că, oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului.”” *Ioan 8:33,34*

„Isus Se golea pe Sine și, în tot ce făcea, eul nu se arăta. El supunea totul voinței Tatălui Său. Când misiunea Sa pe pământ era aproape de încheiere, El putea să zică: „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac’ (Ioan 17:4). Și tot El ne dă îndemnul: „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima”. „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine’ (Mat.11:29; 16:24), eul să fie detronat și să nu mai aibă domnia în suflet.

Acela care privește la Hristos în tăgăduirea Sa de Sine, în smerenia inimii Sale, va fi constrâns să zică, așa cum zicea și Daniel când L-a văzut pe Acela care era asemenea Fiului omului: „Frumusețea puterii mele se schimbă în slujenie” (Dan. 10:8). Independența și dominația sinelui, cu care ne preamărim de multe ori, sunt văzute în adevărata lor ticăloșie, ca fiind semnele robiei lui Satana. Firea omenească se luptă totdeauna pentru întâietate, este totdeauna gata de ceartă, dar acela care Îl află pe Isus este golit de eu, de mândrie, de iubire, de întâietate și în sufletul lui este pace. Eul este pus în slujba Duhului Sfânt. Atunci nu mai ardem de dorința de a avea locul cel mai de frunte. Nu mai avem ambiția de a da buzna și a izbi cu coatele spre a atrage atenția, ci simțim că locul nostru cel mai înalt este la picioarele Mântuitorului. Privim la Isus, așteptând ca mâna Sa să ne conducă și glasul Său să ne călăuzească.” *E.White – Cugetări, p.15,16*

339. *Unitate prin apropiere de Centru*

„Când au ajuns acasă, s-au suit în odaia de sus, unde stăteau de obicei. Erau: Petru, Iacov, Ioan, Andrei, Filip, Toma, Bartolomeu, Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Simon Zilotul, și Iuda, fiul lui Iacov.” *Fapte 1:13*

„Apostolii se deosebeau mult unii de alții prin obiceiuri și temperament. Între ei se aflau vameșul Levi-Matei și zelotul aprins Simon, vrăjmașul neîmpăcat al autorității Romei; generosul și impulsivul Petru și Iuda cel cu spirit josnic; Toma cel sincer, totuși timid și fricos; Filip, zăbavnic cu inima și înclinat spre îndoială, și ambițioșii fii ai lui Zebedei, atât de direcți cu frații lor. Aceștia au fost adunați, fiecare cu greșelile lui diferite, având toți tendințe către rău, moștenite sau cultivate; dar în și prin Hristos ei trebuiau să rămână în familia lui Dumnezeu, învățând să rămână una în credință, în învățătură, în spirit. Ei urmau să aibă încercările lor, supărările lor și deosebirile lor de părere; dar, în timp ce Hristos locuia în inimă, nu puteau fi neînțelegeri între ei. Iubirea Lui avea să-i facă să se iubească unul pe altul; învățăturile lui Hristos urmau să-i facă să se împace, în ciuda tuturor deosebirilor dintre ei, aducându-i pe ucenici la

unitate până când aveau să fie un singur gând și o singură judecată. Hristos fiind marele centru, ei urmau să se apropie unul de altul exact în măsura în care se apropiau de centru.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.297*

340. Să nu încercăm să ne iubim

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una, Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.” *Ioan 17:21-23*

„Iubirea este temelia evlaviei. Oricare ar fi mărturisirea credinței noastre, nimeni nu are o iubire curată față de Dumnezeu, dacă nu are o iubire neegoistă față de fratele său. Noi nu vom putea niciodată să ajungem în posesia unui astfel de spirit, încercând numai să iubim pe alții. Ceea ce ne trebuie, este iubirea lui Hristos în inimă. Când eul este ascuns, contopit în și cu Hristos, atunci iubirea va izvorî în mod spontan. Desăvârșirea caracterului creștin se obține când impulsul de a ajuta și a binecuvânta pe alții pornește în mod constant dinăuntrul – atunci când lumina strălucitoare a soarelui divin umple inima și se descoperă pe fețele noastre.

Nu este cu puțință ca inima în care locuiește Hristos să fie lipsită de iubire. Dacă iubim pe Dumnezeu, pentru că El ne-a iubit mai întâi pe noi, atunci vom iubi pe toți aceia pentru care a murit Hristos. Nu putem veni în legătură cu divinitatea, fără să venim mai întâi în legătură cu omenirea; căci în El, în Acela care stă pe tronul Universului, divinitatea și omenirea, natura divină și natura umană sunt unite. Fiind în legătură cu Domnul Hristos, noi suntem legați de aproapele nostru prin legăturile de aur ale lanțului iubirii. Atunci, mila și împreună simțire a Domnului Hristos se vor da pe față și în viața noastră. Atunci, nu vom aștepta ca cei în nevoie și cei nefericiți să fie aduși la noi. Nu va mai fi nevoie – atunci – să fim îndemnați, rugați ca să simțim cu necazurile altora. Pentru noi va fi atunci tot așa de natural să slujim celor în nevoie și suferinzi, cum a fost pentru Domnul Hristos să meargă din loc în loc făcând bine.” *E.White – Parabolele Domnului, p.385*

341. O mărturie incontestabilă pentru necredincioși

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” *Ioan 13:35*

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.’ Cu cât semănăm mai mult în caracter cu Mântuitorul nostru, cu atât mai mare va fi iubirea noastră față de aceia pentru care a murit El. Creștinii care manifestă un spirit de iubire neegoistă unul față de celălalt dau o mărturie pentru Hristos, căreia cei necredincioși nu-i pot rezista și nici n-o pot tăgădui. Este imposibil să estimezi puterea unui astfel de exemplu. Nimic nu va înfrânge cu atâta succes cursele lui Satana și ale emisarilor lui, nimic nu va zidi Împărăția Răscumpărătorului, ca iubirea Domnului Hristos manifestată de către membrii bisericii. De pace și prosperitate te poți bucura numai dacă blândețea și iubirea sunt exercitate în mod activ.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.5 p.168*

342. Manifestările minunate ale iubirii

„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu.” *Ioan 15:12*

„Apostolul începe să enumere roadele dragostei: ‚Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește’. Iubirea divină stăpânind în inimă înlătură mândria și egoismul. ‚Dragostea nu pizmuiește, nu se umflă de mândrie.’ Cea mai curată bucurie izvorăște dintr-o profundă umilință. Cele mai puternice și cele mai nobile caractere au la bază răbdarea și iubirea, cum și supunerea plină de încredere față de voia lui Dumnezeu.

Dragostea ‚nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău’. Inima în care dragostea este stăpână nu va fi plină de furie sau gânduri de răzbunare pentru nedreptatea pe care mândria și iubirea de sine le consideră de nesuportat. Dragostea nu este bănuitoare, ea totdeauna interpretează în modul cel mai favorabil motivele și acțiunile altora. Dragostea nu va face niciodată public, fără să fie nevoie, greșelile altora. Ea nu ascultă cu nerăbdare veștile rele, ci mai degrabă caută să aducă în minte unele calități bune ale celui vorbit de rău.

Dragostea ‚nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr’. Acela a cărui inimă este plină de dragoste simte durere față de greșelile și slăbiciunile altora; dar atunci când adevărul triumfă, atunci când norul ce întunecă bunul nume al altuia este înlăturat sau când păcatele sunt mărturisite și greșelile corectate, el se bucură.

‚Acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul’. Dragostea nu numai că suportă scăderile altora, dar se supune cu bucurie oricăror suferințe sau neajunsuri pe care le implică răbdarea. Această dragoste ‚nu va pieri niciodată’. Ea nu-și pierde niciodată valoarea; ea este atributul cerului. Ca o comoară prețioasă, ea va fi dusă de cel ce o deține prin porțile cetății lui Dumnezeu.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.5 p.169,170*

343. *Marele dezastru pentru biserică*

„Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai, nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pământescă, ci slujiți-vă unii altora în dragoste. Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: ‚Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.‘ Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții.” Galateni 5:13-15

„Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți, deci, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” Apocalipsa 2:4.5

„Nu împotrivirea din partea lumii este aceea care pune cel mai mult în primejdie biserica lui Hristos. Răul nutrit în inimile credincioșilor este acela care lucrează cel mai cumplit dezastru și cea mai sigură întârziere a înaintării lucrării lui Dumnezeu. Nu există nici o altă cale mai sigură de a slăbi spiritualitatea decât nutrirea invidiei, suspiciunii, căutării de greșeli și a bănuielilor rele. Pe de altă parte, cea mai puternică mărturie că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume este existența armoniei și unității dintre oameni cu firi diferite și care alcătuiesc biserica Sa. Este privilegiul urmașilor lui Hristos să dea această mărturie. Dar, pentru a face aceasta, ei trebuie să se așeze sub conducerea lui Hristos. Caracterul lor trebuie să ajungă asemenea caracterului Său, iar voința lor, asemenea voinței Lui.” *E.White – Istoria faptelor apostolilor, p.550*

„În comunitatea din Battle Creek, a pătruns un spirit care nu are nici o legătură cu Hristos. Nu este nici un zel pentru adevăr, nici o iubire pentru voia lui Dumnezeu așa cum este descoperită în Cuvântul Său. Este un spirit al îndreptăririi de sine. Acesta te duce la înălțarea eului mai presus de Isus și la a privi propriile tale păreri și idei ca fiind mai importante decât unirea cu Hristos și unirea unuia cu celălalt. Vă spun cu părere de rău, dar vă lipsește iubirea frățescă. Sunteți o comunitate apostaziată.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol.5, p.50*

344. *Când ești calificat să muștri pe fratele tău*

„Propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.” 2 Timotei 4:2

„Acela care privește adesea la crucea de pe Calvar, amintindu-și că păcatele sale l-au dus acolo pe Mântuitorul, nu va încerca niciodată să compare măsura vinei sale cu a altora. El nu se va urca pe scaunul de judecată spre a aduce învinuire împotriva altora. În inima aceluia care umblă în umbra crucii de pe Calvar, nu poate avea loc spiritul de critică sau de înălțare de sine.

Abia când simți că ți-ai putea jertfi demnitatea ta proprie, ba chiar viața ta, spre a-l salva pe un frate rătăcit, abia atunci ai scos bârna din propriul tău ochi și ești în stare să-l ajuți pe fratele tău. Atunci vei putea să te apropii de el și să-i miști inima. Niciodată n-a fost cineva întors din calea sa greșită prin muștrări și reproșuri; dar, în felul acesta, mulți au fost îndepărtați de Hristos și și-au închis inimile în fața convingerii. Un spirit de iubire, o purtare amabilă și atrăgătoare poate să-i salveze pe cei rătăciți și să acopere o mulțime de păcate. Descoperirea lui Hristos în propriul tău caracter va avea o putere transformatoare asupra tuturor aceluia cu care vii în contact. Fie ca Hristos să Se manifeste zilnic în tine și El va descoperi prin tine energia creatoare a Cuvântului Său – o influență blândă, convingătoare și totodată puternică, pentru a crea din nou alte suflete după frumusețea Domnului Dumnezeuului nostru.” *E.White - Cugetări, p.129*

345. *Cei mai eficienți lucrători*

„Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-l dă Duhul cu măsură.” Ioan 3:34

„Acela care Îl iubește mai mult pe Hristos va face cel mai mult bine. Nelimitată va fi eficiența celui care, dând eul la o parte, dă prilej Duhului Sfânt să lucreze asupra inimii și trăiește o viață deplin consacrată lui Dumnezeu. Dacă oamenii vor suporta disciplina necesară fără să se plângă și fără să slăbească pe cale, Dumnezeu îi va învăța în fiecare oră și în fiecare zi. El dorește să descopere îndurarea Sa. Dacă poporul Său va îndepărta piedicile, El va revărsa apele mântuirii ca niște râuri bogate, care să curgă prin canale omenești. Dacă oamenii cu viață umilă ar fi fost încurajați să facă tot binele pe care l-ar putea face, dacă nu s-ar fi așezat asupra lor mâini care să le înăbușe zelul, ar fi fost o sută de lucrători pentru Hristos acolo unde astăzi nu e decât unul.” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.251,252*

346. *Conectați la Sursa luminii*

„Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina.” Ps. 36:9

„Dar nimeni nu poate da altora ceea ce el personal n-a primit. În lucrarea lui Dumnezeu, în firea omenească, omul nu poate face nimic. Nimeni, din propriile sale eforturi nu poate deveni purtător de lumină pentru Dumnezeu. Untdelemnul de aur, turnat de către solii cerești în țevile de aur, pentru a curge în vasele de aur și apoi în lămpile de la sanctuar, era acela care producea o lumină continuă și o strălucire vie. Iubirea lui Dumnezeu, transmisă fără întrerupere omului, este ceea ce-l face să dea și altora lumină. În mâinile tuturor acelor care sunt una cu Dumnezeu, prin credință, untdelemnul de aur al iubirii se revarsă liber, pentru ca să strălucească iarăși în fapte bune și într-o slujire reală și pornită din inimă, pentru Dumnezeu.

În darul cel mare și nemăsurat al Duhului Sfânt, se cuprind toate resursele cerului. Nu din cauza vreunei restricții din partea lui Dumnezeu, se face că bogățiile harului Său nu se revarsă peste oamenii acestui pământ. Dacă toți ar fi dispuși să primească, atunci, toți ar fi plini de Duhul Sfânt.

Este privilegiul oricărui suflet acela de a fi un canal viu, prin care Dumnezeu să poată transmite lumii bogățiile harului Său, bogățiile de nepătruns ale Domnului Hristos. Nimic nu dorește Domnul Hristos așa de mult, decât de a avea instrumente care să reprezinte lumii caracterul și spiritul Său. Nu este nimic de care lumea să aibă așa de mare nevoie, ca manifestarea iubirii Mântuitorului prin oameni. Cerul întreg așteaptă canale prin care untdelemnul cel sfânt să poată fi turnat ca să fie o bucurie și o binecuvântare pentru inimile omenești.” E.White – *Parabolele Domnului*, p.419

347. *Lui Hristos nu-I este rușine*

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului.” Romani 1:16

„Despre Hristos citim: ‚Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-i este rușine să-i numească «frați»’ (Ev. 2:11). ‚Lui Dumnezeu nu-I este rușine să se numească Dumnezeu lor, căci le-a pregătit o cetate’ (Ev. 11:16). Dacă Domnului nu-I este rușine să se numească fratele muritorilor săraci, slabi și păcătoși cu siguranță omul nu are nici un motiv să-i fie rușine de El. ‚Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copiii ai lui Dumnezeu!’ (1 Ioan 3:1). Să-ți fie rușine de Evanghelia lui Hristos! Poate exista vreun caz mai grav de înălțare a eului deasupra lui Dumnezeu? Căci a-ți fi rușine de Evanghelia lui Hristos, care este puterea lui Dumnezeu, este o dovadă că omul care se simte astfel rușinat, în realitate se crede superior lui Dumnezeu considerând că ar fi o înjosire a demnității sale să fie asociat cu Domnul.” E.Waggoner – *Romani*, p.19

348. *Sabatul – semnul neprihănirii*

„Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu Sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” Ezechiel 20:20

„Nici o altă instituție încredințată iudeilor n-a urmărit așa de mult să-i deosebească de neamurile din jurul lor cum a făcut-o Sabatul. Dumnezeu a intenționat ca păzirea lui să-i arate ca închinători ai Săi. Trebuia să fie un semn al despărțirii lor de idolatrie, al legăturii lor cu adevăratul Dumnezeu. Dar, pentru a sfinți Sabatul, și oamenii trebuie să fie sfinți. Prin credință, ei trebuie să ajungă părtași la neprihănirea lui Hristos. Când i s-a dat lui Israel porunca: ‚Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești’, Domnul a mai spus și ‚Să-Mi fiți niște oameni sfinți’ (Ex. 20:8; 22:31). Numai în felul acesta Sabatul putea să-i deosebească pe izraeliți ca închinători ai lui Dumnezeu. Când iudeii s-au depărtat de Dumnezeu și n-au mai căutat ca prin credință să-și însușească neprihănirea lui Hristos, Sabatul și-a pierdut însemnătatea pe care o avea. Satana a căutat să se înalțe pe sine și să-i îndepărteze pe oameni de la Hristos, lucrând la denaturarea Sabatului, pentru că era semnul puterii lui Hristos. Conducătorii iudei au împlinit voia lui Satana când au împovărat ziua de odihnă a lui Dumnezeu cu cerințe apăsătoare. În zilele lui Hristos, Sabatul devenise atât de pervertit, încât păzirea lui reflecta mai degrabă caracterul oamenilor egoiști și despotici decât caracterul Părintelui ceresc, iubitor.” E.White – *Hristos lumina lumii*, p.225

349. *Intrând în odihna Lui*

„Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în ‚odihna’ despre care a vorbit El, când a zis: ‚Am jurat în mânia Mea, că nu vor intra în odihna Mea!’ Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii.” Evrei 4:2,3

„În timpul celor șase zile lucrătoare Dumnezeu a rostit cuvintele care au adus pământul la starea sa perfectă. Apoi El S-a odihnit. El a încetat să mai vorbească, iar cuvântul Său, care este viu și lucrează în veac, a continuat să susțină ceea ce crease. Așa că Dumnezeu s-a odihnit bazându-se pe Cuvântul Său. El a putut să se odihnească de lucrarea creației

având deplină încredere în Cuvântul Său că acesta va susține universul. Așa că atunci când ținem Sabatul Domnului, noi pur și simplu beneficiem de odihna care este rezultatul credinței noastre în făgăduințele lui Dumnezeu.

Astfel se face că ,noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihnă'. Iar cel care intră în odihnă încetează de asemenea să mai facă propriile fapte, după cum Dumnezeu a terminat lucrarea Sa. Înainte ca omul să accepte cu adevărat cuvântul Domnului, tot ceea ce face este în puterea sa. Faptele firii pământești nu sunt decât păcat; și chiar dacă oamenii declară că îi slujesc lui Dumnezeu și doresc cu toată sinceritatea să facă ceea ce este bine, faptele lor în acest sens sunt un eșec. ,Toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită.' (Isaia 64:6) Dar când realizăm puterea cuvântului lui Dumnezeu și înțelegem că acesta poate să-i zidească pe cei care se încred în el, atunci încetăm să mai facem propriile noastre fapte și îi dăm posibilitatea lui Dumnezeu să lucreze în noi și voința și înfăptuirea după plăcerea Lui. Atunci toate faptele sunt făcute în El și ele sunt bune. Aceasta este cu adevărat odihnă. Odihna pe care o experimentăm atunci când realizăm că mântuirea nu este lucrarea noastră ci a cuvântului care a creat cerurile și pământul și care le susține, este odihna pe care ne-o aduce Sabatul atunci când acesta este ținut așa cum dorește Dumnezeu." *E. Waggoner – Evanghelia în creațiune, p.92,93*

350. Ai ulei în candelă?

„La miezul nopții, s-a auzit o strigare: ‚Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!’ Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelarele. Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: ‚Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelarele.’” Matei 25:6,7

„Hainele să-ți fie albe, în orice vreme, și untdelemnul să nu-ți lipsească de pe cap.” Ecclesiastul 9:8

„Cei reprezentați prin fecioarele nechibzuite, nu sunt ipocriți. Ei au considerație față de adevăr, l-au apărât și l-au susținut. Unii ca aceștia se simt atrași către cei care cred adevărul, dar nu s-au supus cu totul lucrării Duhului Sfânt. Ei n-au căzut pe Stânca Isus Hristos și n-au lăsat ca firea lor cea veche să fie sfărâmată. Această clasă de credincioși sunt înfățișați de asemenea prin auzitorii reprezentați prin pământul stâncos. Ei primesc foarte repede Cuvântul dar dau greș în asimilarea principiilor lui. Influența Cuvântului nu este durabilă Duhul lucrează asupra inimii omului, în măsura în care acesta dorește și consimte ca Duhul să sădească în el o natură nouă, dar cei reprezentați prin fecioarele neînțelepte au fost mulțumiți cu o lucrare superficială. Ei nu cunosc pe Dumnezeu. N-au studiat caracterul Lui, n-au avut comuniunea cu El, deci ei nu cunosc, nu știu cum să se încreadă în El, cum să privească la El și să trăiască. Slujirea lor înaintea lui Dumnezeu degenerază în formalism: ,Stau înaintea ta ca popor al meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă după poftele lor'. Ezechiel 33:31. Apostolul Pavel subliniază faptul că aceasta va fi caracteristica deosebită a acelor care vor trăi chiar înaintea revenirii Domnului Hristos. El spune că ,în zilele din urmă vor veni vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine... iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.' 2 Timotei 3:1-5." *E. White – Parabolele Domnului, p.412*

351. Dumnezeu ne va uimi în ultima lucrare

„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?” Isaia 53:1

„Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre, am să fac o lucrare pe care n-o veți crede nicidecum, dacă v-ar istorisi-o cineva.” Fapte 13:41

„Îngăduiți-mi să vă spun, că Domnul va lucra în această ultimă lucrare într-un mod cu totul deosebit de ordinea obișnuită a lucrurilor și pe o cale contrară planurilor omenești. Dumnezeu va folosi căi și mijloace, prin care se va vedea că El a luat frâiele în mâna Sa. Lucrătorii vor fi surprinși de mijloacele simple pe care el le va folosi pentru aducerea la îndeplinire și desăvârșire a lucrării Sale de îndreptățire.” E.White – Mărturii Speciale, p.262

„Domnul va face în zilele noastre o lucrare pe care puțini o anticipează. El va ridica dintre noi oameni care sunt pregătiți mai degrabă de ungera Duhului Sfânt decât de instituțiile științifice.” E.White – Mărturii, vol. 5, p.81

„În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării.” E.White – Review&Herald 22 dec. 1890

352. Descoperirea caracterului lui Dumnezeu

„Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetățitorilor lui Iuda: ‚Iată Dumnezeul vostru!’” Isaia 40:9

„Întinericul necunoașterii lui Dumnezeu a cuprins lumea. Oamenii pierd cunoștința despre caracterul Său. El a fost înțeles greșit și interpretat în mod greșit. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influența ei și mântuitoare prin puterea ei. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întinericul acestei lumi trebuie să strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătății, a milei și a adevărului Său. Ultimele raze ale luminii

harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii, este o descoperire a caracterului iubirii Sale.” *E.White – Parabolele Domnului, p. 416*

„În lume există numai două categorii de oameni, cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu Îl cunosc. Omul spiritual aparține primei categorii, omul firesc aparține celei de-a doua, iar categoria de care aparținem este determinată de concepția noastră despre caracterul Tatălui și al Fiului. Pentru omul al cărui suflet este inundat de dragostea lui Isus este normal să vadă în Dumnezeu pe Tatăl și Prietenul lui. El poate și va învăța pe alții în armonie cu lumina care strălucește în camerele inimii lui. El va arăta oamenilor singura cale de la păcat la neprihănire, descoperind lumii caracterul Celui care este calea, adevărul și viața.” *E.White – Review and Herald, 10 feb.1891*

353. Caracterul ultimei solii: Dumnezeu este totul iar omul este nimic

„Un glas zice: ‚Strigă!‘ – Și eu am răspuns: ‚Ce să strig?‘ – ‚Orice făptură este ca iarba și toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp.‘” *Isaia 40:6*

Din slăbiciunea omenească putem învăța încă o lecție încurajatoare datorită faptului că numai în umilință se găsește adevărata înălțare. Deoarece toate lucrurile vin de la Dumnezeu, omul poate ajunge în cea mai înaltă poziție numai atunci când recunoaște din toată inima că nu este nimic și se supune puterii iubitoare a lui Dumnezeu. Capitolul 40 din Isaia conține solia care va pregăti un popor pentru venirea Domnului în slavă. Este o solie de mângâiere, pentru că vorbește despre puterea lui Dumnezeu. Iată solia: ‚Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului, și strigați-i că robia lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui. Un glas strigă: ‚Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii, și strămtorile în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului, și în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit’. Un glas zice: ‚Strigă!‘ – Și eu am răspuns: ‚Ce să strig?‘ – ‚Orice făptură este ca iarba, și toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade, când suflă vântul Domnului peste ea.’ În adevăr, poporul este ca iarba: iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.’ (Isaia 40: 1-8)

Pregătirea oamenilor pentru venirea în slavă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, când va veni pentru a răsplăti pe fiecare om după faptele sale, se va face prin acceptarea deplină a soliei care proclamă că omul nu este nimic și Dumnezeu este totul. Numai a Lui este puterea și cuvântul Său lucrează eficient în oricine crede. Faptele care vor fi acceptate la judecată vor fi cele care sunt făcute în Dumnezeu. ‚Orice făptură este ca iarba’; dar am văzut că iarba ne oferă cel mai minunat exemplu de manifestare a puterii lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu a fost acela care a spus: ‚Pământul să dea iarbă’ și acesta este cuvântul care este viu și rămâne în veac și care ne este predicat prin Evanghelie. Am văzut cum puterea cuvântului face ca micul fir de iarbă să își facă drum spre suprafață și lumină, în ciuda bulgărilor grei de pământ care-l apasă. Puterea infinită se manifestă în lucrul firav. La fel lucrează cuvântul puterii și în aceia care cred din toată inima. Cel care recunoaște că nu este nimic – slab și neajutorat ca iarba – va fi întărit să facă lucruri mari și va fi ridicat deasupra pământului, în lumina prezenței lui Dumnezeu.” *E.Waggoner - Evanghelia în creațiune*

354. Încheierea tainei lui Dumnezeu

„Și cu adevărat: mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a manifestat în trup...” *1 Timotei 3:16a [Versiunea Cornilescu revizuită]*

„Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.” *Coloseni 1:26,27*

„Taina lui Dumnezeu este Dumnezeu manifestat în trup. Terminarea tainei lui Dumnezeu este împlinirea, perfectarea manifestării lui Dumnezeu în trup, în cei care cred în Isus și care aparțin bisericii.

Putem predica și proclama în cuvinte până la sfârșitul pământului fiecărui suflet din generația noastră, astfel încât acea fază a lucrării să fie împlinită, și va fi împlinită; și totuși, dacă manifestarea lui Dumnezeu în viețile celor care predică nu este de asemenea împlinită, putem predica acea solie zece mii de ani, iar sfârșitul nu va veni niciodată. Este atât de simplu că Evanghelia trebuie să fie predicată întregii lumi și trebuie să umple întreaga lume; dar când acest lucru este împlinit, va exista un popor pregătit pentru a-L întâmpina la sfârșit. Fără terminarea acelei manifestări a lui Dumnezeu în trupul fiecărui credincios, nu se poate termina taina lui Dumnezeu. Acea taină terminată, Dumnezeu manifestat în trup – atenție – înseamnă că numai Dumnezeu va fi văzut în fiecare act al vieții credinciosului; astfel încât, în viața sa este manifestat Dumnezeu. Numai aceasta reprezintă terminarea tainei lui Dumnezeu așa cum se dorește. Din nou: știți că taina lui Dumnezeu este ‚Hristos în voi, nădejdea slavei’. Atunci, sfârșitul tainei lui Dumnezeu este manifestarea lui Hristos în credincioși, astfel încât să putem sta în această lume în imaginea lui Isus Hristos, reflectându-L numai pe El, astfel încât atunci când credincioșii vor fi văzuți, numai Hristos va fi văzut; tot ceea ce este spus, tot ceea ce este făcut, orice ton al vocii, tot ceea ce suntem va vorbi numai despre Hristos. Numai aceasta

reprezintă terminarea tainei lui Dumnezeu în adevăr, așa cum trebuie să fie. Și aceasta trebuie să se împlinească înainte ca sfârșitul să poată veni. Aceasta este biserica pe care El Și-o prezintă Sieși.” *A.T. Jones – Aceasta este Biserica, p. 188*

355. *Hristos admirat în sfinții Săi*

„*Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.*” *1 Ioan 3:2*

„Atunci toată lumea va ști că Dumnezeu locuiește în poporul său. Ei vor veni spunând: ‚Cu siguranță Dumnezeu este în tine, și nu este nici un alt dumnezeu’. Hristos vine ‚pentru a fi slăvit în sfinții Săi și pentru a fi admirat în toți cei care cred’. 2 Tes. 1:9, 10. Dar înainte ca El să vină, trebuie pregătită calea Sa, astfel încât să poată locui pe deplin în sfinții Săi. Exact așa cum Dumnezeu era în Hristos, tot așa trebuie să fie în biserica Sa ca întreg și în fiecare membru înainte ca Hristos să poată fi revelat ochilor lumii. Numai pe măsură ce oamenii Îl văd pe Dumnezeu în poporul său cunosc pe deplin că există un singur Dumnezeu, Cel care a creat toate lucrurile. Hristos, plinătatea lui Dumnezeu, trebuie să fie pe deplin format în poporul Său și atunci cu toții ‚vom vedea lucrarea tainei care din toate veacurile a fost ascunsă în Dumnezeu care a creat toate lucrurile, cu scopul ca acum să fie cunoscută domniilor și puterilor din locurile cerești, prin biserică înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu, după scopul veșnic pe care Și l-a propus în Hristos Isus Domnul nostru.’ Ef. 3:9-11, R.V. Atunci lumea va ști că Dumnezeu Se ascunde în om pentru ca omul să fie slăvit prin prezența Sa.” *E. Waggoner – Comori din Isaia*

„Domnul Hristos așteaptă cu mult dor să Se manifeste în Biserica Sa. Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi.” *E. White – Parabolele Domnului, p.70*

356. *Ultima și deplina demonstrație*

„*Pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu.*” *Efesenii 3:10*

„*Și îngerul, pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ, și-a ridicat mâna dreaptă spre cer și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nici o zăbavă, ci că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi proorocilor.*” *Apocalipsa 10:5-7*

„Domnul Isus încearcă inimile omenești prin dezvăluirea îndurării și harului Său bogat. El este autorul unor transformări atât de uimitoare, încât Satana, cu toată lăudăroșenia lui arogantă, cu toată confederația răului strâns împotriva lui Dumnezeu și legilor Sale de guvernământ, rămâne nemișcat, privindu-i cum stau asemenea unei fortărețe imposibil de cucerit prin sofisme și amăgirile lui. Ei sunt pentru el o taină cu neputință de înțeles. Îngerii lui Dumnezeu, serafimii și heruvimii, puterile trimise pentru a coopera cu uneltele omenești, privesc cu uimire și bucurie cum oamenii căzuți, copii ai mâniei, dobândesc prin călăuzirea lui Hristos caractere după asemănarea divină, pentru a fi fii și fiice ale lui Dumnezeu și a juca un rol important în ocupațiile și plăcerile cerului.

Bisericii Sale, Hristos l-a încredințat mijloace îndestulătoare, astfel încât să poată primi ca venit multă slavă din partea proprietății Sale răscumpărate. Biserica, înzestrată cu neprihănirea lui Hristos, este depozitara Sa, în care urmează să se arate bogăția îndurării Sale, a iubirii și harului Său în ultima și deplina demonstrație. Declarația din rugăciunea Sa de mijlocire, și anume că iubirea Tatălui este la fel de mare față de noi, cum este față de El Însuși, singurul Fiu născut și că vom fi cu El acolo unde se află El, una cu Hristos și cu Tatăl pentru totdeauna, este o minunăție pentru ostirea cerească și reprezintă marea lor bucurie. Darul Duhului Sfânt, bogat, deplin și din belșug, urmează să fie pentru biserica Sa asemenea unui zid de foc înconjurător împotriva căruia puterile iadului nu pot face nimic. Hristos privește către cei din poporul Său, în puritatea și desăvârșirea lor nepătată, considerându-i ca răsplătă pentru toate suferințele, umilințele și iubirea Sa și ca adaos la slava Sa – Hristos, marele nucleu din care radiază toată slava.” *E. White – Mărturii speciale pt. predicatori, p.14,15*

357. *Având cerul în inima noastră*

„*Fariseii au întrebat pe Isus când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Drept răspuns, El le-a zis: ‚Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile. Nu se va zice: ‚Uite-o aici’ sau: ‚Uite-o acolo!’ Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.*” *Luca 17:20,21*

„Descoperirea slavei Sale în trup omenesc, va aduce cerul așa de aproape de oameni, încât frumusețea care împodobește templul lăuntric, va fi văzută în orice suflet în care locuiește Mântuitorul. Oamenii vor fi captivați de slava lui Hristos, care locuiește în lăuntru nostru. Și atunci, un cor de laude și mulțumiri izbucnind din sufletele celor câștigați pentru Dumnezeu, se va îndrepta – ca un imn de slavă – înapoi, spre Marele Dătător.

Urmașilor Săi credincioși, Domnul Hristos le-a fost un tovarăș zilnic și un prieten apropiat. Ei au trăit într-o strânsă legătură, într-o continuă comuniune cu Dumnezeu. Peste ei a răsărit slava Domnului. În ei s-a reflectat lumina

cunoștinței și a slavei lui Dumnezeu de pe fața lui Isus Hristos. Acum, ei se bucură de razele neumbrite ale strălucirii și slavei Regelui măririi în toată maiestatea Sa. Ei sunt pregătiți pentru comuniunea cu cerul, pentru că ei au cerul în inimile lor.” *E. White – Parabolele Domnului, p.421*

358. Dacă alegi eul, alegi moartea

„De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.” *Ioan 8:24*

„Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” *Ioan 5:40*

„Dumnezeu este Izvorul vieții și noi putem să avem viața numai dacă suntem în comuniune cu El. Se poate să ne bucurăm de existență pentru un timp, chiar despărțiți de Dumnezeu, dar nu avem viață. „Dar cea dedată la plăcere, măcar că trăiește, este moartă” (1 Tim. 5:6). Numai prin predarea voinței noastre lui Dumnezeu este posibil ca El să ne dea viața. Numai, primind viața Sa, prin predarea eului, „este cu puțință”, zicea Isus, „ca aceste păcate ascunse, pe care vi le-am arătat, să fie biruite.”

Este cu puțință să le înmormântați în inimile voastre și să le ascundeți de ochii oamenilor, dar cum veți sta în fața lui Dumnezeu?

Dacă vă lipiți cu putere de eul personal, refuzând să-I predați voința voastră lui Dumnezeu, alegeți moartea. Dumnezeu este un foc mistuitor pentru păcat, oriunde s-ar găsi acesta. Dacă alegeți păcatul și refuzați să vă despărțiți de el, prezența lui Dumnezeu, care mistuie păcatul, vă va mistui și pe voi.” *E. White – Cugetări, p.62*

„Alegerea eului personal este păcat, robie și moarte. Alegerea lui Hristos este neprihănire, libertate și viață veșnică după planul și intenția veșnicului Dumnezeu.” *A. T. Jones – Imperiul Ecclesiastic, p.586*

359. Fără Dumnezeu ești nimic și dispari

„De aceea, vor fi ca norul de dimineață, ca roua care trece repede, ca pleava suflată de vânt din arie, ca fumul, care iese din horn.” *Osea 13:3*

„Când oamenii se înalță pe ei înșiși, totul este inversat și în dezordine. Este necesar ca locul de drept al lui Dumnezeu din univers să fie recunoscut; altfel, confuzia va domni întotdeauna. Evanghelia lucrează până la acest sfârșit, iar marea zi a Domnului va termina lucrarea prin distrugerea celor ale căror pretenții înalte i-au făcut să Îl ignore pe Dumnezeu. Pur și simplu ei vor fi lăsați până la judecata deplină a pretențiilor lor și ca o consecință vor fi „ca norul de dimineață și ca roua timpurie care trece repede, ca pleava care este dusă cu furtuna, ca fumul dintr-un șemineu”. Osea 13:3. Când vor fi puși în fața testului de a încerca să existe fără Dumnezeu, vor fi „găsiți cu lipsă”. Ca idoli pe care i-au făcut, pur și simplu vor „trece”, pentru că atunci când susținerea Domnului, pe care au disprețuit-o și au respins-o, este retrasă, nu mai rămâne nimic.

Concluzia este aceasta: „Conteniți cu omul, a cărui suflare este în nările lui, căci ce preț are el?” „Blestemat să fie omul care se încrede în om și face din carne brațul său și a cărui inimă se depărtează de Domnul.” Ier. 17:5. Acesta nu este un blestem pus asupra celor care se încred în om – în ei înșiși – ca o pedeapsă. Nu se întâmplă așa pentru că au ofensat demnitatea lui Dumnezeu: Dumnezeu nu este om, ca să Se simtă ofensat din cauza faptului că rangul Său nu este recunoscut; El este blând și umil în inimă. Blestemul nu este decât o expunere a faptului. Presupuneți că un om se suspendă deasupra unei prăpastii pe nimic; ce altceva decât totala lui distrugere se poate întâmpla? Omul nu este nimic și oricine se încrede în om, chiar în el însuși, inevitabil ajunge la nimic. Judecata nu va face mai mult decât să descopere lucrurile așa cum sunt și să lase omul în propria lui alegere, iar Dumnezeu va fi curat de sângele celor răi care sunt distruși.” *E. Waggoner – Comori din Isaia, cap.5*

360. Nici un mântuit nu se va gândi la sine

„Când îi va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, dinaintea ta, să nu zici în inima ta: „Pentru bunătatea mea m-a făcut Domnul să intru în stăpânirea țării acesteia.” Căci din pricina răutății neamurilor acelora le izgonește Domnul dinaintea ta. Nu, nu pentru bunătatea ta, nici pentru curăția inimii tale intri tu în stăpânirea țării lor; ci din pricina răutății acestor neamuri le izgonește Domnul, Dumnezeul tău, dinaintea ta, și ca să împlinească astfel cuvântul prin care Domnul S-a jurat părinților tăi, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov. Să știi, deci, că nu din pricina bunătății tale îți dă Domnul, Dumnezeul tău, acea țară bună ca s-o stăpânești; căci tu ești un popor tare încăpățânat.” *Deuteronom 9:4-6*

„Nimeni altul, afară de Dumnezeu, nu poate supune mândria inimii omenești. Noi nu ne putem salva pe noi înșine, nu ne putem regenera pe noi înșine. În curțile de sus nu se va cânta nici o cântare: „A mea este mărirea și cinstea, binecuvântarea și lauda, care m-am iubit pe mine însumi, m-am spălat pe mine însumi.” Totuși acesta este tonul cântării care se cântă de mulți din această lume... Ce înseamnă îndreptățirea prin credință? Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu,

de a arunca lauda oamenilor în pulbere și de a face pentru oameni ceea ce ei nu pot face singuri.” *E.White – Mărturii Speciale pentru Predicatori, p. 398*

361. Aruncând coroanele la picioarele Mielului

„Și pe toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: *„A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!”*” *Apocalipsa 5:13*

„Am auzit pe cineva care, referindu-se la lucrarea misionară, s-a exprimat în felul următor: *„O, trebuie să fac mai multă lucrare, altfel nu voi avea stele în coroană. Trebuie să fac mai mult, altfel altcineva va avea stele mai multe decât mine.”* Frumoasă motivație, nu-i așa? Cel care lucrează pentru stele în coroană, cu scopul de a avea mai multe stele decât oricine altcineva, nu va avea niciodată vreo stea. Aceasta nu este o motivație corectă; în afară de dragostea pentru Hristos, nici o altă motivație nu este corectă.

Gândiți-vă, frații mei, dacă aș avea fericirea și bucuria de a ajunge în acel loc binecuvântat, iar Mântuitorul mi-ar oferi o coroană, credeți, frații mei, că aș putea să stau în picioare în prezența Lui și să o port pe cap?... Credeți că aș putea să stau în picioare în fața Învățătorului meu, și, privind la urmele cuielor din palmele Sale și văzând cicatricile lăsate de spinii care i-au înțepat fruntea Sa scumpă, - credeți, deci, că aș putea... să primesc din acele mâini o coroană pentru a fi pusă pe capul meu? Nu! Nu! Aș dori să mă plec adânc la genunchii Lui și să o așez pe capul Său, pentru că a Lui este puterea și slava. A Lui să fie bucuria veșnică, iar mie să mi se permită să-I văd slava – aceasta va fi mulțumirea mea.

M-am gândit doar puțin la coroana mea; în schimb, consider că dacă aș putea adăuga doar o sclipire la slava prezenței Sale, o rază de fericire pe fruntea care a fost rănită de spini, dacă aș putea adăuga un strop de bucurie pe acel chip, oh!... atunci bucuria mea ar fi deplină... Fie ca dragostea Lui să ne constrângă.

Fraților, dacă meditam la Hristos, nu ne vom îngrijora gândindu-ne la stelele din coroana noastră, pentru că mântuirea noastră va fi sigură, iar bucuria va fi deplină. El vrea să lucrăm și, oh, haideți să lucrăm motivați de dragoste.” *A.T. Jones – Predică, 24 sept. 1888*

362. Vrednic este Mielul

„*Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!”*” *Apocalipsa 5:12*

„Noi nu vom putea pricepe niciodată cât a costat răscumpărarea noastră, până nu vom sta în fața tronului lui Dumnezeu, împreună cu Răscumpărătorul nostru. Când slava locuințelor veșnice va străluci înaintea ochilor noștri extaziați, ne vom aminti că Isus a părăsit toate acestea pentru noi și nu numai că S-a exilat din curțile cerești, dar a riscat să fie înfrânt și să fie pierdut pentru veșnicie. Atunci ne vom depune coroanele la picioarele Sale și vom cânta: *„Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda”* (Apoc. 5,12).” *E.White – Hristos, lumina lumii, p.132*

„Cu o nespusă bucurie, el [Adam] vede pomii care odinioară erau desfătarea lui - chiar pomii aceia ale căror roade le adunase el însuși în zilele nevinovăției și bucuriei lui. Vede vița pe care propriile mâini au cultivat-o și chiar acele flori pe care odinioară le iubea și le îngrijea. Mîntea lui prinde realitatea scenei; înțelege că acesta este cu adevărat Edenul restabilit, mai plăcut acum decât atunci când a fost alungat din el. Mântuitorul îl conduce la pomul vieții, rupe fructul cel slăvit și-i dă să mănânce. Privește în jurul lui și vede o mulțime din familia lui răscumpărată, stând în Paradisul lui Dumnezeu. Atunci își așează coroana strălucitoare la picioarele lui Isus și, căzând pe pieptul Său, Îl îmbrățișează pe Răscumpărătorul. Atinge harpa de aur și bolțile cerului răsună de cântarea biruitoare: *„Vrednic, vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat și trăiește iarăși!”* Cei din familia lui Adam îi urmează exemplul și își așează coroanele la picioarele Mântuitorului când se pleacă înaintea Sa în adorare.” *E.White – Marea Luptă, p.649*

„Mult am așteptat noi întoarcerea Mântuitorului nostru. Însă aceasta nu înseamnă că făgăduința este mai puțin sigură. Curând, vom fi în căminul promis. Acolo, Domnul Isus ne va conduce la râul de viață, care izvorăște din tronul lui Dumnezeu, și ne va explica providența prin care ne-a călăuzit pe acest pământ, ca să ne desăvârșim caracterele. Acolo, noi vom privi cu ochii limpezi frumusețile Edenului restabilit. Aruncând la picioarele Mântuitorului coroanele pe care El le-a așezat pe capul nostru și atingând harfele de aur, noi vom umple cerul întreg de laudă pentru Acela care șade pe tron.” *E.White – Mărturii pt. comunitate, vol. 8, p.254*

363. Mândria este slăbiciune; umilința este putere

„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” *Matei 11:29*

„În iubirea de sine, înălțarea de sine și mândrie există o mare slăbiciune; este putere însă în umilință. Adevărata noastră demnitate nu se menține când ne gândim mai mult la noi înșine, ci atunci când Dumnezeu Se află în toate gândurile noastre și inimile ne sunt pline de strălucirea iubirii față de Răscumpărătorul nostru și față de semenii. Simplitatea caracterului și smerenia inimii vor aduce fericirea, câtă vreme înfumurarea va aduce nemulțumire, bombăneli și o continuă dezamăgire. Ceea ce ne va da tăria divină este faptul de a învăța să ne gândim mai puțin la noi înșine și mai mult la a-i face pe alții fericiți.

Când ne despărțim de Dumnezeu, în mândria și întunerul în care ne aflăm, căutăm neîncetat să ne înălțăm pe noi înșine și uităm că puterea stă în umilința minții. Tăria Mântuitorului nostru nu a constat într-o etalare puternică a cuvintelor aspre care să străpungă sufletul însuși; ceea ce L-a făcut să câștige inimile a fost blândețea Sa și comportamentul Său rezervat. Comparete cu modestia și umilința, mândria și înfumurarea sunt într-adevăr slăbiciune. Suntem invitați să învățăm de la Acela care este blând și smerit cu inima; atunci vom avea experiența acelei odihne și păci atât de mult dorite.” E.White - Mărturii pt. comunitate, vol.3, p.477

364. Culmea fericirii noastre

„Eu zic Domnului: ‚Tu ești Domnul meu, Tu ești singura mea fericire!’” Psalmi 16:2

„Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, și zic: ‚Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul!’ Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba! Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale: de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie.” Psalmi 45:1,2

„Dacă Hristos locuiește în inimile noastre, prezența Sa va fi reflectată în toate gândurile noastre. Cele mai adânci năzuințe ale sufletului nostru Îi vor fi dedicate în exclusivitate lui Hristos, iubirii și purității Sale. El va umple încăperile minții noastre. Sentimentele noastre vor fi absorbite de persoana lui Isus. Toate speranțele și așteptările noastre vor fi asociate cu El. Viața pe care o trăim acum prin credința în Fiul lui Dumnezeu, așteptarea și dorul după venirea Lui vor constitui cea mai intensă bucurie a sufletului. El va fi culmea fericirii noastre.” E.White - Scrisoarea 8, 1891

„Îl iubesc! Îl iubesc! Văd în Hristos măriri nespuse. Văd în El tot ceea ce fiii oamenilor pot să-și dorească. Să venim la ‚Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii’. Haideti ca, prin meritele și neprihănirea Sa, să obținem pregătirea pentru cer.” E.White – Review and Herald, 2 aprilie 1889

365. Înălțați-L pe Isus cu toată puterea

„Priviți la Mine și veți fi salvați, toate marginile pământului!” Isaia 45:22 [Versiunea Cornilescu revizuită]

„În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” Fapte 4:12

„Dar faptul că apostolii L-au făcut pe Hristos povara predicării lor nu este singurul nostru motiv pentru a-L preamări. Numele Său este singurul nume sub ceruri, dat oamenilor, prin care putem fi mântuiți (Fapte 4:12). Hristos Însuși a declarat că nici un om nu poate veni la Tatăl decât prin Fiul (Ioan 14:6). Lui Nicodim, El i-a spus: ‚Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică’ (Ioan 3:14,15). Această ‚înălțare’ a lui Isus, deși se referă în primul rând la răstignirea Sa, include mai mult decât simplul fapt istoric; înseamnă că Hristos trebuie să fie ‚înălțat’ de toți cei care cred în El, Răscumpărătorul răstignit, ale cărui har și slavă sunt suficiente ca să împlinească cea mai mare nevoie a lumii; înseamnă că El ar trebui să fie ‚înălțat’ în toată puterea și frumusețea Sa neasemuită, ca ‚Dumnezeu cu noi’, astfel încât plinătatea Sa să-i atragă pe toți la El (Ioan 12:32).” E.Waggoner – Hristos și neprihănirea Sa, p.6